

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๓๒๖ กันยายน ๒๕๖๐

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

© “ลักษณะ”คนยอมแพ้ ใน“กรรม”
“ยิ่ง”ตัดจريتเป็นท่า ดัดดิน
“ยิ่ง”ผิดยิ่งย่ำแย่ “ลักษณะ”ผิด เพิ่มแฉ
“ยิ่งลักษณะ”ล้างสัตย์สิ้น ยิ่งล้วนตนทำ

ช่องตากขมขื่น

ใจคือ ใจทำ

ช้อบเข้า ตากขมขื่น

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

สำนักพิมพ์ เราคิดอะไร
2560 ถนนสุขุมวิท
๑๖ ซ.ค.๖๐

ตลาดนัดชุมชน
 ผัก พืชผัก ผลไม้ ไร้สารพิษ
 ทุกเสาร์-อาทิตย์
 ณ นครสันติอโศก
 จากพ่อค้าแม่ค้าเครือข่ายชาวอโศก
 ถูก ดี ปลอดภัย
 วิถีไทย นวัตกรรม ใจไม่แอมแปง

นัยปก

“ยิ่งลักษณะ” คือ ยิ่งทำยิ่งเป็นลักษณะแท้

(๑) “อารยธรรมา”นามเรียกนี้ ความประเสริฐยิ่งชัด ความซื่อสัตย์ระมัด- เป็นมนุษย์ไม่คิดแก้	“อารยธรรมา” “ยิ่ง”แท้ ลัทธิมี ได้เลย ยิ่งซ้ำ“กรรมตน”
(๒) “ลักษณะ”คนยอมแท้ “ยิ่ง”ดัดจริตเป็นทำ “ยิ่ง”ผิดยิ่งย่ำแย่ “ยิ่งลักษณะ”ล้างลัทธิสิ้น	ใน“กรรม” ติดดิน “ลักษณะ”ผิด เพิ่มแฉ ยิ่งล้นตนทำ
(๓) “กรรม”ใดทำยอมแท้ “วิบาก”เป็นของตน ทั้งกุศลอกุศล ทุกมนุษย์ใครหลักดี	เป็นผล ครบสิ้น ถ้วน“ธรรมา” ไปได้“เวรกรรม”
(๔) “ยิ่ง”ทำกรรมชั่วไซ้ “ลักษณะ”ใดควรประวิง “ยิ่ง”ผิด“ยิ่ง”ดินซิง “ลักษณะ”อย่างนั้น“ยิ่ง”ผู้	“ยิ่ง”จริง บรู เพื่อชนะ “ยิ่ง”ฤ โง่แท้วิชา
(๕) ศึกษาพุทธรอดได้ กรรมผิดแล้วอย่าทำ “ยิ่ง”ผิด“ยิ่ง”โง่ล้ม- หลงผิดว่าจักค้า	ด้วยกรรม อย่าซ้ำ ประสิทธิ์ส่ง ยิ่งซ้ำเลวเสริม
(๖) หยุดเหิมเกริมได้จัก หากบหยุด“ยิ่ง”หนัก “ยิ่งลักษณะ”รักพิทักษ์- พิ“ยิ่ง”หลอกลักล้ำ	ลด“ลักษณะ” “ยิ่ง”ซ้ำ เชิณ“ยิ่ง” ถล่ำรา โง่ซ้ำระเริงหลง
(๗) ลงนรกตกกระทะต้ม ชีพหกล้มหลก ยิ่ง“หนไม่รู้”ทุก “ยิ่งลักษณะ”จึงเป็นป้าย	จนสุก โหดร้าย ใดถูก ผิดเลย ตลกให้คนเห็น.

“สไมย์ จำปาแพง”

๔ สิงหาคม ๒๕๖๐

บุ๋นอำคูกองข้าว

ปูแผ่นดูใบ

“ยิ่งลักษณ์” คือยิ่งทำยิ่งเป็นลักษณะแท้

อดีตนายกรัฐมนตรีของไทย ไม่ได้ปรากฏตัวที่ศาลเช้าวันนี้! (๒๕ กย.) ในวันเดียวกันนี้ อดีตประธานาธิบดีเกาหลีใต้ “ปัก กึนฮเย” ผู้นำหญิงคนแรกของประเทศ ถูกนำตัวมาที่ศาลเพื่อรับฟังการพิพากษาคดีของทนายทซัมซุง ในลักษณะถูกสวมกุญแจมือ คำแถลงของเธอต่อสาธารณะเป็นครั้งที่ ๒ นับตั้งแต่สื่อเปิดเผยข่าวฉาวสะเทือนแวดวงการเมืองเกาหลีใต้ สะท้อนความสำนึกผิดอย่างยิ่ง

“..เรื่องต่างๆ ในช่วงนี้เป็นความผิดของดิฉันทั้งหมด มันเกิดขึ้นจากความประมาท ดิฉันไม่อาจให้อภัยตัวเองได้ และมันเป็นการยากที่จะขมตาหลังตอนกลางคืน ดิฉันรู้ว่าไม่ว่าจะทำอะไรต่อจากนี้ไป คงไม่อาจเยียวยาจิตใจของประชาชนได้ ดิฉันรู้สึกเสียดาย และเกิดคำถามว่านี่คือเหตุผลที่ดิฉันเป็นประธานาธิบดีหรือ” น.ส.ปาร์กกล่าวด้วยเสียงสั่นเครือและน้ำตาคลอ พร้อมโค้งศีรษะขอโทษ

จุดจบของ “ปัก กึนฮเย” ที่ยอมรับคำตัดสินของศาลและยอมเข้าคุกแต่โดยดี น่าจะมีลักษณะที่แตกต่างอย่างตรงกันข้ามกับจุดไม่จบที่ยังทำยิ่งเป็นลักษณะแท้ของ “ยิ่งลักษณ์” ซึ่งเสื้อแดงยกย่องตั้งกับ **องชานซูจี** เพราะมีภาพลักษณ์สง่างาม- ทรนง- สงบเยือกเย็น! แต่ความเห็นของคอลัมน์นิสต์ในเมืองไทยกลับเห็นว่า “..การหนีอย่างลอบนวลของ น.ส.ยิ่งลักษณ์ สะท้อนให้เห็นว่าอดีตนายกฯ หุ่นเซ็ดผู้นี้ส่อพฤติกรรมสร้างภาพลวงโลกตลอดเวลา โดยก่อนหน้านี้น.ส.ยิ่งลักษณ์ยืนยันหนักแน่นว่าจะเดินทางมาฟังคำพิพากษาในวันที่ ๒๕ ส.ค. อย่างแน่นอน และพร้อมที่จะยอมรับคำพิพากษาของศาลโดยจะต่อสู้ตามกระบวนการยุติธรรมเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตัวเอง การหลบหนีของ น.ส.ยิ่งลักษณ์จึงถูกตั้งข้อสังเกตว่าเป็นการสารภาพว่ากระทำผิดจริง ตามที่ถูกฟ้องร้อง ...รวมทั้งตอกย้ำว่าโครงการรับจำนำข้าวเป็นโครงการประชานิยมที่ล้มเหลว ลวงโลก ออกแบบมาเพื่อการทุจริตอย่างมโหฬารและสร้างความล้มจมแก่ประเทศอย่างร้ายแรง (ทีมข่าวการเมือง น.ส.พ.แนวหน้า) ...ยิ่งลักษณ์ก็ถ่ายเลือดมาจากพี่ชายนั่นแหละ....

อย่าว่าแต่ทรยศ-หักหลัง-ตลบตะแลง-หลอกลวง “คนทั้งโลก” เลย ถ้าดูให้ดีจะเห็นทั้งตัวพี่-ตัวน้องด้วยความคดในข้อ-งอในกระดูกที่ซ่อนในเสแสร้งพฤติกรรมหลาย ๆ ครั้ง “ทรยศ-หักหลัง-หลอกลวง” กระทั่งตัวเอง!” (จาก เปลว สีเงิน น.ส.พ.ไทยโพสต์)

“...เป็นเรื่องปกติที่คนทำผิดทำชั่ว กับการโกหกมดเท็จต่อหลดต่อแหลเอาตัวรอดไปวัน ๆ เพราะว่าคนชนิดนี้ไม่มีความละอายใด ๆ หลงเหลือในมโนสำนึกแม้แต่น้อย วันนี้นั้สาธารณชนในสังคมไทยได้ประจักษ์ชัดแล้วว่า อดีตนายกรัฐมนตรีหญิงคนแรกของประเทศไทยมีวาจาที่สามารถเชื่อถือได้หรือไม่...(จาก เฉลิมชัย ยอดมัลลย์ น.ส.พ.แนวหน้า)

๑. ตถาคตสอนว่า “คนทีโกหก ไม่ทำชั่วไม่มี”
๑.๑ ยิ่งลักษณ์อ้างว่าป่วย น้ำในหูไม่เท่ากัน ๑.๒ ยิ่งลักษณ์เคยแสดงจุดยืนไว้ชัดเจนหลายครั้งว่าไม่เคยคิดหลบหนี จะไม่หลบหนีแน่ ๆ ฯลฯ สุดท้ายยิ่งลักษณ์ก็หนี การบอกว่าจะไม่หนีจึงเป็นการโกหก สะท้อนถึงสิ่งที่ตถาคตเคยสอนไว้ “คนโกหก ไม่ทำชั่วไม่มี” ก็เพราะอาจจะรู้ตัวว่าทำอะไรไว้! (ดร.เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง น.ส.พ.แนวหน้า)

“รักเกียรติ สุชนะ” ตัวอย่างของรัฐมนตรีที่ทุจริตและได้รับโทษ เขากล่าวหลังได้อิสราภาพว่า ดีใจที่ได้รับโทษ ทำให้ยังมีแผ่นดินอยู่ บทเรียนจากชีวิตของเขาน่าจะให้ข้อคิดดี ๆ แก่คนไทยว่า “...การหนีนี้เป็นอะไรที่ทรมาณมาก มันไปไหนไม่ได้... จะประสาท เคยคิดจะฆ่าตัวตาย ขึ้นไปตึกสูง ๆ อย่างตึกใบหยก โดดลงมาให้มันตายไปเลย เพราะเสียชื่อเสียงมาก ญาติพี่น้องเดือดร้อน ลูกเมียเดือดร้อน เวลาคนพลาดก็มีแต่คนซ้ำเติมนะ ไม่มีคนเห็นใจเราหรอก ...ถ้าได้รู้ธรรมะของพระพุทธเจ้า ผมคงไม่ติดคุก ชีวิตเราคงไม่ย่อยยับขนาดนี้ เราคิดว่ากรรมเวรมันมีจริง ต้องเชื่อเรื่องเวียนว่ายตายเกิด ทุกคนมีกรรมเป็นของของตน มีกรรมเป็นผู้ให้ผล คนเราทำกรรมใดไว้ต้องรับกรรมนั้น จะไปหนีกรรมไม่ได้ ล้างบาปไม่ได้ คุณสร้างกรรมไว้ กรรมจะเป็นทนายทติดตามตัวคุณไปไม่ชาตินี้ก็ชาติหน้า เราโดนชาตินี้เลย! ☸

● จริงจัง ตามพ่อ

หนังสือพิมพ์ “เรลคิดอะไร” ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๓๒๖ เดือนกันยายน ๒๕๖๐

เอโกปี หุตวา พหุอา โหติ พหุอาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนวยการ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎยวัต
กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เดือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์ชોક
พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศิลาสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุเสรี สิประเสริฐ
ดอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศิลาสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕,
๐๔-๐๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย
กลิ่นแก่น ๖๔๔ ขอยวนรินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๕๐
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕

พิมพ์ที่
บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๗๓๕-๕๕๑๐

อัตราค่าสมาชิก
๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
ส่งจ่าย นางสาวศิลาสนิท น้อยอินดี๊ะ
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๕๔
สำนักพิมพ์กลิ่นแก่น
๖๔๔ ขวามินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๕๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกสิกรไทย สาขาถนนนวมินทร์ ๓๖
บัญชี นางสาวศิลาสนิท น้อยอินดี๊ะ
เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๔๕๗-๓
ยืนยันการโอนที่ ๐๔-๑๒๕๓-๗๖๗๗
หรือ farinkwan@gmail.com
line - id baiyanang2514

- 1 นัยปก : “ยิ่งลักษณ์” คือยิ่งทำยิ่งเป็นลักษณะแท้ สไมย์ จำปาแพง
จริงจัง ตามพ่อ
- 4 จากผู้อ่าน
บรรณาธิการ
- 6 ชีวิตจำลอง
จำลอง ศรีเมือง
- 12 คุณนิตคิดหน่อย
บรรณาธิการ
- 13 เปิดยุคบุญนิยม
เก่าสมัย ใหม่เสมอ
- 18 สีสันชีวิต (จำเนียร - พัชรีย์ อิมรส)
ทีม สมอ.
- 24 การ์ตูน
วิสูตร
- 26 คิดคนละขั้ว
แรงรวม ชาวหินฟ้า
- 32 ตามหยั่งฟ้าทะลุดิน
ดังนั้น วิมุตตินิยม
- 35 จากใจถึงใจ
กลิ่นแก่น
- 36 ลูกอโศกชะงักดูโลกกว้าง
ฟ้าสาง
- 39 เวทีความคิด
นายหนูดี
- 40 ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่ต้องโศกสลด
สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
- 42 คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?
สมณะโพธิรักษ์
- 52 เรื่องสั้น (จากมหาภารชา ตอนที่ ๖)
เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม
- 57 บทความพิเศษ(ประชาธิปไตยดีสุดคือ“โลกุตระ”)
สมณะโพธิรักษ์
- 60 แค่คิดก็หนาว...ว์
นายชิง วินเทอร์
- 62 เชื้ออย่างพุทธ
ฉวมพุทธ
- 72 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
- 74 บทความพิเศษ(ทำไมต้องรู้ทัน)
ทิมลวัทพ์ ชูโต
- 76 ชีวิตไร้สารพิษ
ล้อเกวียน
- 78 กติกาเมือง
ประคอง เตกฉัตร
- 80 ปิดท้าย
พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

คิดคนละขั้ว
พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ให้ข้อคิดว่า สังคมใดมีอัตตาตัวตนมาก สังคมนั้นจะมีประชาธิปไตยได้น้อย แต่สังคมใดมีอัตตาตัวตนน้อย สังคมนั้นก็จะมีประชาธิปไตยได้มาก ดังจะเห็นได้จากสังคมอเมริกันชนที่มีมือขวาจับกับมือซ้ายหัวก้าวหน้าเช่นมาก่อน เพียงเพราะจะรีอ-ไม่รีออนุสาวรีย์ทางประวัติศาสตร์เมื่อ ๑๐๐ กว่าปีที่แล้ว

ด้านลบที่พบเจอ

ชีวิตที่เดินทางไปไหนมาไหนด้วยการคมนาคมแบบสาธารณะช่วยให้ได้พบคนแสดงออกในเชิงบวกเป็นส่วนมากและคนแสดงออกในเชิงลบกับเราเป็นส่วนน้อย แต่ทั้งส่วนบวกและส่วนลบ ล้วนนำมาเป็นผัสสะเพื่อการฝึกจิตดวงใจทั้งสิ้น

คนที่แสดงออกกับเราในเชิงบวกก็จะปรับใจไม่ให้หลงยินดีพอใจ หรือหลงเหลือกับการแสดงออกนั้น คนที่แสดงออกกับเราในเชิงลบก็นำไปสู่การอ่านใจ และปรับจิตดวงใจในการแสดงออกของเขาคนนั้น

ได้เล่าว่าช่วงที่มีการชุมนุมอยู่หลายปีก่อน ตอนออกบิณฑบาตมีคนมาตำว่าไอ้พระอภัย และขณะเดินบิณฑบาตอยู่กลางตลาด มีคนมาตำด้วยคำหยาบคาย ที่ไม่อาจอธิบายในที่นี้ได้ ขณะโดยสารรถไฟฟ้ามีชายคนหนึ่งมาตำว่าพระนอกรีต ท่ามกลางคนแอดัดยัดเยียด ขณะเดินที่สวนสาธารณะใกล้สันติอโศก มีชายคนหนึ่งตะโกนใส่หน้าว่าไอ้บ้า และเมื่อเจอกันอีกจุดหนึ่งเขาก็ถ่มน้ำลายใส่ทางที่เรากำลังจะเดินไปข้างหน้า เราต้องก้าวเท้าข้ามน้ำลายที่เขาถ่มต่อหน้าต่อตา

การพบเหตุการณ์เหล่านี้ช่วยให้เราวางจิตดวงใจและทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ต่อเรื่องที่เกิดขึ้น แต่ก็ต้องระมัดระวังในการไปการมาเพื่อไม่ให้อันตรายมากไปกว่าจากไม่ตื่น

การมีผู้ติดตามเดินทางไปไหนมาไหนด้วยจึงเป็นความอุ่นใจและนำมาซึ่งความปลอดภัยมากกว่าที่จะเดินทางไปไหนมาไหนเพียงลำพัง คนที่เดินทางไปกับเราจึงมีความสำคัญเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเขาจะเป็นคนที่มีคุณภาพชีวิตดีมาน้อยแค่ไหนอย่างไรก็ตาม ขอให้เขาเป็นคนที่สามารถไปไหนมาไหนกับเราได้ก็เป็นคนที่มีคุณค่ายิ่งแล้ว ใครก็ตามที่มักเดินทางไปไหนไปไหนเพียงคนเดียว ขอให้หาคนร่วมเดินทางไปด้วยเถิด

● สมณะ

☞ เมืองไทยได้ชื่อว่าเป็น “แดนพุทธ” เพราะมีศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติตลอดมา และผู้นำของชาติ ผู้ปกครองแผ่นดินก็ล้วนเป็นพุทธศาสนิกชนทั้งสิ้น แต่ทั้งนี้เราก็ให้สิทธิเสรีภาพแก่ประชาชนที่จะเลือกศรัทธาศาสนา ลัทธิใดๆ แต่ก็ต้องไม่ก่อปัญหาละเมิดสิทธิเสรีภาพ ผู้อื่น เรื่องแบบนี้ผู้เจริญด้วยธรรม ผู้มีการศึกษา ได้ชื่อว่า “คนเมืองหลวง-คนรุ่นใหม่” มีการศึกษา มีโชยุคติน-ป่าเถื่อน น่าจะมีจิตสำนึกรู้ผิดชอบชั่วดีได้ นอกจากคนนั้นได้รับการอบรมมเพาะจาก”พระที่ครองผ้าเหลืองที่มีใช้ผ้า...กาสาฬหพัศตร์แท้เพราะมิได้บวชจากอุปชฌาย์ที่ถูกต้อง จึงมีแต่ “รูปสงฆ์” ลวงโลกและมีศิษย์อันธพาลเป็นบริวาร ก่อกวนสังคม

ร่วมด้วยช่วยพิมพ์

ดิฉันได้ทราบข่าวว่าพ่อท่านจะทำหนังสือเพื่อถนอมใน“เราคิดอะไร” จึงอยากจะช่วยพิมพ์ค่ะ ถ้าไม่ได้มาวัดก็จะโอนเงินมา ๓,๐๐๐ บาท แต่ถ้าได้มาวัด (ต้องอาศัยหลานขับรถมาส่ง) ก็จะนำมาบริจาคกับเจ้าหน้าที่เองค่ะ

● สมาชิกบุญนิยมทีวี กทม.

☞ ถ้าพอมีเวลา อยากให้เลือกวิธีมาด้วยตัวเอง ให้หลานขับรถมาส่ง ถือโอกาสพาหลานมาวัดด้วยใจ มาสัมผัสบรรยากาศวัดที่ร่มเย็นและอาจจะตั้งใจ ติดตามมาบ่อยๆ ใจละ

แต่ตรงไหนตรงนั้นโก้ง..

จะเรียกว่าเข้าสู่ยุคवादล้างครั้งใหญ่ได้ไหมนี้ โทษจะเรื่องเจ็ประนอม สาวสวยรอง ผอ.สำนักพุทธ พอถูกย้ายเข้ากรรณิเงินทอนวัด เธอก็ยื่นใบลาออกแล้ว แล้วยังเรื่องกรณีพนักงานการทำเรือแห่งประเทศไทย รู้เห็นการโกงค่าล่วงเวลา

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

หรือไอที สร้างความเสียหายปีละ ๓๐๐-๔๐๐ ล้านบาท ผู้กระทำความผิดไม่ใช่ตำแหน่งเล็กๆ เป็นถึง ผอ.กอง ๙ คน ผู้อำนวยการสำนัก ๑ คน และ ผช.ผอ.อีก ๑ คน เตรียมส่งสำนวนให้ ป.ป.ช. หลังใช้เวลาสอบสวน ๓ ปี เตรียมส่งสำนวนการสอบสวนหนากว่า ๔๐๐,๐๐๐ แผ่น ให้ ป.ป.ช. ความเสียหายไม่ต่ำกว่า ๓,๐๐๐ ล้านบาท โดยมี จนท. ระดับสูงรู้เห็นเป็นใจ

● ศรี อีสาน

☞ ปัญหาเกิดจาก “ตัณหา” ซึ่งไม่ได้เกิดตาม ปาเขาลำเนาไพรห้วยละหานไร่นา แต่เกิดจาก “คน” ที่ตอนคลอดจากท้องแม่ก็บริสุทธิ์ผุดผ่อง ด้วยประการทั้งปวงทั้งกายและจิตวิญญาณ แต่ในที่สุดก็ผันแปรไปตามโลกีย์ สิ่งที่ยักเหนียวรั้งไว้ได้ ก็มีแต่ “อมตธรรม” แห่งพุทธ ซึ่งดับได้ทุกปัญหา อย่างไม่น่าเชื่อ

ตามเวรตามกรรม

ผอ.สำนักพุทธ พ.ต.ท.พงศ์พร พราหมณ์เสน่ห์ ตอบคำถามนักข่าวที่ถามถึงการเรียกร้องให้มีการย้ายท่านออกจากตำแหน่ง เนื่องจากมีผู้มองว่าท่านทำงานไม่ประสิทธิภาพะสงฆ์นั้น ท่านตอบว่า อะไรจะเกิดก็ขอลอยให้ไปไปตามเวรตามกรรม ฟังท่านตอบแล้วรู้สึกเห็นใจท่านจริงๆ อยู่ตำแหน่งนี้ต้องรับหน้าที่จัดการแก้ไขปัญหา ก็เรื่องเงินทองนี่เป็นเรื่องเล็กๆที่ไหนด นับเป็นเรื่องใหญ่และร้อนทะเลปรอทแตก ร้อนทั้งผู้ให้และผู้รับ เพราะผู้อยู่ในวงการศาสนานี้ต้องซื่อสัตย์ แล้วเรื่องมันแดงรู้ทั่วเมือง..เขาก็ว่ามาจากท่านร่วมด้วยช่วยแฉ เอื้อวงการพุทธน่าจะเป็นเรื่องเย็น กลับมีแต่เรื่องชวนหดหู

● แดน ถิ่นดินไทย

☞ คอยติดตามดูต่อไป ในที่สุดคนที่ยื่นหยัด ทำหน้าที่ตามหน้าที่ตามธรรม แม้จะถูกกดดัน

อย่างไร แต่ในที่สุดจะพิสูจน์ตนเองได้ และบรรดา “อธรรม” ทั้งหลาย ทั้งครองผ้าศิษย์ตถาคต และครองเครื่องแบบข้าราชการก็จะค่อยๆ เผยโฉมออกมา “ความจริง” ย่อมยืนยงชั่วนิรันดร์ และพิทักษ์ผู้ยืนหยัดดีจะมั่นคง” ส่วนคนบาปทั้งหลาย นรกเมินหรือ และพุทธศาสนิกชนทั้งหลายก็ควร เลิกหลงใหลประดา “ยศชางขุนนางพระ” เสียทีเถิด คุณค่าของพระสงฆ์อยู่ที่ “ธรรม” ประพฤติปฏิบัติเป็นนิจได้จริงเท่านั้นแล

ล้อเล่น!

หัวหน้าแผนกหนึ่งในสำนักงานปลัดกระทรวง สาธารณสุข ราชการอนาจารกับลูกจ้างต่อหน้าธารกำนัลนาน ๓ ปี ผู้เสียหายเล่าว่า ตั้งแต่เข้ามาเข้ามาทำงานเมื่อปี ๕๗ ก็ถูกนาย... ซึ่งเป็นหัวหน้า ทำอนาจารมาโดยตลอด แรกๆ ก็แค่หยอกล้อแต่เนื้อต้องตัว เริ่มหนักชื้อเป็นกอดรัด ต่อมาก็ขย้าหน้าอก ดนทนไม่ไหวร้องเรียนไปยังผู้ใหญ่เรื่องก็เงียบ คราวนี้เพื่อนช่วยถ่ายคลิปไว้ให้ จึงใช้เป็นหลักฐานในการแจ้งเพิ่ม รู้สึกทนไม่ได้ที่ศักดิ์ศรีลูกผู้หญิงถูกย่ำยีถึงขนาดนี้ เป็นไงเป็นกัน ไม่ยอมอีกต่อไปแล้ว... เออ ยังจี้ก็มี หัวหน้าทำอนาจารนานนับ ๓ ปีร้องผู้บังคับบัญชากลับเห็นเป็นเรื่องเล็กน้อย ก็แค่หยอกล้อกันเล่น จึงไม่ดำเนินการอะไร เรื่องเงียบหายไปกับสายลม เอ...หัวหน้ามีลูกสาวหรือเปล่านะ ขอล้อเล่นด้วย ...แค่ครั้งเดียวเท่านั้นแหละ...

● ชาย กระโปรง

☞ ผู้หญิงยุคนี้ นอกจากวิทยายุทธ์ “ร้อง-เรียน” แล้ว ขอแนะนำให้เรียนรู้ “วิทยายุทธ์ต่อสู้ป้องกันตัว” ไม่ยากเลย รับรองเจ้านายไม่กล้าโวยเพราะอับอายขายหน้า ยอมเจ็บตัวดีกว่า เรียนฝึกฝนไม่ยาก ได้ผลชะงัดนัก! ☞ USSNARIGAS

“ชีวิตจำลอง” เป็นหนังสือที่พิมพ์ซ้ำถึงสามครั้ง
เป็นจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ เล่ม ในปี พ.ศ. ๒๕๓๓
และหมดไปจากท้องตลาดอย่างรวดเร็ว

ปัจจุบันนี้ทำอ่านยากมาก
กอง บ.ก. “เราคิดอะไร” จึงขอแนะนำ “ชีวิตจำลอง”
เพื่อเป็นการศึกษาประวัติชีวิตของบุคคลหนึ่งซึ่งน่าทึ่งมาก
สมณะโพธิรักษ์เคยกล่าวถึง พล.ต. จำลอง ศรีเมือง ว่า
“อาตมาซาบซึ้งก็คือ สิ่งที่เป็นสังขารในตัวคุณจำลอง
เป็นความดีงามที่มีคุณค่าอันประเสริฐที่ต้องเคารพนับถือ”

“เด็กๆในชั้นเรียนอยู่ด้วยกันที่มันสมเด็จ ผมจนกว่าเพื่อน แต่เรา
ก็ไม่ได้แค้นว่าใครมีใครจน เพียงแต่เรามีของใช้ของกินไม่เท่ากันเท่านั้น”

๗. บ้านสมเด็จ

แม่ไม่มีอะไรขัดใจ แต่แม่คงอยากพาลูกออกไปอยู่
อย่างอิสระ จึงตัดสินใจลาออกจากบ้านคุณนาย พาผม
ไปอยู่กับยายตามเดิม

แม่ลาออกทั้งๆที่ไม่รู้ว่า ออกแล้วจะไปทำมาหากิน
อะไร แต่แม่ก็มั่นใจว่า ด้วยความขยันและไม่เลือกงาน
มีหาบ มีไม้คาน แม่คงพาชีวิตสองแม่ลูกรอดได้แน่

ผมทราบว่าตอนนั้นคุณนาย คุณหลวง และทุก

คนในบ้านก็ไม่อยากให้แม่ผมออก เพราะแม่ขยันและทำงานอะไรก็พิถีพิถัน เป็นระเบียบเรียบร้อย แม่เป็นคนเจ้าระเบียบมาจนกระทั่งแก่ ใครทำอะไรก็ไม่ถูกใจ แม่คิดว่าไม่เป็นระเบียบ ไม่เรียบร้อยเหมือนตั้งใจ แม่ก็มักจะทำเสียเอง

ผมจำได้ว่า ตอนนั้นเป็นระยะปลายสงครามโลกครั้งที่สอง กระทบขาดตลาด น้ำจำปาลูกที่ลูกน้องของแม่พาเข้าแกวโรงปอไปเปิดโรงปั่นที่ได้ถุนบ้านยาย การปั่นปอด้วยเครื่องที่ใช้เท้าถีบเป็นอาชีพใหม่ที่เราไม่เคยทำกันมาก่อน ต้องมาหัดกันใหม่หมด

ไปรับปอแก้วและปอกระเจาจากเจ้าแกวมาแช่น้ำแล้วเอาไปล้างให้เป็นฝอยๆ โดยครูดไปกับปลายตาปูที่ตอกไว้เป็นแผง เสร็จแล้วก็เอาเข้าเครื่องปั่นให้เป็นเส้นส่งให้เจ้าแกวนำไปเข้าโรงงาน ทอเป็นกระสอบอีกทีหนึ่ง

ปั่นปอหากินไม่ใช่เรื่องง่ายๆ กว่าจะได้เงินมาซื้อข้าว ลำบากแทบแย่ หักอยู่หลายวันกว่าจะใช้ได้ วันแรกๆ หาไม่พอกิน เพราะปอที่ปั่นออกมาเป็นตะปุ่มตะป่ำเส้นไม่เรียบ เส้นอ้วนไปบ้าง ผอมไปบ้าง จึงถูกตัดค่าแรง

แม่กับผมต้องทนฝึกปั่นปอไปร่วมเดือน ได้เงินนิดๆหน่อยๆ ค่าจ้างจากบ้านคุณนายที่แม่เก็บหอมรอมริบไว้ก็ร่อยหรอลงทุกที เราใกล้จะไม่มีอะไรกินต้องเปลี่ยนกับข้าว จากไข่เจียวมาเป็นไส้หมูผัดเค็ม

ซื้อไส้หมู ๑ ซีด มาผัดใส่หน้าปลา ให้เค็มๆ เคี้ยวไป กลืนข้าวไป แต่ไม่ยอมกลืนไส้หมูง่ายๆ เพียง ๑ ซีดแม่กับผมก็กินข้าวไปได้หลายวัน

ส่วนขนมก็ไม่พ้นแป้งเปียก หรือเม็ดแมงลักใส่น้ำตาล เป็นขนมที่ราคาถูกที่สุด ไม่มีอะไรจะถูกไปกว่านี้อีกแล้ว

ซื้อแป้งมันมาละลายน้ำเอาขึ้นตั้งบนเตาไฟ แป้งเมื่อสุกจะเปลี่ยนจากสีขาวขุ่นเป็นสีใสๆ ก็เอาน้ำตาลปีบเติมลงไป หวานมากหวานน้อยตามต้องการ ขนมอีกอย่างหนึ่งก็ทำไม่ยาก ไปซื้อเม็ดแมงลักมากำมือหนึ่งก็เหลือที่จะพอ เวลาเอาแช่น้ำจะพองโต เติมน้ำตาลเข้าไปเป็นใช้ได้

เวลานี้ผมเห็นแป้งเปียก เห็นเม็ดแมงลัก ยังอดนึกถึงขนมในวัยเด็กไม่ได้

เดือนต่อๆ มา มีความชำนาญในการปั่นปอมากขึ้น ค่าแรงค่อยพอซื้อข้าวซื้อกับ ตอนหลังๆ ผมปั่นปอคล่อง

จากใจถึงใจ

แม้จะมีการพูดถึงผม เขียนถึงผม ไว้ในหลายแห่ง แต่ก็ไม่มีใครมีใครทราบว่า ผมเป็นใคร มาจากไหน

ชีวิตผมอยู่มาเกินครึ่งศตวรรษแล้ว ความตายได้ย่างใกล้เข้ามาทุกที ผมน่าจะได้บันทึกเรื่องราวบางแง่บางมุมไว้บ้าง เพื่อให้หลายๆ ท่านได้ทราบ

“ชีวิตจำลอง” จึงเกิดขึ้น และอยู่ในสายตาของท่าน ณ บัดนี้

ชีวิตจำลอง จำลองชีวิตของเด็กจน ๆ คนหนึ่ง ลูกแม่ค้าหาบเร่ ลูกพ่อค้าปลาสด เล็กๆ เป็นเด็กรับใช้ของผู้มีใจเมตตาครอบครัวหนึ่ง โตขึ้น รับผิดชอบทั้งกรุงเทพฯ

ผมขอขอบพระคุณที่กรุณาสละเงินซื้อหา และสละเวลาอันมีค่าของท่านอ่านหนังสือเล่มนี้ที่เขียนโดยนักเขียนจำเป็นชื่อ “จำลอง”

ขอบพระคุณครับ

พ.ศ. ๒๕๖๓

๗ มกราคม ๒๕๖๓

ถึงขนาดใช้เท้าถีบเท้าเดียว บางครั้งปั่นปอไปด้วย ดูหนังสือไปด้วย

ผมเร่งหาเงินถึงขนาดนี้ซื้อข้าวมีอช้ายที่รีดปอส่งเข้ากระสวยถูกปอครูดเนื้อสีจนเกือบถึงกระดูก ต้องหยุดพักเป็นครั้งคราว เวลานี้ถูกน้ำรู้สึกแสบๆ ต้องทนไป หยุดพักนานก็ไม่มีเงินซื้อข้าวกิน เหตุการณ์บังคับให้ผมต้องเป็นคนอดทนมาตั้งแต่เด็ก

โรงเรียนบ้านสมเด็จ นอกจากวิชาจะแข็งแล้ว กีฬายังเก่งมากอีกด้วย โดยเฉพาะฟุตบอล สวมกับเพลงที่พวกเราไปร้องเพื่อให้กำลังใจนักกีฬา

“ม่วงขาวบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ยินสง่าในท้องสนาม บ้านสมเด็จเจ้าพระยาลีลนาม ไม่คร่ำเช็ดต่อผู้ใด” ผมยังจำได้ถึงเดี๋ยวนี้

ผมไม่ใคร่มีเวลาไปดูฟุตบอลเหมือนเพื่อนคนอื่น เย็นลงก็รีบกลับไปปั่นปอหาเงิน บางครั้งก็คิดตามประสาเด็กๆว่า โลกนี้ไม่ยุติธรรม ทำไมผมถึงต้องลำบาก ต้องเหนื่อย ต้องยากกว่าเพื่อนคนอื่นๆ

“ชีวิตบางคนรุ่งเรื่องจำเรียม แสนเพลิน เหมือน เดินอยู่บนหนทางวิมาน”

ผมยังจำได้ เย็นวันหนึ่ง หาญ อุ่นวงศ์ เพื่อนผม ซึ่งเป็นลูกนายตำรวจ เป็นเพื่อนร่วมชั้น เป็นชาวสำเหร่ด้วยกัน แม่เราทั้งสองก็เป็นเพื่อนกัน วันนั้นหาญไปยืนเกาะรั้วอยู่ที่โรงปอใต้ถุนบ้านยาย ชวนผม ดึงผมให้ไปดูฟุตบอลนัดสำคัญ ระหว่างบ้านสมเด็จกับอัสสัมชัญ

“หาญไปเองเถิด เราอยากไป แต่ไปไม่ได้จริงๆ ต้องช่วยแม่ปั่นปอเพื่อเอาเงินไปซื้อข้าวกิน” ผมบอกเพื่อนไปตรงๆ ขอบใจเขาที่นึกถึงผม อยากให้ผมได้สนุกเหมือนคนอื่นบ้าง หาญโตขึ้นเป็นนายตำรวจ เจริญรอยตามพ่อ ผมพบหาญครั้งสุดท้ายตอนที่ผมเป็นเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ตอนนั้นหาญเป็นสารวัตรใหญ่ที่ห้วยขวาง

โรงเรียนเทศบาลวัดสำเหร่ ไม่มีเรียนภาษาอังกฤษเลย พอเข้าบ้านสมเด็จเรียนเอาๆ เพราะถือว่าทุกคนเรียนมาแล้ว ผมอาศัยเรียนพิเศษกับตาซึ่งเป็นบุรุษไปรษณีย์ ชยันทองคัพททองไวยการณ พอสอบประจำเดือน เดือนแรกผมได้คะแนนภาษาอังกฤษ เป็นที่ ๔ เดือนต่อไปเขยิบมาเป็นที่ ๓ ที่ ๒ และที่ ๑ มาเรื่อย ไม่ว่าจะเป็นการสอบประจำเดือน หรือสอบไล่ปลายปี จนกระทั่งจบ ม.๖ ส่วนคะแนนรวมทุกวิชาในการสอบไล่ปลายปี ผมสอบได้ที่ ๑ ตลอด ๖ ปี

ขณะนี้ บางครั้งเวลาผมได้รับเชิญให้ไปพูดกับนักเรียน ผมมักจะเสนอรางวัลที่น่าสนใจ

“หนูๆครับ วันนี้ลุงพรรางวัลมาเยอะ แจกไม่อั้น หนูที่เรียนเก่ง รับรางวัลจากลุงได้ทุกคน” เด็กเก่งๆฟังกันหูผึ่ง

“ฟังให้ตื่นะครับ ใครเรียนเก่งกว่าลุง ออกมารับรางวัลทันที ลุงเรียนชั้นมัธยม สอบได้ที่ ๑ ทุกปี”

พออยู่ชั้นมัธยมเล็กใช้กระดานชนวน ต้องใช้สมุดตามข้อบังคับ ตอนเลิกสงครามใหม่ๆ กระดาษขาดแคลน ราคาแพงมาก ผมได้อาศัยกระดาษถุงเมลี่ไปรษณีย์ที่เขาทิ้งแล้ว โดยขอให้ตาเก็บมา ผมใช้ของหนักๆ ทับให้กระดาษหายยับยู่ยี่ แล้วเย็บเป็นเล่มด้วยเข็มและด้ายเย็บผ้า ตัดให้เท่ากับขนาดที่ทางโรงเรียนกำหนด สมุดของผมต่างจากเพื่อนคนอื่นฯ ของเพื่อนสีขาวๆ ส่วนของผม กระดาษสีน้ำตาล

ครูก็ไม่ว่าอะไร

แต่ที่ครูว่า และผมแก้ไขไม่ได้ยาวนาน ต้องถูกครูเขียนก็คือเรื่องไม่ใส่รองเท้า รองเท้าผ้าใบ แม้จะถูกว่า รองเท้าหนัง ผมก็ไม่มีเงินซื้อ ไม่มีจริงๆ ข้าวก็แทบจะไม่มีเงินซื้อกินอยู่แล้ว ผมจะเอาเงินที่ไหนไปซื้อรองเท้า

ไม่ใส่รองเท้าต้องถูกครูตี ระเบียบมีว่าอย่างนั้น ครูตี ผมก็ต้องทนและโกรธไม่ได้ ครูตีตามระเบียบ ครูไม่ได้ตีเพราะโกรธผม ผมใส่กางเกงที่ทำด้วยผ้าใบหนาๆ ไม่ใครเจ็บเท่าไร กางเกงอย่างนั้นสมัยเลิกสงครามโลกครั้งที่สองใหม่ๆ นิยมใส่กันมาก ทั้งหนา ทั้งแข็ง เวลาถอดออกมา วางตั้งบนพื้นได้เอง

ผมถูกครูตีหลายครั้ง เมื่อทางบ้านมีเงินพอที่จะซื้อรองเท้า ผมก็รอดตัว รองเท้าผ้าใบสีน้ำตาลคู่แรก ผมยังจำลักษณะได้ ตรงหัวรองเท้ามียางหุ้มหนาๆ แต่ใส่จริงไม่นานนิ้วก็อ้อยก็ผลัดทะลุผ้าใบ มีคู่เดียว ไม่มีคู่อื่นใส่เปลี่ยน แม้จะซักบ่อยๆ ก็เหม็นอยู่ดี เห็นรองเท้าหนังที่เพื่อนๆเขาใส่กัน ไม่มีกลิ่นเลย ไม่อบ ไม่สบาย

พอโชตนใจดี พาไปซื้อรองเท้าหนังคู่แรกในชีวิตที่เวียงนครเกษม แม้จะเป็นรองเท้าเก่าที่ใช่แล้ว แต่ดีกว่ารองเท้าผ้าใบใหม่ๆมาก ใช้ไปๆ พื้นสึกเท่านั้น นิ้วไม่โผล่ใช้สบายไปนาน

นึกถึงเรื่องนี้ที่ไร บางครั้งผมก็ภูมิใจเพราะครูที่ดี ผมท่านเป็นถึงอาจารย์ใหญ่ และต่อมา ได้ดำรงตำแหน่งปลัดกระทรวงศึกษาธิการ คืออาจารย์จรรยา วงศ์ชัยวัฒน์

ผมเรียนเก่งเพราะชยัน ว่างเป็นทำการบ้าน ว่างเป็นดูหนังสือ อยู่บ้านเสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจแจ ผมก็ปีนขึ้นไปดูหนังสือบนต้นตะขบสูงใหญ่หน้าบ้านนำสาว ความตั้งใจของผมก็คือ จะต้องสอบที่ ๑ ให้ได้ ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต เพื่อนผมบางคนแอบลอกแบบเวลาสอบผมเฉย ไม่ฟ้องครู แต่ชยันเพิ่มขึ้น และเอาชนะได้ทุกครั้ง

ต่อมาเมื่อกระสอบหายขาดแคลน โรงงานปอใต้ถุนบ้านยายเลิกกิจการ ผมและญาติฯ ตกงานไปตามๆกัน นำบุญรอด น้องสาวคนเดียวของแม่เป็นคนหัวไว ถนัดในการทำมาค้าขาย แนะนำให้เย็บกระเบื้องใบทองแดง มีเท่าไรรับซื้อหมด โดยนำบุญรอดหาไปขายส่งตามร้านอาหารและเวียงนครเกษม และแถววรจักร

“คนเด่าคนแก่บอกว่า หมายยังไม่อดตาย แล้ว

เราจะกลัวไปทำไม ขอให้ขยันและไม่เลือกงาน
เป็นใช้ได้” น้าบุญรอดสอนและให้กำลังใจผม

เย็บกระดุมใบตองแห้งต่างกับการปั่นปอ เข้าขึ้นต้อง
รีบออกไปตัดใบตองแห้ง ไปกันเป็นสายๆ สายละสามสี่
คน จากลำห่อ เราเดินไปตัดใบตองแห้งถึงดาวคะนอง
บางปะกอก บางปะแก้ว บางขุนเทียน มัดเป็นกองโตๆ
แล้วเอาไม้คานหอบกลับมา ถึงบ้านก็เอาไม้คมๆ มาเจียน
เป็นแผ่นกลมๆบ้าง เหลี่ยมบ้าง ตามขนาดที่ตลาดต้องการ
เอาไม้ไฟมาเหลาและตัดเป็นไม้กัลด

วันธรรมดาแม่จะออกไปหาใบตอง ผมไปไม่ได้
เพราะกลัวจะกลับก็สาย ไปโรงเรียนไม่ทัน ผมช่วยเย็บ
กระดุมทั้งก่อนไปโรงเรียนและกลับจากโรงเรียน เย็บๆ
ไปผมก็มีความชำนาญเหมือนกับปั่นปอ คือดูหนังสือ
ควบคู่กันไปด้วย ผมกำหนดเอาเองว่า ก่อนไปโรงเรียน
จะต้องเย็บกระดุมให้ได้เท่าไร กลับจากโรงเรียนจะต้อง
มาเย็บเพิ่มอีกเท่าไร วันหนึ่งๆ ได้เป็นพันๆใบ พอค่า
ข้าวค่ากับ

ขณะนี้หลายคนแปลกใจที่เห็นผมเย็บกระดุม
ห่อหมกแกง ผมทำทายเป็นได้เลยว่า ไม่มีใครในชมรม
มังสวิรัติน่าที่เย็บกระดุมได้เร็วและสวยเท่าผม แม้ผมจะ
เป็นผู้ชายก็ตามเพราะผมเคยทำมามากแล้ว เรียกว่า
เคยสั่งสมมาตั้งแต่ปางก่อน

วันหยุดผมมีนัดกับน้าชาย ชื่อบุญลอบ ลูกของยาย
ผมอีกคนหนึ่ง น้าบุญลอบแก่กว่าผมปีเดียว เป็นทั้งน้า
เป็นทั้งเพื่อน น้าบุญลอบเรียนที่โรงเรียนวัดนวลนรดิศ
เราไปตัดใบตองแห้งกัน เดินจากลำห่อไปตามถนน
ตากสินถึงดาวคะนองเป็นอย่างน้อย ต้องเข้าไปในสวน
ลึกๆ ใบตองแห้งส่วนใหญ่เขาไม่เอาไปใช้ ชาวสวนทิ้งไว้
เปื่อยคาคั้น เราก็ถือวิสาสะไปตัดมา ที่จริงก็ต้องเรียกว่า
ขโมย เพราะไม่ได้ขอเขาก่อน นึกเอาเองว่าขโมยของที่
เขาไม่ใช้ไม่น่าจะผิด

เวลาตัดใบตองแห้ง บางครั้งเจ้าของออกมาเจอ
ยิ้มไม่ว่าอะไร ถ้าเจอเจ้าของที่ทวงมากๆ เขาก็ด่า เขาก็ไล่
วิธีที่ดีที่สุดก็คืออย่าให้เห็นได้เป็นดี เพราะไม่รู้ว่าจะทวง
หรือไม่ทวง

อีกอย่างหนึ่งที่ต้องระวังให้มากก็คือหมา หมาสวน
ไหนดูทั้งนั้น ทั้งเห่าทั้งไล่กัด วิ่งหนีขึ้นต้นไม้เกือบไม่ทัน

บางทีหนีขึ้นต้นไม้ไปแล้ว ไม่รุกรุกตามันแล้ว ก็ยังไม่
วายเฝ้าอยู่โคนต้นไม้ตั้งนานกว่าจะเลิกรากันไป

ตัดใบตองแห้งเสร็จ ถ้าไม่มากนัก เราก็เอา
ขึ้นหัวเดินแบกกลับบ้าน กว่าจะถึงลำห่อก็พักหลาย
หนเพราะระยะทางไกลไม่น้อย เดินฝ่าแดดมาบนถนน
คอนกรีตร้อนน่าดู

เด็กๆ ในชั้นที่เรียนอยู่ด้วยกันที่บ้านสมเด็จ ผม
จนกว่าเพื่อน แต่เราก็ไม่ได้แบ่งว่าใครมีใครจน เพียงแต่
ว่าเรามีของใช้ของกินไม่เท่ากันเท่านั้น

สมจ่านงค์ ฐานะทางบ้านดีกว่าเพื่อน เป็นลูก
หลานท่านขุน ตอนอยู่ชั้นมัธยมต้นมีคนไปส่งถึง
โรงเรียนทุกวัน สะดวกสบายเกินไปจึงไม่ใคร่ตั้งใจ
เรียน อีกคนหนึ่งคือไพโรจน์ หรือชื่อเล่นๆ เรียกว่า
“แบะ” นี้ก็ฐานะทางบ้านดีเช่นกัน

ในปีแรกที่ผมเป็นผู้ว่าฯ ออกพบประชาชนที่
วัดใหญ่ศรีสุพรรณ เขตธนบุรี ขณะที่ประชาชนกำลัง
นั่งฟังดนตรีก่อนผมจะขึ้นไปตอบปัญหาชาวบ้าน
นั้น มีชายคนหนึ่งเมาลึนดี ยืนแอนไปแอนมา รำป้อ
อยู่กลางหมู่ประชาชน

ผมจำได้แม่น ไม่ใช่ใคร ไพโรจน์เพื่อนผมนั่นเอง
เขาเรียนไม่จบ งานการไม่ทำ เอาแต่เมาทุกวัน จากกัน
ไป ๔๐ กว่าปี เพิ่งจะมาเจอกัน

ผมเดินเข้าไปทัก แบะดีใจมากที่ผมยังจำเขาได้ แต่
ดีใจอย่างไรก็ทำให้เขาหายเมาไม่ได้

“พี่น้องประชาชนเขตธนบุรีครับ ผู้ที่เมาอะอะอยู่
ในขณะนี้ เขาเมาไปอย่างนั้นเองครับ ไม่ทำร้าย ไม่เป็น
พิษเป็นภัยกับใคร ผมรู้จักเขามานาน ชื่อไพโรจน์ เพื่อน
ผมเอง เราเรียนอยู่โรงเรียนบ้านสมเด็จด้วยกัน ผม
ดีใจที่วันนี้นอกจากได้พบปะท่านทั้งหลายแล้ว ยังได้พบ
เพื่อนเก่าผมอีก”

เย็นวันนั้นตอนเดินทางกลับบ้าน ผมคิดถึงแบะ
ตลอดทาง แบะเป็นเด็กที่แม่รักมาก ต้องการอะไรก็ซื้อ
หามาให้ เขาเคยพูดถึงแม่ให้ผมฟัง เขารักบูชาแม่มาก
แต่อะไรไม่รู้ทำให้เสียคนในเวลาต่อมา

ผมกลับไปพบประชาชนที่นั่นอีกที เมื่อครบสามปีของ

การเป็นผู้ว่า แต่ผมไม่เจอแะ เขาอาจจะติดธุระ ไม่มีเวลาไปพบเพื่อนเก่าของเขา หรือเขาอาจจะเป็นอย่างอื่นไปแล้วก็ได้ ถึงอย่างไรเราก็เป็นเพื่อนกัน เคยเรียนเคยเล่นมาด้วยกัน ผู้ว่าหรือชาวบ้านธรรมดาๆ ก็เหมือนกัน

เมื่อสองปีก่อน คุณพูนศรี เจริญพงศ์ นักร้องชื่อดังชวนผมไปอัดเทปสนทนากับคุณไพบุลย์ สุภวาริอดีตนายกสมาคมนักดนตรี ซึ่งเป็นที่รู้จักกันทั่วบ้านทั่วเมือง ทั้งสองท่านคะยั้นคะยอจะฝึกร้องเพลงให้ผมโดยยืนยันว่าเสียงอย่างผมนี้ร้องเพลงได้แน่ แม้ผมจะชอบเพลงแต่ก็ไม่คิดจะร้อง ยิ่งมาถือศีล ๘ ยิ่งหมดสิทธิ์ อย่างดีก็ร้องเพลงชาติ และเพลงสรรเสริญพระบารมีตามหน้าที่

ผมก็ยืนยันว่า ถ้าผมร้องเพลงละก็เกิดเรื่องแน่ ชาวเป็ลือกจะดูถูก ชาวสารจะแฉง ชาวเมืองจะวุ่นวายไปหมด

พี่โจ้ว คุณเพ็ญศรี พุ่มชูศรี ก็อีกคนหนึ่ง จะให้ผมร้องเพลงให้ได้ ผมก็ต้องขอบพระคุณและขอตัว ผมรู้ตัวดีว่า บางอย่างนั้นผมทำไม่ได้ ต่อให้ใครต่อใครช่วย ผมก็ทำไม่ได้ เช่น ถ้าจะให้ผมร้องเพลงให้ไพเราะเพราะพริ้งเพียงครึ่งหนึ่งของคุณสุเทพ วงศ์กำแหง ชาตินี้ทั้งชาติผมก็ทำไม่ได้

สมัยเป็นเด็กผมร้องเพลงมานักต่อนักแล้ว ผมเป็นลูกศิษย์ครูเจริญ ครูสอนขับร้องของโรงเรียนบ้านสมเด็จ หลังเลิกเรียนครูพาพวกเราไปออกงานบ่อยๆ ไม่ว่าจะป็นงานศพหรืองานบวชชานค ไปกับวงแตรวงของโรงเรียน ผมและเพื่อนๆ ร้องเพลงหมู่เวลาร้องต้องมีครูเจริญคอยให้จังหวะด้วย ไม่อย่างนั้นร้องไม่ได้อีก

เป็นนักร้องที่อยู่อย่างหนึ่ง ไปงานไหนเจ้าภาพงานนั้นเป็นต้องเลี้ยง ประหยัด ไม่ต้องกินข้าวที่บ้าน แถมบางทีเขาส่งสารเด็กๆอย่างพวกเรา ร้องเสร็จให้เงินไปซื้อขนมกินอีกด้วย

เป็นผู้ว่าฯ ผมสนใจทุกเรื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการศึกษาของเด็กชั้นประถมในสังกัด กทม. ผมริเริ่มอะไรๆ หลายอย่างให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่

อะไรที่ผู้ว่าฯ คนก่อนๆ เขาเริ่มไว้ดี ผมก็สานต่อ

เด็กนักเรียน กทม. เล่นดนตรีเก่ง เห็นการแต่งเนื้อแต่งตัวปอนๆ อย่างนั้นแะอะ เอาวงดนตรีไทย ๔๐ กว่าวง นักดนตรีประมาณ ๔๐๐ คน มาบรรเลงพร้อมกันอย่างเพราะพริ้ง สมกับชื่อ **“มหกรรมดนตรีไทย”** จริงๆ

ในปีสุดท้ายที่ผมเป็นผู้ว่าฯ การแสดงของนักเรียนที่คั่นการแสดงดนตรีนั้น นอกจากจะมีระบำรำฟ้อนตามปกติแล้ว ยังมีโซนอีกด้วย

โซนผู้ใหญ่มาเจอโซนเด็กเข้าต้องซิดซ้าย เด็กเล่นได้แคล่วคล่องว่องไว สมบทบาทอย่างไม่น่าเชื่อ น่าดูกว่า น่ารักกว่าโซนผู้ใหญ่เป็นไหนๆ

นักเรียนที่เล่นโซนมาจากโรงเรียนวัดมทรธรรพ์เกือบทั้งหมด มีผู้แสดงเป็นตัวนางเพียงคนเดียวที่มาจากโรงเรียนวัดมกุฎฯ ครูสมศักดิ์เป็นผู้ฝึกซ้อม กินนอนอยู่กับเด็ก ยิ่งใกล้วันแสดงยิ่งเหมือนกับนักกีฬาทีมชาติเตรียมลงแข่งขัน

ปีหนึ่งมีการแสดงที่โรงละครแห่งชาติ ๓ วัน นอนนั้นครูสมศักดิ์ก็พาเด็กไปแสดงในที่ต่างๆ เล่นกลองยาวบ้าง หมายกรุกคนบ้าง เจ้าภาพนอกจากจะจัดอาหารเลี้ยงแล้ว ยังแถมแจกเงินกับเด็กๆ ด้วยความเอ็นดู เห็นครูสมศักดิ์ที่โรกั๊กถึงครูเจริญของผมทีนั้น

ผมอยากเป็นนักดนตรี อยากเป่าแตรอย่างเพื่อนๆบ้าง ครูเจริญสอนเท่าไรๆ ผมก็เป่าไม่ได้ เป่าแล้วเวียนหัว ลู้อำพลเพื่อนผมไม่ได้ ตัวเล็กกว่าผมเป่าได้ทั้งแครนิทและแซ็กโซโฟน ผมคิดเข้าข้างตัวเองว่าเป่าแตรใช้ลมมาก กว่าเป่าออกมาเป็นเสียงแต่ละทีลมหมดไปไม่รู้เท่าไร ไม่คุ้มกันเลย เป่าไม่เป็นก็ตีแล้ว

ผมอยากตีระนาดเอก นอกจากจะเพราะแล้ว เวลานั้นตีดูสง่าไม่น้อย จนแล้วจนรอดผมก็ไม่มีโอกาสหัดได้แต่ฟังมาจนบัดนี้ เคยหัดเองอยู่ครั้งหนึ่ง เมื่อตอนน้ำลายหยุดไปทำไมไม่มาทำเป็นรางวัลระนาด ผมตีเพลงสรรเสริญพระบารมีได้ไม่ถึงครึ่งเพลงก็เลิก

เวลานี้เด็กๆถามว่าผมชอบดนตรีไทยอะไร ผมก็ยังยืนยันอย่างเดิมว่า ชอบระนาด

นอกจากอยากเป็นนักดนตรีแล้ว ผมก็ยังอยากเป็นนักกีฬาอีกด้วย ผมชอบเล่นฟุตบอล ซึ่งสมัยก่อน

ทำด้วยหนังควายแท้ๆ ลูกบอลเริ่ม เป็นเพราะตอนนั้น ผมตัวเล็กหรืออย่างไรไม่รู้ จึงเห็นลูกฟุตบอลใหญ่กว่า เดี่ยวนี้มาก ผมเล่นฟุตบอลใช้แต่กำลังอย่างเดียว โถม เข้าไป พยายามเท่าไรก็เล่นไม่ได้ เจ็บเท้าเสียเต็มที ตะไต้ไปใกล้เน็ตเดียว ลูบประยงค์เพื่อนผมไม่ได้ ผิดกัน ลิบลับ ประยงค์ย้ายมาจากอัสสัมชัญ เป็นดาราทุตบอล ของบ้านสมเด็จ

เล่นฟุตบอลไม่ได้เรื่อง หันมาลงบาสเก็ตบอล ครูไมตรีนอกจากจะสอนคณิตศาสตร์เก่งแล้ว ยังสอน บาสเก็ตบอลเก่งอีกด้วย ผมเรียนและฝึกพร้อมๆ กับ เพื่อน แต่ผมดูเหมือนจะเล่นได้ไหลลื่นสุด นิรตมตัวเท่าๆ กับผม เรียนรู้ได้เร็วกว่า เล่นได้ดีกว่า นิรตมเป็นนายพล ตำรวจ ตอนนี่คงเล่นลูบผมไม่ได้ เพราะถูกผู้ก่อการร้ายยิง นิ้วขาดไปนิ้วหนึ่งเมื่อตอนไปเป็นตำรวจอยู่ที่สตูล

ผมเล่นกีฬาอะไรก็ได้ดีสักอย่างแม้จะชอบ และ พยายามฝึกเท่าไรก็ตาม ผินเท่าไรๆ ไปไม่ไหว เลย เลิกล้มความตั้งใจ อยู่เป็นคนดูดีกว่า

ตอนอยู่บ้านคุณนาย อาจารย์สุวรรณ สมัยที่ยัง เรียนหนังสือที่อำนวยการศิลป์อยู่ เคยเคยซื้อนักกีฬาดีเด่น ให้ผมฟังด้วยความชื่นชมบ่อยๆ บางคนชื่อเดียวกับผม แต่คนละนามสกุล ผมจึงใฝ่ฝันอยากเป็นนักกีฬาเยี่ยมๆ ให้คนอื่นรู้จักบ้าง

แม่ให้เงินผมไปโรงเรียนวันละ ๕ สตางค์ ผม ใช้ ๓ สตางค์ เหลือวันละ ๒ สตางค์ เอาข้าวไป จากบ้าน ซื้อก๋วยเตี๋ยวเนื้อเป็ดย่างหนึ่งราคา ๒ สตางค์เพื่อกินกับข้าว ที่จริงเป็นก๋วยเตี๋ยวเศษเนื้อ มีเอ็นเหนียวๆ ติดมาด้วย ยิ่งเหนียวยิ่งดี ยิ่งพ้าว เข้าท้องได้มาก เหมือนอย่างที่ยกินข้าวกับตือฮวน ผัดเค็มที่บ้าน ส่วนอีกสตางค์หนึ่งซื้อมันเชื่อมเสียบ ไม้ เป็นมันเทศแผ่นกลมๆ ผ่าตามขวางบางๆ ๓ แผ่น อาหารกลางวันของผมซ้ากันอย่างนั้นทุกวัน ไม่มีเบื่อ กลัวอย่างเดียว คือ ไม่มีกิน

รุ่นผมโชคดีที่มีครูแข็งๆ โดยเฉพาะครูไมตรีกับ ครูสุภร ซึ่งผลัดกันเป็นครูประจำชั้นผม คนละปี คณิตศาสตร์ที่ยากๆ ท่านสอนให้เราเข้าใจง่ายๆ แบบ

ฝึกหัดยากแค่ไหน เราทำได้หมด ท่านทุ่มเทจริงๆ เวลาเราจบ ม.๖ จึงสอบเข้าเรียนต่อสูงๆ ได้ทันทีหลายคน ซึ่งนักเรียนทั้งชั้นของเรามีทั้งหมดประมาณ ๓๐ คนเท่านั้น

“ช.ช่วง” ตอนต้นชอบตำรวจมาก อยากเป็นตำรวจ เหมือนพี่ชาย ซึ่งยศครั้งสุดท้ายคือ พลตำรวจโทประยูร โกมารกุล ชอบร้องเพลงมาร์ชตำรวจ **“ชาติชายต้อง วัลลายตำรวจไทย”** ก่อนจบจากบ้านสมเด็จ ช.ช่วง จึง เปลี่ยนชื่อเป็นชาติชาย เปลี่ยนได้แก่ไ้มาก แต่ไม่นาที่ง เหมือนชื่อแรก สอบเข้าโรงเรียนเตรียมอุดม แล้วต่อ โรงเรียนนายเรืออากาศ แทนที่จะต่อนายร้อยตำรวจ ต่อมาเป็นครูโรงเรียนการบิน เคยขับเฮลิคอปเตอร์ให้ผม นั่ง เมื่อตอนที่ผมฝึกอยู่ที่เมืองกาญจน์ เพื่อเตรียมตัวไป รบที่เวียดนาม ผมกลับจากเวียดนามได้ไม่นาน ช.ช่วงก็ เสียชีวิตเพราะเครื่องบินตก

“สุชา” เป็นอีกคนหนึ่งเปลี่ยนชื่อ ซึ่งใครๆ เห็น ด้วยทั้งนั้น ถ้ายังชินชื่อเดิม เป็นผู้ใหญ่คงไม่สวายนะ สุชา เปลี่ยนเป็นโกวิทย์ ส่วนที่เปลี่ยนนามสกุลมีคนเดียวคือ ผม เพราะจดทะเบียนเป็นบุตรบุญธรรม

โกวิทย์ ประพันธ์ นิรตม ผม เข้าเตรียมนาย ร้อย ลัจจาและเฉลียว สอบเข้าได้ในปีต่อมา ส่วนหาญ พิระ และวีระ อีกสองวีระเข้าเป็นนายตำรวจได้ อำพล ประสิทธิ์ และวราห์ เรียนอยู่ในเกณฑ์เยี่ยม จะสอบเข้า อะไรก็เข้าได้ แต่ไม่เอา

โดยสัดส่วนที่เทียบจากนักเรียนทั้งชั้นแล้ว จะมี นักเรียนลัทธิรุ่นที่เรียนเก่งเท่ากับรุ่นผม ทั้งนี้เพราะเรา โชคดีได้โรงเรียนดี ครูดี ซึ่งเราภูมิใจอยู่จนถึงวันนี้

ครูดีอย่างครูไมตรี และครูสุภรนั้น ท่านไม่ได้ เข้มงวดแต่วิชาความรู้อย่างเดียว ท่านกวัดขั้นเรื่อง ความประพฤติของศิษย์อย่างเคร่งครัด เมื่อทำผิดเตือน แล้วไม่เข็ดหลาบก็ลงโทษ นักเรียนจะเกรงจะเกลียด ท่านไม่คำนึงถึง ขอให้ลูกศิษย์เป็นคนมีความรู้ คู่ความดี

**อยากให้ชาติของเรามีอนาคตดี
โรงเรียนดี ครูดี ต้องช่วยให้มีมากๆ**

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

เมื่อ คสช.ถึงวาระวางอำนาจหน้าที่...
สังคมก็จะมีโอกาสได้เห็น “ธาตุแท้”
ของผู้สำแดงตนเป็นนักการเมือง

หวังสุดท้าย

เมื่อ คสช.ถึงวาระวางอำนาจหน้าที่ และจะเข้าสู่การปกครองตามระบอบประชาธิปไตยไทยตามกฎหมายเลือกตั้ง

ณ บัดนี้ สังคมทุกภาคส่วนต่างตื่นตัวรองรับการเคลื่อนไหวทางการเมือง ทั้งในด้านสร้างสรรค์และสร้างฝัน ด้วยวิธีนานา เพื่อเอาฤกษ์เอาชัยในทางการเมือง โดยมีค่านึงถึงคุณค่าของความดีงามที่สังคมจะพึงได้รับ ขอแต่เพียง **“ชัยชนะ”** ที่พรรคการเมืองจะได้รับ เป็นที่หวังอันสำคัญ

นับแต่เนี่ไป สังคมก็จะมีโอกาสได้เห็น **“ธาตุแท้”** ของผู้สำแดงตนเป็นนักการเมือง ซึ่งต้องเป็นผู้เสียสละตนเพื่อสังคม เพื่อสาธารณประโยชน์ มิใช่เพื่อตนเอง ครอบครัว วงศ์าคณาญาติ มิตรสหาย และขณะเดียวกัน ก็จะได้เห็นนักฉวยโอกาสแสวงประโยชน์จากนักการเมืองทุกค่ายทุก

พรรคไม่เลือกหน้า! ทุกยุคสมัยที่มีการเลือกตั้งคือยุคสมัยแสวงหาประโยชน์จากนักการเมือง **“นักแจกนักท่อม”**

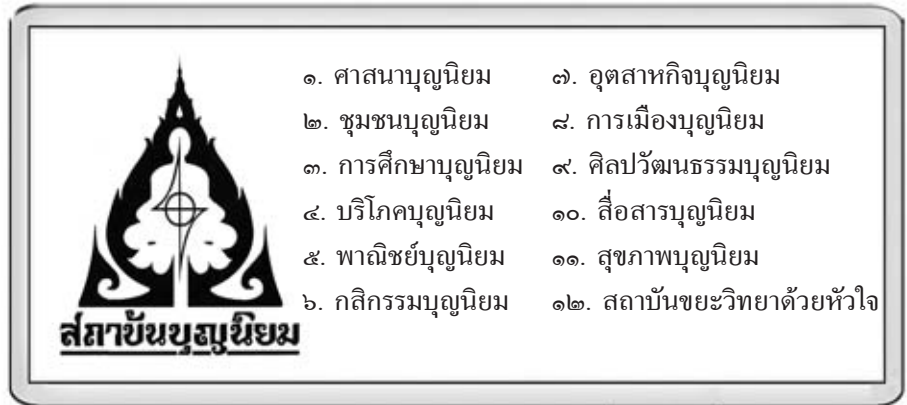
ชนเผ่าพันธุ์นี้ไม่ยากให้ คสช.อยู่นาน ต้องการให้เลือกตั้งไวๆ ยุบสภาบ่อยๆ เลือกตั้งบ่อยๆ มีพรรคลงแข่งกันเยอะๆ แข่งกันหาเสียงดุเดือดท่อมเทமாகๆ

คิดดูเอาเองก็แล้วกัน หากสนามการเมืองไทย แข่งกันหาเสียงแบบนี้ เราจะได้นักการเมืองแบบไหนเข้าสู่สภา ได้พรรคการเมืองแบบไหนจัดตั้งรัฐบาลบริหารแผ่นดินกำกับ **“ข้าราชการ”**

หากการเมืองไทยยังเวียนว่ายอยู่ในวังวนนี้ปวง **“ข้าราชการ”** ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว คือหลักชัยของแผ่นดิน.

๗

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หาก ประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือ สร้างสรรให้เกิดขึ้นเป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้องค์จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุด ๆ จริง ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

ฉบับที่ ๓๒๕ เรากำลังอธิบายกันให้
ลึกซึ่งถึงความเป็น“กาย”กันอีก ต้องพูดซ้ำ
พูดซ้ำย้ำกันไปทุกเหลี่ยมทุกมุม กว่าจจะ
รู้จักู้แจ้รู้จริงในคำว่า“กาย”กันได้จริง ๆ

สำคัญยิ่ง สำคัญมาก เฉพาะอย่างยิ่ง
ในคนไทย “กาย”คำนี้ได้กลายมาเป็นภาษา
“ไทย”ไปแล้ว และได้เบียดบิดผิดเพี้ยนจาก
ความหมายเดิมของ“ศาส

ตร์”พุทธไปสนิท

ที่จริงในพจนานุกรม“บาลี-ไทย”ก็ยังมี
คำแปลกันได้ ถูกต้องอยู่ทั้งนั้นแหละ

กาย = กอง, ผุง, หมู่, ประชุม ; หมวดแห่ง
เจตสิกธรรม คือ เวทนา สัญญา และสังขาร

ซึ่งมันก็คือ “กาย” และแปลว่า องค์
ประชุมหรือหมวดหรือกองของเจตสิกธรรม
อันมี เวทนา สัญญา และสังขาร นั้นเอง

ก็ยืนยันชัดเจน คำว่า“กาย”นั้นไม่ใช่คำ
ที่มีหมายความแค่“ร่างภายนอก” ที่ประกอบ
ด้วยดิน, น้ำ, ไฟ, ลมประชุมกันอยู่เท่านั้น แต่
ยังชี้บ่งถึงความเป็น“นามธรรม”เป็นหลัก
คือ เจตสิกทั้งหลายเป็นองค์รวมอยู่ด้วย

ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ความถูกต้องของ
ความหมายแท้ของคำว่า“กาย” ก็ยังยืนยัน
มีหลักฐานอยู่ว่า “กาย”คือ องค์ประชุม
หรือกองหรือองค์รวมของเจตสิกธรรม อัน
มี เวทนา สัญญา และสังขาร เป็นต้น

คำว่า “กาย”ในศาสนาพุทธนั้นเป็น
บาลี อันมีนัยสำคัญยิ่งยวด เพราะเป็น“โพธิ
ปักขียธรรม”ข้อต้นกันทีเดียว ที่ผู้ปฏิบัติธรรม

ต้องเรียนรู้อให้รู้จักู้แจ้รู้จริงอย่างสัมมาทิฐิ
กันได้ ก่อนคำว่า“เวทนา” ก่อนคำว่า“จิต”
ก่อนคำว่า“ธรรม”ใด เพราะ“กาย”เป็น“ธรรม”
ภาวะข้อแรก ที่ผู้ปฏิบัติจะต้องรู้จักู้แจ้
รู้จริงก่อนอื่นใดของ“พุทธธรรม” อันเป็น
“ธรรม”ที่มีคุณวิเศษถึงขั้น“โลกุตระ” ซึ่ง
พระพุทธเจ้าตรัสไว้ตรง ๆ ชัด ๆ ว่า “โลกุต
ธรรม ๓๗”มีอะไรบ้าง? หรือ“โลกุตระธรรม
๙”นั้น ได้แก่ อะไรกันแน่? (ผู้สนใจตรวจได้จาก
พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐ แล้วปฏิบัติให้เกิดดู)

หากไม่มีต้น-มีกลาง-มีปลายเป็นไป
ตามลำดับดังสาธยายมานี้ นั่นก็คือ ผู้ที่
ปฏิบัติธรรมที่ไม่ใช่แบบพุทธ เพราะไม่เริ่ม
ต้นเป็นลำดับ ตรงจุดแรกของการปฏิบัติ
แบบพุทธที่สำคัญยิ่งได้ถูกแน่ แม่นแท้จริง

ผู้นั้นก็จะเสียเวลามาก จะสับสนวน
เวียน จะวกไปวนมา ทำแล้ว ก็จะต้อง
กลับมาทำอีก กลายเป็นคน“วิตักกจริต”
ที่จะต้องใช้เวลาปฏิบัติเสียเวลาสูญเปล่า
ยาวนานเย็นเยือกเกินไปกว่าที่ควรจะเป็น

ทำแล้ว ไม่รู้แล้วรู้เสร็จ ทำได้ผล
หรือไม่ได้ผล ก็ไม่มีกรอบขอบเขตกำหนด
“สังจญาณ-กิจจญาณ-กตญาณ”

ผู้ปฏิบัติที่ไม่มี“วิธีปฏิบัติ”ที่ถูกต้อง
อย่างเป็นลำดับของ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา-
วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ” อันเป็นของพุทธ
นั่นก็คือ ผู้ปฏิบัติที่ไม่เป็น“ไตรสิกขา”
เช่น ผู้มี“ความเห็น”(ทิฐิ)ว่า การปฏิบัติ
ธรรม คือ“การหลับตาทำสมาธิ” แล้วก็สอน

กันว่า หลับตาทำสมาธิไปเถอะ หลับตานี้แหละจะเกิด“ศิลปะวิสุทธิ”ตามมาเอง!!!..?

มีสอนกันแบบนี้จริง ๆ คิดดูเถิด! ศิลปะจะเกิดได้ในหลับตา ..มันจะเกิดได้อย่างไร?

ในเมื่อ“ศิลปะ”นั่นคือ ข้อกำหนดเป็นข้อ ๆ เช่น ข้อ ๑ อย่าฆ่าสัตว์ ข้อ ๒ อย่าลักทรัพย์ของคนอื่น ข้อ ๓ อย่าละเมิดในกามทุจริต เป็นต้น และอีกเยอะแยะมากมาย

แต่ไปปฏิบัติหนัง“หลับตา”ไม่มีกิเลสเคลื่อนไหวภายนอกเลย ซึ่งไม่ได้สัมผัส“สัตว์”ที่มีสัตว์อยู่ภายนอกจริง ๆ หรือไม่ได้สัมผัสกับ“สิ่งของ”ที่เป็นของมีอยู่ภายนอกจริง ๆ แล้วจะยืนยันว่าบริสุทธิ์แล้ว

จิตใจเราจะ“อยากทำร้ายสัตว์”หรือเปล่า.. ก็ไม่มี“ความจริง”นั่นให้เรารู้จริง ให้เราได้สังวรระวังปฏิบัติอะไร หรือจิตใจเราจะเกิด“อยากได้ของที่ไม่ใช่ของเรา”ขึ้นมาจริง ๆ ก็ไม่มี“ความจริง”นั่นให้เราพิสูจน์เลย ไม่มีอะไรให้เราได้ปฏิบัติสังวรระวังเลย

ไม่มีสังวรศีล ไม่มีสำรวมอินทรีย์อะไร “หลับตา”เข้าไป ไม่“สัมผัส”อะไรเลย แล้ว“ดีขลุ้ม”ว่า ไม่ได้ละเมิดศีลข้อใดเลย

นี่คือ ..บริสุทธิ์แล้ว อู๊บบีบมากไป! ใ้อัแบบนี้มันได้ปฏิบัติ“ศิลปะ”ข้อไหนกันล่ะ ข้อ ๑ ข้อ ๒ ข้อ ๓ ข้อ ๔ ฯลฯ

มันจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันได้อย่างไร..หา? “ศิลปะ”มีแตกต่างออกไปสารพัดอีกมากมาย เรายังหลงติดยึดในอะไรต่าง ๆ นั้นอยู่บ้าง? อย่างน้อยก็ปฏิบัติตาม“จุดศิลปะ”

ซึ่งมีแค่ ๒๖ ข้อ ก็ยังจะพอพิสูจน์ยืนยันได้

๒๖ ข้อนี้ หรือทั้ง“จุดศิลปะ-มัชฌิมศิลปะ-มหาศิลปะ”นี้ พระพุทธเจ้าก็ทรงคัดสรรมาแล้ว ด้วยพระสัมพันธูปัญญาของพระองค์ว่าเป็น“ธรรมบัญญัติอันเพียงพอจะยืนยันแล้ว”

มัน“พอเพียง”เป็นหลักเกณฑ์สำคัญของพุทธศาสตร์ เป็น“ตัวอย่าง”(specimen) แทนสารพัดสิ่งในโลก ครอบคลุมสารพัดกิเลสได้อย่าง“เพียงพอ”ทีเดียว ที่ผู้ปฏิบัติอย่างสัมมาทิฐิ จะใช้ปฏิบัติบรรลुरुธรรมจนชื่ออรหันต์ สำหรับความเป็น“คน”แต่ละคน อันจะถือได้ว่า เป็นผู้บรรลุพ้น“ทุกข์อาริยสังข” จริงแท้ พอเพียงได้แล้ว(efficiency)

นี่อะไร? ...“สมมุติธรรม”ก็ไม่มี “ปรมาตถธรรม”ยิ่งใหญ่ จะฝันเพื่อเพื่อพอกยังไปกับ‘ภพน้อยภพใหญ่’ได้ทั้งนั้น

เห็นได้มัยว่ามันโมเม มันมีจฉาทิฐิ เพราะ“ศิลปะ”นั่นเป็นเรื่องที่ปฏิบัติกัน

ตอนมีชีวิตปกตินี้แหละ เป็นชีวิตสามัญลิมตา เมื่อสัมผัสอะไร กับสิ่งนั้นก็สัมผัสรู้ตัวทั่วพร้อม แล้วสังวรอย่าทำทุจริตให้ผิดศีล โดยไม่ให้“ผิดศีล”ไปตั้งแต่ภายนอกนี้แหละ ก่อน แต่ที่จะนับว่าบรรลุ“การมีศิลปะ”หรือผู้นั้น บรรลुरुธรรมคือ บรรลุ“อริศีล-อริจิต(สมาธิ)-อริปัญญา-อริมุตติ”นั่นคือ“ในจิตในใจ”ของผู้นั้น ต้อง“ไม่มีกิเลสในใจ”ที่จะละเมิด“ศิลปะ”นั่น ๆ

..ก็ไม่สอนกันแบบนี้ อย่างนี้ หรือไม่ก็หลงผิดไปว่า ถือศิลปะ ปฏิบัติศิลปะจะมีผลแค่ควบคุมกาย กับวาจา อย่าให้กาย

ให้วาทจาดข้อที่“ศีล”กำหนดไว้ เป็นอันจบ
กิจของศีล คือแค่หมายเอาว่า “ศีลจะมีผล
ไม่ทำทุจริตทาง‘กาย’กับ‘วาจา’เท่านั้น”

สอนกันว่า“ผล”ของศีล มีอยู่เท่านั้น
ทั้ง ๆ ที่ใน“กัมมัตถยสูตร”(พระไตรปิฎก
เล่ม ๒๔ ข้อ ๑ กับข้อ ๒๐๘) พระพุทธเจ้าตรัสไว้
โต้ง ๆ ว่า “ศีลที่เป็นกุศล ย่อมยังอรรถตผล
ให้บริบูรณ์โดยลำดับ ดังนี้ ได้แก่

๑. อวิปปฏิสาร(ไม่เดือดร้อนใจ)
๒. ปา
มุขชะ(เบิกบานยินดี)
๓. ปีติ(อิ่มใจ)
๔. ปัสสัทธิ
(สงบระงับกิเลส)
๕. สุข(ความสุขอันเกิดจากความสงบ)
๖. สมาธิ(จิตตั้งมั่น)
๗. ยถาภูตญาณทัสสนะ(รู้
แจ้งเห็นจริงตามความเป็นจริง)
๘. นิพพิทา(เบื่อกิเลส)
๙. วิวิทา(จางคลายจากความยึดมั่น)
๑๐. วิมุตติ
ญาณทัสสนะ(เห็นแจ้งเห็นจริงในความหลุดพ้น)

ก็อ่านดูแล้วไตร่ตรองตามดี ๆ ทั้ง ๑๐
อย่างนั้น ตั้งแต่ข้อ ๑ “อวิปปฏิสาร” ไป
จนถึงข้อ ๑๐ “วิมุตติญาณทัสสนะ” นั้น มัน
คือ อะไร? คือ“อาการ”ของกาย-วาจาหรือ?
หรือว่ามันคือ“อาการ”ของจิตใจกันแน่?

ดังนั้น “ความรู้”แม้ในวงวิชาการพุทธ
ศาสตร์ที่มีกันตื่นตาตื่นใจในขณะนี้ ที่เชื่อกัน
และสอนกันว่า “ศีลให้ผลแค่กายกับวาจา”
เท่านั้น ส่วน“สมาธิ”หรือ“ปัญญา”นั้นก็ให้
ไป“หลับตาทำจิตสงบเข้าไปอยู่ในภวังค์”
เอาอีกที แบบนี้มันแยก“ศีล”ต่างหากไป
จาก“สมาธิ” จาก“ปัญญา” จาก“วิมุตติ”ชัด ๆ

ไม่ใช่“ปฏิบัติศีล”นั้นแหละแล้วจะเกิด
“ผล”จาก“ศีล”แต่ละข้อตามที่ตนสมาทาน

นั้น ๆ ได้“อธิจิต”หรือได้“สมาธิ”และได้“อธิ
ปัญญา”อย่างเป็นทางการ”(process)
แล้วเกิดการสังเคราะห์กัน-อธิสังขารกัน
เป็น“ปัญญาภิสังขาร” ซึ่งเป็น“โลกุตระ”แท้

“ปัญญาภิสังขาร”คือ การปฏิบัติที่
สัมมาทิฐิ แล้วสัมมาปฏิบัติจนกระทั่งผู้
ปฏิบัติสามารถจัดการกับจิตใจของตนเกิด
“ผล”ชำระกิเลสได้จริงขึ้นมาตามลำดับ ๆ

หรือไม่ก็สอนกันว่า “หลับตาสะกดจิต
เข้าไปเถอะ ทำให้สงบสนิทหนึ่งให้ได้ แล้ว
“ปัญญา”จะผุดเกิดขึ้นมาเอง”ก็ตาม โดย
ไม่มี“เหตุ” ไม่มี“ปัจจัย”อะไร เป็น“ปัจจัยา
การ”เลย ซึ่งสอนอย่างนี้..ผิดทั้งนั้น

มันน่าสงสารศาสนาพุทธทุกวันนี้ มั้ย?
“ศีล”ก็“ไม่รู้”จักกันแล้วว่า คืออะไร?
มีเท่าไร? ตามลำดับอย่างไร?

แต่ก็ยังดีนะ ที่ยังพอรู้ว่า ถือ“ศีล ๕-
ศีล ๘-ศีล ๑๐” แต่ไม่รู้ว่ามาจาก“ศีลอะไร”
เพราะเดี๋ยวนี้วงการพุทธ ไม่สอน“จุลศีล-
มัชฌิมศีล-มหาศีล”กันเลย ไม่ว่าจะในสำนัก
พุทธไหน วงการพุทธใด ลืมกันทั้งโลกมั้ง!

โดยหลงผิดไปสนิทจริง ๆ ว่า“ศีล”คือ
“วินัย ๒๒๗”เท่านั้น แม้แต่ภิกษุทุกวันนี้ก็
ไม่มี“ศีล ๔๓ ข้อ”(จุลศีล ๒๖-มัชฌิมศีล ๑๐-มหา
ศีล ๗)กันแล้ว โดยเฉพาะ“มหาศีล” ซึ่งเป็น
“ศีลชี้ชัดพุทธ” เป็น“ศีล”ที่บ่งบอกความเป็น
“ศาสนาพุทธ”ว่า นั่นคือ “เดรัจฉานวิชา”ทั้ง
หลาย ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่“เว้นขาด”
(เวรมณี)เดรัจฉานวิชาตามข้อห้ามทั้งหลายนี้

อย่างเป็นจริง ต้องไม่มีประพจน์ปฏิบัติอยู่ในวงการศาสนาพุทธกัน ในยุคพระพุทธเจ้า เป็นต้น มหาศีลในพุทธระบอบ และปฏิบัติ จุลศีลจนเกิด“อธิศีล”กันจริงๆ แล้วเกิด“อธิจิต” และเกิด“อธิปัญญา” เกิด“อธิวิมุตติ” ไปตาม“สังขญาณ-กัจจญาณ-กตญาณ”กันได้ อย่างเป็นจริงไปตามลำดับ ฯ

แต่ศาสนาพุทธทุกวันนี้ “ละเมียดศีลใหญ่” คือ “มหาศีล๗ข้อ”นี้กันอย่างเต็มไป ด้วยเดรัจฉานวิชาจริง จนเต็มสภาพแล้ว นั่นคือ ในวงการศาสนาพุทธปัจจุบันนี้“ทั้งศีล” อันเป็นธรรมนุญขอของศาสนาพุทธแท้ ๆ นี้กัน ไป อย่างสูญสิ้นสนิทแล้ว โดยเฉพาะ“มหาศีล” ซึ่งในยุคพระพุทธเจ้านับว่า เป็นศาสนาที่โดดเด่นเป็นสง่ามาก เพราะเป็นศาสนาที่ระบอบบริสุทธิ์จาก“เดรัจฉานวิชา”อย่างจริงจัง พิสูจน์ความเป็น“อูตริมนุสสรธรรม” ที่เป็น“อนุศาสนิปาฏิหาริย์”ที่อ้างอิงได้แท้

ไม่ต้องใช้“อิทธิปาฏิหาริย์-อาเทศนาปาฏิหาริย์”เรียกร้องความสนใจอย่างศาสนา ลัทธิอื่น ๆ แม้ในยุคโน้นมันก็เป็นธรรมดา ที่ปุถุชนทั้งหรือนิยมเดรัจฉานวิชาไม่แปลก

ศาสนาพุทธจึงยิ่งใหญ่ด้วยสภารธรรมอันประเสริฐที่แก้ปัญหามนุษย์และสังคมแท้จริง ตลอดกาล ไม่ว่าจะยุคใดไหน ฯ

ขอพักยก เรื่อง“ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ”ไว้แค่นี้ก่อนแล้วกัน เรายังจะพูดต่อกันอีกในโอกาสต่อไป

ทีนี้แวะไปหาเรื่องที่ยังเห็นว่าน่าจะพูดกันอยู่อีกเรื่องหน่อยเถอะ

มาพูดซ้ำซ้ำกันอีกถึงคำว่า“กาย”ที่มีนัยสำคัญยิ่งเหลือเกิน แต่ผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลายหลงผิดกันไป อย่างน่าเห็นใจจริง ๆ

“กาย”นั้น เป็นภาวะที่ปรากฏอยู่ของ“องค์ประชุม” เป็น“องค์รวม” เป็น“องค์ประกอบ”ของ“ธรรมะ”ทั้งหลาย ตั้งแต่๒ขึ้นไป จนนับไม่ถ้วน และจะใช้ศึกษานั้นต้องจับคู่มีธรรมะ๒ สำคัญสุดคือ“รูป”กับ“นาม”

คือ “รูป=ภาวะที่ถูกรู้”(object) กับ “นาม=ภาวะผู้รู้หรือประธาน”(subject) โดยเฉพาะต้องมี“นามหรือตัวประธานผู้รู้”เสมอ เพราะเป็นเรื่องของ“จิตนิยาม” ที่จะปฏิบัติให้มี“ความรู้ชั้นโลกุตระหรืออาริยะ” ซึ่งเป็น“ธาตุรู้”ชั้น“อัญญา”หรือ“ปัญญา”

ดังนั้น เราจะเรียกว่า“กาย”ได้ ก็ต่อเมื่อมันต้องมี“ธาตุรู้”ร่วมอยู่ด้วยเสมอ

แต่ถ้าเข้าใจคำว่า“กาย”ไม่สัมผัสมาทิวฐิแท้จริง จะเรียนรู้พุทธธรรม ซึ่งมีคำว่า“กาย”มากมายลักษณะอาการเหลือเกินที่จะต้อง“ศึกษา”สภาวะนั้น ๆ อย่างแยกคาง แล้วมันจะรู้จักู้แจ้งรู้จริง“กาย”ต่าง ๆ ได้ไหมล่ะ?

เช่น คำว่า กายสังขารก็ดี กายปัสสัทธิก็ดี กายปาคุญญตาก็ดี กายกัมมัญญตาก็ดี เป็นต้น ซึ่งมี“กาย”ต่าง ๆ ที่ไม่เหมือนกันก็ต้องเห็นภาวะแห่งความเป็น“กาย”ต่างกันได้ แม้จะมี“สัญญา”อย่างเดียวกัน

จึงจะเรียนรู้“สัตวิโอบปาติกะ” ที่ต่างกัน ๙ อย่างได้ (พตปฎ. เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๒๘)

* เก้าสมัย ใหม่เสมอ *

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

สี่สั้น

ชีวิตร

ทีม สมอ.

เขาและเธอตัดสินใจ
ละทิ้งชีวิตแบบเดิมๆ
จากมนุษย์เงินเดือน
หันมุ่งสู่เกษตรอินทรีย์วิถีพอเพียง
เติมเต็มด้วยศาสตร์พระราชา
ตามรอยเท้าพ่ออย่างมุ่งมั่น
พานพบชีวิตใหม่ที่สดใส พึ่งตนเองอย่างมีศักดิ์ศรี

จำเนียร-พัชรีย์ อิมรส สวนพอดมีสุฯ

ประมาณสิบปีมาแล้วที่คุณจำเนียรและคุณพัชรีย์ อิมรส สองสามีภรรยาอดีตพนักงานบริษัทผันตัวเองมาเป็นกสิกร จากจุดเริ่มต้นแบบลองผิดลองถูก มุ่งทำเกษตรเพื่อขายจนกระทั่งหันมาทำเกษตรอินทรีย์ เศรษฐกิจพอเพียง หากไม่เชื่อมั่นและศรัทธาต่อแนวทางนี้ ก็ไม่ใช่นักที่ทั้งสองคนจะประสบความสำเร็จ

บนเนื้อที่ประมาณ ๔ ไร่ แปลงนี้รายรอบไปด้วยการปลูกพืชเชิงเดี่ยวซึ่งคล้ายกับโอเอซิสกลางทะเลทราย ในอดีต พื้นที่นี้ก็ไม่ต่างจากพื้นที่ใกล้เคียงคือถูกใช้ปลูกพืชเชิงเดี่ยวจนดินหมดสภาพ ขาดความอุดมสมบูรณ์ แต่หลังจากปรับมาเป็นแนวทางเกษตรอินทรีย์ก็ทำให้ผืนดินกลับ

มีชีวิตชีวามากขึ้น

คุณพัชรีย์ : ก่อนที่จะมาสนใจทำอย่างจริงจังเหมือนทุกวันนี้ ดิฉันเป็นมนุษย์เงินเดือนมาก่อน เป็นพนักงานโรงงานเอกชน บริษัทญี่ปุ่น ก็เหมือนคนวัยทำงานทั่วไปที่เรียนจบก็ต้องทำงานมุ่งหาเงิน เป้าหมายอย่างเดียวคือเงิน ก็เคยคิดว่าอย่างนั้นถูกแล้ว คือสังคมเป็นแบบนี้ แต่พอทำงานไป เราเริ่มเห็นว่าเศรษฐกิจสังคมมันผันผวน พอสิ้นเดือนได้เงินเดือนเยอะ แลกกับที่เรายอมทำทุกอย่างเพื่อเลื่อนขั้น เพื่อตำแหน่ง เพื่อเงินเดือนขึ้นเท่านั้นเท่านี้ที่เราเคยคิดว่ามันถูกแล้ว มันคือวิถีชีวิต แต่วันหนึ่งเราเริ่มรู้สึกว่ามันไม่มั่นคง

จากการที่สนใจศึกษาความเป็นไปในสังคม เรื่องเศรษฐกิจและการเมืองอย่างสม่ำเสมอ เธอเริ่มมองหาวิถีชีวิตที่จะอยู่อย่างยั่งยืน

คุณพัชรีย์ : จุดเปลี่ยนที่หักมุมก็คือ ดิฉันรักและศรัทธาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ มากๆ เราเป็นคนไทย แต่เราก็กังทำงานกับต่างชาติ ดิฉันเริ่มหันมาทบทวนตัวเองว่า ๑. เรา รู้แล้วว่างานนี้ไม่มั่นคง ไม่ใช่ทางนี้แน่ ๒. เราเป็นคนไทย เป็นพลunkนกร เป็นลูกของพ่อ แล้วเราทำอะไรเพื่อท่านบ้างหรือยัง และพระองค์ท่านต้องการอะไร คำถามนี้อยู่ในใจมาเป็นปี และได้คำตอบว่าท่านต้องการให้เรามีความสุข ฟังพาดตนเองได้ ไม่อย่างนั้นคงไม่ทรงประกาศคำว่าเศรษฐกิจพอเพียงออกมาแน่ ดิฉันเริ่มหันมาศึกษาว่าเศรษฐกิจพอเพียงคืออะไร หมายความว่าอย่างไร และเราจะเดินตามรอยเท้าพ่อ ซึ่งเป็นคำที่คนพูดกันเยอะในสังคม แต่ถามว่าจะเดินอย่างไร เราอยากเดิน เราชักท่าน เราเชื่อว่าพระองค์ท่านไม่หลอกเรา พระองค์ท่านรักเราจริงๆ แล้วเราควร จะเดินตามท่านให้ได้จริงๆ ไม่ใช่แค่ลมปากพูด

เราเป็นคนไทยเป็นพลunkนกร เป็นลูกของพ่อ
แล้วเราทำอะไรเพื่อท่านบ้างหรือยัง
และพระองค์ท่านต้องการอะไร
คำถามนี้อยู่ในใจมาเป็นปี

เมื่อได้บ่มเพาะความคิดจนตกผลึก จึงตัดสินใจลาออกจากการเป็นพนักงานบริษัท แล้วลงมือทำตามความเชื่อของเธอทันที

คุณพัชรีย์ : ตอนตัดสินใจลาออก ดิฉันคุยกับแฟนทั้งเรื่องเศรษฐกิจ สังคมว่าเมื่อเป็นอย่างนี้ ลองคิดดู เราไม่มีลูก ตอนแก่จะเป็นอย่างไร เราจะทำงานบริษัทจนแก่ มันเป็นไปได้ บ้านที่เราอยู่เป็นบ้านจัดสรร ไม่มีพื้นที่จะทำอะไรได้ ตอนนั้นสนใจศึกษาเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงจากสื่อต่างๆ แล้วเอามาคุยกัน ดิฉันเกิดความเชื่อมั่นมากขึ้น หลังจากนั้นแฟนก็บอกว่า ถ้าอย่างนั้นก็เอาสิ

เนื่องจากเราทำงานบริษัทกันทั้งคู่ เมื่อถึงจุดเปลี่ยน ดิฉันก็ทำตัวเป็นหน่วยกล้าตาย ขอลาออกจากงานมาทำเรื่องนี้คนเดียวก่อน ส่วนแฟนยังทำงานที่เดิมเพราะเราไม่อยากหักดิบ ก็ให้เขาเป็นมนุษย์เงินเดือนต่อไป พอคิดตก เมื่อเลือกทางเดินใหม่ ใจก็ไม่เดือดร้อนแล้ว เพราะเราได้ออกมาทำพื้นฐานจริงๆ ของชีวิต ที่ทุกคนไม่ว่าจะเคยรับเงินเดือนก็แสน ที่สุดคุณก็ต้องกลับมาอยู่บ้าน

คุณจำเนียร : ช่วงแรกผมก็เสียดายนิดหน่อย แต่คิดว่าเรามาสร้างตรงนี้ ในอนาคตเราอาจจะได้มากกว่า เพราะถ้ารอไปสร้างตอนอายุมากก็คงไม่มีแรงพอที่จะไปจับจอบฟันดิน หรือตัดต้นไม้ ปลูกต้นไม้ได้

หลังจากปลดปล่อยพันธนาการของมนุษย์เงินเดือนออกแล้ว พวกเขาก็ขายบ้านจัดสรรในเมืองแล้ว มาซื้อที่ดิน ๔ ไร่

ดูจากทีวีบ้าง
อ่านหนังสือแนววิถีกรรมธรรมชาติบ้าง
ก็พบว่าต้องปรับปรุงบำรุงดินให้ดี
โดยไม่ใช้สารเคมีมาฆ่าหญ้า
ไม่ใช้ปุ๋ยเคมี แต่ต้องใช้วิธี
ธรรมชาติบำบัด

คุณพัชรีย์ : ที่แปลงนี้เพื่อทำเกษตรโดยตรง ผลพลอยได้คือหนึ่เมือง เพราะรู้แล้วว่าเมืองที่เรา รู้สึกมันคง สะดวกสบาย มันไม่ใช่ เรารู้แล้วและเริ่ม เดินตามรอยเท้าพ่อ นำทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียง การต้องพึ่งพาตนเองได้อย่างน้อยหนึ่งในสี่มาใช้ ดิฉันมองว่าเป็นวาสนาของตัวเองที่จะทำตามรอยเท้าพ่อ มาทำการเกษตร ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับที่เพื่อนของแม่บอกขายที่ จึงซื้อไว้และลงมือปลูกแบบลองผิดลองถูก

ช่วงเริ่มต้นชีวิตเกษตรกร ผลไม่ได้ตามที่ คาดหมายไว้ แต่อาศัยความศรัทธาในทฤษฎี เศรษฐกิจพอเพียงทำให้เธอเดินทางไปศึกษา อบรมต่อยอดองค์ความรู้กับเครือข่ายกิจกรรม ธรรมชาติ จนมีความรู้และประสบการณ์มากขึ้น พื้นที่เป็ นลักษณะดินลูกรังและเป็น ที่ราบสูง ไม่มีแหล่งน้ำ อีกทั้งดินก็เสื่อมสภาพ แล้ว พวกเขาจึงนำความรู้ที่ได้จากการอบรม มาทดลองปฏิบัติ ค่อยๆทำตามหลักการที่ว่า เดินที่ละก้าว กินข้าวที่ละคำ ทำทีละอย่าง

คุณพัชรีย์ : เริ่มต้นจริง ๆ คือ เน้นเรื่องป่าสาม อย่าง ประโยชน์สี่อย่าง ดิฉันเขียนลงสมุดเลยว่า มีอะไรบ้าง เพราะไม่รู้จริงๆว่าป่ามีอะไรบ้าง มี ประโยชน์อย่างไร ก็ได้รู้ว่าป่าทำให้ดินดี น้ำดี สภาพ แวดล้อมดีต้องทำอะไร เรามองลึกต่อไปอีกว่า ต้องทำให้ดินดี การเพาะปลูกถึงจะเป็นไปได้ แต่ที่ ตรงนี้ดินมันแฉะมาก ดินตาย แห้งแล้ง ก็ต้องทำปุ๋ย จะทำอย่างไรให้ดินดี และเราต้องเรียนรู้การเลี้ยง ดินเพื่อให้ดินเลี้ยงพืช แล้วพืชจะเลี้ยงเรา เลี้ยง

อย่างไร เรื่องสำคัญคืออย่าปกเปลือกเปลือยดิน

คุณจำเนียร : ผมดูจากทีวีบ้าง อ่านหนังสือ แนววิถีกรรมธรรมชาติบ้าง ก็พบว่าต้องปรับปรุง บำรุงดินให้ดีโดยไม่ใช้สารเคมีมาฆ่าหญ้า ไม่ใช้ ปุ๋ยเคมี แต่ต้องใช้วิธีธรรมชาติบำบัด และ ไม่ ปกเปลือกเปลือยดินตามพระราชดำรัส

ขณะที่รอบข้างปลูกพืชเชิงเดี่ยวมากมาย แต่วันนี้พื้นที่สี่ไร่แปลงนี้มีพืชพันธุ์หลากหลาย ชนิดอย่างแน่นขนัด เพิ่มความมั่นคงและมั่นใจ ในวิถีเศรษฐกิจพอเพียงแก่พวกเขาอย่างยิ่ง

คุณพัชรีย์ : เดิมที่ตรงนี้เป็นที่ไร่ที่สวน เลยไป ตรงนั้นเป็นนาทั้งหมด แต่พอเปลี่ยนมือปุ๊บก็กลายเป็นไร่ยูคาลิปตัสนี่มา ๘ ปีแล้ว และเพิ่งตัดไปรุ่น เดียวเท่านั้น แปลงนี้ ๒ ปีแล้ว ตอนเราเริ่มมาทำ โคนชาวบ้านวิจารณ์หนัก เพราะที่เราอยู่ข้างทาง ใครขับรถผ่าน เขาจะถามว่าทำอะไร เราบอกปลูก ป่า โดยซื้อฟางมากองไว้ข้างกระถาง ๒๐๐ ก้อน เพื่อปรับปรุงดิน พวกชาวบ้านว่าเราบ้าเพราะมา ทำสิ่งที่คนอื่นไม่ทำ ไม่เห็นจะมีอะไรกินได้ ที่จริงถ้า

ดูละเอียดจะเห็น นี่กำหนดตรงกินได้ นั่นผักแต้วเพ็ง ตัดแต่งกิ่งกินได้ มีฤทธิ์ทางยาด้วย ด้านล่างเป็น กระชาย พืชอาหารทั้งนั้น ตรงนี้เป็นไม้ป่าผสมผสาน เดิมที่ตรงนี้ดินไม่ดี ก็ต้องปลูกไม้โตเร็วตาม ที่พระองค์ท่านสอน ป่าอย่างนี้ ๒ เป็นป่าพลังงาน เป็นไม้โตเร็วที่ปรับสภาพดิน นี่เป็นกระถินเทพาที่ รากจะดึงไนโตรเจนไว้ในดินได้ดี มันจะปรับสภาพ ดินให้เราได้ ใบที่ร่วงลงมาก็ช่วยหมักดิน ต้นมันก็เป็นพีเลี้ยงให้ไม้โตช้าด้วย

คุณจำเนียร : ตรงนั้นเดิมเป็นไร่มันสำปะหลัง ที่ไถไปแล้ว เหลือแต่พื้นดินที่เป็นกรวดและลูกรัง ไม่มีต้นไม้ใหญ่เลยในละแวกนี้ แต่หลังจากที่เรา บำรุงดินแล้วก็ปลูกพืชหลายอย่างตามศาสตร์ พระราชาที่ว่าไม่ปลูกเปลือกเปลือยดิน เราหมักดิน ด้วยฟางก่อนเท่าที่เราจะหาซื้อได้ เพราะหญ้าที่มี อยู่ไม่พอ และมันขึ้นน้อยมากเนื่องจากดินไม่ดี

ในช่วงเย็นหลังเลิกงาน เขาก็จะรีบกลับบ้านมาทำเกษตร ส่วนวันอาทิตย์ก็จะเป็น เรี่ยวแรงสำคัญช่วยภรรยา สัมผัสชีวิตแบบ เดิมๆ ไปเลย

เสียดายเวลาที่ผ่านไป ทำไมเรารู้เรื่องนี้ช้าจัง ถ้ารู้เร็วกว่านี้คงไม่ไปเสียเวลาเที่ยวเตร่ ยุคนั้นพอทำเงินได้ก็ไปเที่ยวห้าง ซอปปิ้ง มันสนุกอย่างเดียว เพลินตาเฉยๆ ไม่ใช่ความสุข แต่มาทำอย่างนี้ได้ออกแรง มีความสุขกับผลงาน

คุณจำเนียร : ผมเคยย้อนคิดชีวิตในอดีต ก็ยังรู้สึกเสียดายเวลาที่ผ่านไป ทำไมเรารู้เรื่องนี้ช้าจัง ถ้ารู้เร็วกว่านี้ คงไม่ไปเสียเวลาเที่ยวเตร่ มากมาย ยุคนั้นพอทำเงินได้เราก็ไปเที่ยวห้าง ซอปปิ้งวันหยุด ซึ่งมันสนุกอย่างเดียว เพลินตาเฉยๆ ไม่ใช่ความสุข แต่มาทำอย่างนี้ได้ออกแรง มีความสุขกับผลงาน เดินห้างนอกจากไม่มีผลงาน และหมดเงินด้วย ถึงไม่ซื้ออะไรก็หมดไปหลายตั้งค์ เพราะสิ่งยั่วยวนมีเยอะ เห็นอะไรก็อยากได้ไปหมด นี่ก็สวย นั่นก็ดี แต่ที่ซื้อมาแล้วไม่ได้ใช้เลยก็มาก

มาทำเกษตรตอนแรก ๆ รู้สึกเมื่อยขบมาก เพราะเราเคยอยู่กับโรงงานอุตสาหกรรม เลิกงาน ก็พักผ่อน เดินเที่ยวห้าง วันอาทิตย์ก็ซอปปิ้งบ้าง เที่ยวตามที่ต่าง ๆ บ้าง ร่างกายไม่ถูกใช้งานหนัก แต่ได้ฉุฉึกคิดว่า ถ้าเราปล่อยชีวิตอยู่กับงานโรงงาน ไปเรื่อย ๆ จนเกษียณหรือใกล้เกษียณแล้วค่อยมา ทำงานนี้ก็คงไม่ไหว และคงจะไม่ทันเห็นผลงานด้วย

คุณพัชรีย์ : จากวันจันทร์ถึงเสาร์เราทำงาน คนเดียว ก่อนถึงวันอาทิตย์ก็คิดล่วงหน้าว่าอะไรที่เราทำคนเดียวไม่ได้ก็วางแผนให้เขาทำ อย่างงาน หนักต่าง ๆ ที่ต้องรีบหรือต้องใช้แรงงาน อย่างช่วง นี้ สวนเราค่อนข้างทึบ และมีโซนหนึ่งที่ต้องตกแต่ง กิ่ง เพราะตรงนั้นมีต้นมะม่วงที่ติดมาตอนซื้อที่ ก็จะไปแต่งกิ่งเพื่อเปิดให้พีชระดับล่างได้รับแสง ซึ่ง มีผลต่อการเจริญเติบโต

เกษตรแนวทางนี้ในช่วงแรกแม้ไม่สามารถสร้างรายได้เป็นเม็ดเงิน แต่ในความเป็นจริงวันนี้พวกเขาสามารถเก็บดอกผลจาก

เมื่อได้เรียนรู้ศาสตร์ของพระราชชา
และเอามาทำจนได้ผลแล้ว
เราต้องแบ่งปันให้คนอื่นด้วย

พื้นที่ ๔ ไร่อย่างสบาย การปลูกผักกระถางก็
สร้างรายได้ดี แต่เขายังไม่ได้ทำเพื่อขาย เพียง
ทำไว้กินเองและเป็นตัวอย่างให้แก่ผู้สนใจ

คุณพัชรีย์ : ตอนนี่หลัก ๆ คือเอาไว้กินเอง
อีกอย่างก็คือเวลาเราแนะนำให้ใครทำว่าเราปลูกผัก
กินเอง เรามีอาหารปลอดภัย ก็จะได้ยินคำว่าไม่มี
ที่ ปลูกไม่ได้ ทำไม่ได้หรอก เราจึงทำแบบนี้เพื่อ
๑. ทำไว้กินเอง มันง่ายและสะดวก ไม่ต้องรีบร้อน
ไปเข้าสวน เด็ดได้เลยตามชายคา ๒. เป็นต้นแบบ
ให้คนอื่นเห็นว่าถึงไม่มีที่ดินสักไร่ก็ไม่อด อย่ำสร้าง
เงื่อนไข เพราะจริง ๆ แล้วเราสามารถผลิตอาหาร
ปลอดภัยไว้กินเอง ถ้าไปซื้อที่ตลาดก็อย่างที่รู้ ๆ
กันอยู่ ทุกวันนี้มีสารเคมีที่เขาแถมมาให้เราเยอะ
ต้องจ่ายเงินด้วย ชีวิตก็จะไม่ปลอดภัย เพราะ
ฉะนั้นทำง่าย ๆ แค่มียุขมะพร้าว ราคาถูก ๆ หรือ
ถ้ามีมะพร้าวก็ลับเปลือกเองแล้วนำมูลสัตว์ที่ผ่าน
กระบวนการบ่มหมักมาดีแล้วคลุกเคล้าใส่กระถาง
ปลูกแป็บเดียวก็ได้กิน

ผักกระถางเหมาะกับผู้ที่พื้นที่ไม่มากนัก
วัสดุก็หาได้ในท้องถิ่น ที่นี้เขาใช้ปุ๋ยคอกที่ผ่าน
การหมัก ๑ ส่วน ผสมกับขุยมะพร้าว ๔ ส่วน
คลุกเคล้าให้เข้ากัน ใส่กระถางตามใจชอบ ซึ่ง
ใช้ปลูกผักได้หลายชนิดไว้กินเองอย่างดี

คุณพัชรีย์ : มีมอเตอร์เครสซึ่งเป็นผักกินใบ
ผักฉลาดยิ่งเด็ดยิ่งแตก ไม่ว่าจะแกงส้มหรือชุบไข่
ทอดก็อร่อย หรือเด็ดกินสดได้เลย ปลูกง่ายมาก
บางทีหล่นลงบนพื้น มันก็ขึ้น ขอแนะนำตัวนี้ เพราะ

ไม่รดน้ำสักวันสองวันก็ยังอยู่ได้ ขยายพันธุ์ก็ง่าย

ทำสวนของตัวเองจนอยู่ตัวแล้ว พวก
เขาก็เสียสละเวลาไปช่วยเป็นวิทยากรอบรม
ที่ศูนย์กิจกรรมธรรมชาติสองสลึง อำเภอ
แก่ง จังหวัดระยอง อย่างสม่ำเสมอ

คุณพัชรีย์ : การไปช่วยเป็นวิทยากรอบรมก็
คงต้องย้อนไปถึงช่วงที่เราเข้าไปฝึกอบรมกิจกรรม
ธรรมชาติครั้งแรก วันสุดท้ายเขาจะมอบใบงาน
กลุ่มเครือข่ายเราเรียกใบงาน แต่คนทั่วไปเรียก
วุฒิบัตร เราเห็นว่าใบงานบ่งบอกภาระหน้าที่ที่
เราได้รับต่อมาจากครูบาอาจารย์ของเครือข่ายว่า
เราต้องแบ่งเบางาน แบ่งเบาความหวังเียของ
พระเจ้าแผ่นดิน เมื่อเราได้เรียนรู้ศาสตร์ของ
พระราชชาและเอามาทำจนได้ผลแล้ว เราต้องแบ่ง-
ปันให้คนอื่นด้วย อย่างที่พระเจ้าอยู่หัวทรงบอก
ว่า **ยิ่งให้ไป ยิ่งได้มา** เมื่อเรารู้ ทำ และรอดแล้ว
เราก็ต้องแบ่งปันออกไป ดังนั้นการไปช่วยผู้ใหญ่
สมศักดิ์ เครือวัลย์ ก็เป็นอีกช่องทางหนึ่งที่จะช่วย
คนอื่น ๆ และแบ่งเบาภาระของในหลวงรัชกาลที่ ๙
ได้ ดิฉันเชื่ออย่างนั้น ทำทุกอย่างเพื่อบอกให้
ทุกคนรู้ว่าเราพึ่งพาตนเองได้อย่างไร แบบไหน
เพราะการบอกให้คนอื่นพึ่งพาตนเองได้ มันเหมือน
การแบ่งเบาความรักความหวังเียที่พระองค์ท่านมี
ให้ประชาชนของพระองค์มาตลอดพระชนม์ชีพ **๓**

กราบขอบคุณทุก ๆ ท่าน ที่ได้ช่วยกันรักษาความยุติธรรมให้แก่ประชาชน
ในวันประวัติศาสตร์ 7 ตุลาคม 2551

๑. ศาลปกครองกลาง ได้วินิจฉัยว่าการสลายการชุมนุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นการกระทำโดยจงใจกระทำต่อผู้อื่นโดยผิดกฎหมาย เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายถึงแก่ชีวิต ร่างกาย อันเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ชุมนุม ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๒๐

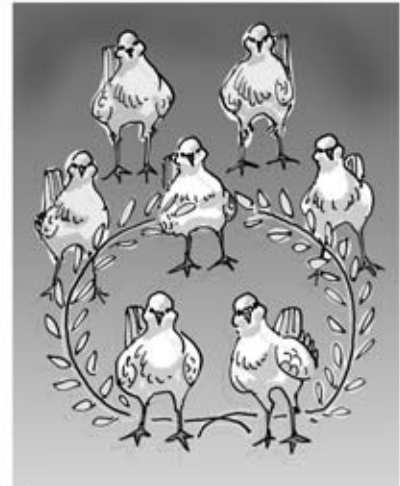
๒. คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ระบุว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจต้องรับผิดชอบในการละเมิดสิทธิมนุษยชน ทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส มาและพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๕๗, ๒๙๕, ๒๙๗, ๒๘๘, ๒๘๙, ๘๓

๓. จากรายงานของคณะกรรมการการศึกษา วุฒิสภาพพบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจมิได้ปฏิบัติตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในแผนกรกฎ/๔๘ และจงใจเลือกใช้ระเบิดแก๊สน้ำตาชนิดที่มีสารประกอบวัตถุระเบิดสามารถทำให้เกิดอันตรายแก่ชีวิตได้ และมีวิธีการยิงและขว้างระเบิดแก๊สน้ำตาที่คล้ายกับการปราบผู้ก่อการร้ายมากกว่า

การประชุมคัดค้านต่อต้านรัฐบาลนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ของพันธมิตร ฯลฯ ในขณะนั้นเป็นไปเพื่อรักษาผลประโยชน์ของชาติ และได้พิสูจน์ในเวลาต่อมาเมื่อศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยให้ยุบพรรคพลังประชาชน เพราะเป็นความผิดที่ร้ายแรงและเป็นภัยคุกคามต่อการพัฒนาระบอบประชาธิปไตยของประเทศ อันเป็นผลให้นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ต้องพ้นจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๑

ของประเทศไทย

๔. ความยุติธรรมต้องมาก่อน! (ร. ๙)

กฎหมายมีไว้เพื่อรักษาความยุติธรรม ดังนั้น ความยุติธรรมจึงต้องมาก่อนกฎหมาย และการใช้กฎหมายนั้น จะต้องใช้เพื่อรักษาความยุติธรรม มิใช่เพื่อรักษาตัวกฎหมาย (7 ส.ค. 2515)

...กฎหมายมิใช่ตัวความยุติธรรม หากเป็นเพียงบทบัญญัติหรือปัจจัยที่ตราไว้เพื่อรักษาความยุติธรรม ผู้ใดก็ตามแม้ไม่รู้กฎหมายแต่ถ้าประพฤติปฏิบัติด้วยความสุจริตแล้ว ควรจะได้รับความคุ้มครองจากกฎหมายอย่างเต็มที่... (29 ต.ค. 2522)

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ให้ข้อคิดไว้ว่า..

สังคมใดมีอัตราตัวตนมาก สังคมนั้นก็จะมีประชาธิปไตยได้น้อย
แต่สังคมใดที่มีอัตราตัวตนน้อย สังคมนั้นก็จะมีประชาธิปไตยได้มาก
ดังจะเห็นได้จากสังคมของอเมริกันชนที่มีมือขวาจับกับมือบหัวก้าวหน้า
ลุกขึ้นมาเช่นฆ่ากัน เพียงเพราะจะรื้อ-ไม่รื้ออนุสาวรีย์ทางประวัติศาสตร์...

หัวใจของประชาธิปไตย

หัวใจของประชาธิปไตยย่อมมีความแตกต่างกับหัวใจของฉัน แต่คนเราก็มักจะเอาหัวใจประชาธิปไตยให้เป็นไปตามหัวใจของฉัน เมื่อฉันเห็นอย่างนี้ ฉันเชื่ออย่างนี้ (ทิลลี) หรือฉันยึดถือไว้อย่างนี้ (อิตตา) ฉันก็อยากให้ประชาธิปไตยเป็นไปได้อย่างใจ ตามทิลลีหรืออิตตาของฉัน

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ให้ข้อคิดไว้ว่า สังคมใดมีอัตราตัวตนมาก สังคมนั้นก็จะมีประชาธิปไตยได้น้อย แต่สังคมใดที่มีอัตราตัวตนน้อย สังคมนั้นก็จะมีประชาธิปไตยได้มาก ดังจะเห็นได้จากสังคมของอเมริกันชนในปัจจุบัน ที่มีมือขวาจับกับมือบหัวก้าวหน้าลุกขึ้นมาเช่นฆ่ากัน เพียงเพราะจะรื้อ-ไม่รื้ออนุสาวรีย์ทางประวัติศาสตร์เมื่อ ๑๐๐ กว่าปีที่แล้ว ซึ่งถ้าหากเทียบกับการชุมนุมของพี่น้องคนไทยเป็นร้อย ๆ วัน มี “สันติ-อหิงสา” กว่ากันเยอะเลย

เราลองมาพิจารณาเทียบเคียงกันดูว่า ประชาธิปไตยต้นแบบอย่างอเมริกา กับประชาธิปไตยแบบวิถีไทย อย่งไหนจะเข้าถึงหัวใจของประชาธิปไตย ตามแนวคิดของพระโพธิสัตว์ทั้งหลายได้มากกว่ากัน

“พอสสมควร”นั้นเป็นหัวใจของประชาธิปไตย ในหลวง ร.๙

ดังพระราชดำรัสที่พระราชทานแก่นักศึกษาเมื่อปี พ.ศ.๒๕๑๒ เกี่ยวกับเรื่อง “ประชาธิปไตย” มีใจความว่า “...คำว่าพอสสมควรนั้นเป็นหัวใจของประชาธิปไตย เพราะว่าการเลือกตั้งก็ตาม หรือการถกเถียงอะไรทุกสิ่งทุกอย่างก็ตาม ต้องได้ผลพอสสมควรทั้งนั้น เพราะทุกคนมีผลประโยชน์ มีความต้องการแตกต่างกัน และก็มีเสรีภาพ ความแตกต่างนั้นอาจทำให้เบียดเบียนกันได้ ก็ต้องมีผลพอสสมควร จึงจะมีความเรียบร้อย มีความเจียบสงบ

แต่ถ้าแต่ละคนเห็นแก่ตัว มีแต่จะเอาผลเต็มที่สำหรับตัว เชื่อว่าอีกคนหนึ่งเขาก็เดือดร้อน ประชาธิปไตยหรือความเป็นอยู่ของสังคมของชาติ อยู่ที่แต่ละคนมีความสุขพอสสมควร จะได้ไม่เบียดเบียนกันอย่างเปิดเผย...”

พอสมาครในชีวิตของ...คานธี

ข้าพเจ้าถูกกล่าวหาอยู่บ่อยๆว่าเป็นคน “หัวแข็ง!”

มีผู้กล่าวว่า ข้าพเจ้าไม่ยอมฟังเสียงของคนข้างมาก และว่าข้าพเจ้าเป็นเผด็จการ

ข้าพเจ้าไม่เคยรู้สึกว่าเป็นเช่นนั้น ตรงกันข้าม ข้าพเจ้ามีความภาคภูมิใจว่า

ในเรื่องที่ไม่สลักสำคัญแล้ว ข้าพเจ้าเป็นคนยอมยอมได้เสมอ

ข้าพเจ้าซึ่งชังเผด็จการ ข้าพเจ้ารักเสรีภาพ และอิสรภาพฉันนั้น

หากไม่สามารถจูงใจได้ด้วยเหตุและผล ข้าพเจ้าก็ไม่อยากบังคับใคร

ข้าพเจ้าหัวแข็งพอที่จะไม่เห็นด้วยกับคำสอนในคัมภีร์ที่เก่าแก่ที่สุด

หากคำสอนนั้นไม่ชอบด้วยเหตุและผลตามที่ข้าพเจ้าคิด

แต่ประสบการณ์สอนข้าพเจ้าว่า หากต้องการจะอยู่ในสังคมด้วยอิสรภาพแล้วไซ้

ข้าพเจ้าจำเป็นจะต้องมีอิสรภาพในเรื่องที่มีความสำคัญในอันดับหนึ่ง

ส่วนเรื่องอื่นที่ไม่ขัดกับหลักคำสอนของศาสนาหรือศีลธรรม

ข้าพเจ้าเห็นว่า เราควรคล้อยตามเสียงของคนข้างมาก

(จาก...โลกทั้งผองพี่น้องกัน)

พอสมาครในชีวิตของ...ไอน์สไตน์

..แม้เขาจะไม่ชอบหลาย ๆ อย่างที่ไม่เป็นธรรมเนียมอเมริกา (ลัทธิทุนนิยม ลัทธิเหยียดผิว - ลัทธิชาตินิยม สงคราม ฯลฯ) แต่เขาก็ภูมิใจที่ได้เป็นพลเมืองอเมริกันและชื่นชมความงดงามในเสรีภาพที่ชาวอเมริกันมี ... แม้จะประณามผู้นำเผด็จการของรัสเซีย แต่ไอน์สไตน์ก็ชื่นชมกับการปฏิวัติทางชนชั้นในรัสเซีย) **เขาจึงไม่ใช่คนดีทิ้งอะไร ๆ ไปหมด เพียงเพราะยึดเอาตามความไม่ชอบใจของตนเป็นหลัก!**

เพื่อนของไอน์สไตน์ได้สรุปจุดยืนของเขาไว้ว่า ไอน์สไตน์เป็นทั้งนักมนุษยนิยม นักสังคมนิยม และผู้นิยมระบอบประชาธิปไตย เขาต่อต้านการใช้อำนาจบังคับทุกรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นแบบรัสเซีย เยอรมัน หรืออเมริกาได้ แต่ยอมรับการผสมผสานระหว่างทุนนิยมกับสังคมนิยม และเกลียดเผด็จการทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายขวาหรือฝ่ายซ้ายก็ตาม

เขาเคยประณามผู้นำสังคมนิยมเอาไว้ว่า “ในความเห็นของผมทั้ง**สตาลินและทรอตสกี** ต่างก็เป็นอันธพาลการเมือง” แต่เมื่อเพื่อนของไอน์สไตน์ที่ทำงานเขียนต่อต้านคอมมิวนิสต์ และไอน์สไตน์ก็เคยสนับสนุนงานเขียนของเขา เพื่อนคนนี้ได้มาขอให้ไอน์สไตน์ร่วมลงชื่อในการประณามสตาลินกรณีสังหารนักโทษทางการเมือง คราวนี้เขาวางเฉย โดยเขียนตอบเพื่อนไปว่า

“ผมเองก็เศร้าใจมากเหมือนกันที่ผู้นำทางการเมืองของรัสเซียปล่อยให้ตัวเองหลงอำนาจ แต่กระนั้นผมก็ไม่สามารถร่วมมือกับคุณได้ มันจะไม่เกิดผลกระทบใด ๆ ทั้งสิ้นในรัสเซีย เพราะชาวรัสเซียได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า เป้าหมายเดียวที่เขาต้องการอย่างแท้จริง คือ การทำให้ประชาชนชาวรัสเซียอยู่ดีกินดีขึ้น”

และเมื่อดูภาพรวมทั้งหมดแล้ว ไอน์สไตน์ก็มีบางแง่มุมของรัสเซียที่เขาชื่นชอบอยู่

“ผมเห็นว่าความแตกต่างระหว่างชนชั้นเป็นเรื่องขัดต่อความยุติธรรม การใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายเป็นสิ่งที่ดีสำหรับทุกคน ทั้งทางร่างกายและจิตใจ”

เมื่อไอน์สไตน์ได้เป็นพลเมืองอเมริกันเต็มขั้น เขาก็เป็นพลเมืองที่สวนกระแสและสังคม (เขาต่อต้านลัทธิเหยียดผิว- ลัทธิชาตินิยม สงคราม-ยุยงให้ชาวอเมริกันทำทนายอำนาจเจ้าหน้าที่รัฐผู้ทรงอิทธิพลในสภาครองเกรส ฯลฯ)

เขาถือว่าการที่ตนเองไม่สยบยอมต่อกระแสส่วนใหญ่ในสังคมอเมริกันนั้น มิได้ทำให้ตนกลายเป็นอเมริกันชนที่ชั่วร้าย แต่เป็นอเมริกันชนที่ดีต่างหาก แม้บทบาทจะแสดงตัวออกไปทางสวนกระแส แต่เมื่อดูค่ารวมแล้ว ไอน์สไตน์ได้พูดถึงความภูมิใจที่ได้เป็นอเมริกันชนไว้ว่า “ตอนนั้นผมไม่เข้าใจหรอกว่าตัวเองทำถูกต้องหรือไม่ที่เลือกมาอยู่สหรัฐอเมริกา แต่ผมได้ยืนหยัดอยู่รอบข้างพูดแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับผู้สมัครชิงตำแหน่งต่างๆ และปัญหาที่เกิดขึ้นในขณะนั้นโดยไม่เกรงกลัวผลลัพธ์ที่จะตามมา”

ไอน์สไตน์บอกว่าความงดงามของสหรัฐอเมริกา อยู่ที่ความสามารถในการยอมรับและอดกลั้นต่อความคิดเห็นของบุคคลต่างๆ โดยปราศจากการบังคับและความกลัว ไม่เหมือนในยุโรป **“เท่าที่ได้เห็นคนอเมริกัน ผมคิดว่าสำหรับพวกเขาชีวิตคงไม่น้อยอยู่ ถ้าปราศจากเสรีภาพในการแสดงออก”**

ซึ่งทัศนคติของเขาเป็นที่ชื่นชอบในหมู่ปัญญาชนอเมริกัน

(จาก ไอน์สไตน์ ฉบับสมบูรณ์)

พอสมควรวินชีวิตของ...พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

สมณะเดินดิน... ในหลวงตรัสไว้ว่า หัวใจของระบอบประชาธิปไตยคือ **“พอสมควรวิน”**

พ่อครู... ใช่! คำว่า **“พอสเพียง.. พอสสมควรวิน”** นั้น กลางที่สุด และรวมที่สุดเลย แข็งแรงที่สุด หมู่มากที่สุด โดยเฉพาะตอนนี้ประเทศไทยมีองค์รวมของมวลที่เป็นเรื่องของจิตวิญญาณรับรู้กันทั่วโลก ๒๐๐ กว่าประเทศ เมืองไทยกลายเป็นจุดรวมศูนย์เลยตอนนี้ ทั้งเชิงปัญญา เชิงทัศนคติ และเชิงความรอบรู้ รวมหมดแล้วตอนนี้

สมณะเดินดิน... สิ่งทีในหลวงตรัสไว้ ตอนแรกผมอ่านแล้วก็ไม่เข้าใจ ทำไมประชาธิปไตยอยู่ที่ **“พอสสมควรวิน”** แต่พอได้ทบทวนสิ่งที่ในหลวงได้ตรัสไว้ **“...แต่ถ้าแต่ละคนเห็นแก่ตัว มีแต่จะเอาผลเต็มที่สำหรับตัว เชื่อว่าอีกคนหนึ่งเขาก็เดือดร้อน ประชาธิปไตยหรือความเป็นอยู่ของสังคมของชาติ อยู่ที่แต่ละคนมีความสุขพอสสมควรวิน จะได้ไม่เบียดเบียนกัน”** ทำให้เข้าใจได้ว่าจะไปยึดเอาแต่ตัวเราไม่ได้ จะต้องพิจารณาถึงองค์รวมของผู้คนในสังคมด้วย”

การที่ยึดเอาแต่ความเห็นของเราเป็นใหญ่ จึงทำให้หลาย ๆ คนไม่ชอบญาติธรรมที่ไปเล่นการเมืองกัน!

พ่อครู... พวกเรามาก แข็ง มันต้องยึดหยุ่นเป็น ยุคนี่ต้องอ่อนนุ่มถ่อมตน ถ้ายังแข็งกระด้าง ๆ อยู่ มันก็ยิ่งยึดมันถือมัน สังคมทุกวันนี้ ผ่านการยึดมันถือมันกันไปแล้วตอนนี้ เป็นโลกไร้พรหมแดน ทุก ๆ ประเทศพยายามหันเข้ามาร่วมมือร่วมมือกัน หลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากัน

คนที่ยังยึดแรงแข็งไปก็ยิ่งยึดสัญญาว่า **“ตูดุก ๆ”** เป็น **“สัญญา นิจจานิ (ฝังใจจำ-ปักหัวตึง)”** จัดอยู่ โดยที่เขายังไม่รู้จักว่าความจริงมี **“หนึ่ง”** เดียวเป็นองค์รวม มีสองไม่ได้ ที่แตกแยกออกไปไม่ใช่ลัจจะ แต่คนที่ยังยึด **“สัญญา นิจจานิ”** จัดอยู่ ก็จะหลงว่า **“ตัวกู-ของกู!”** นี้แหละถูกต้องกว่าใคร ๆ (เหมือนพวกนักวิชาการในเมืองไทยก็จะยึดว่าประชาธิปไตยจะต้องเป็นอย่างตำราฝรั่งที่เขาไปเรียนมาจึงจะถูกต้อง แต่ผลของประชามติสะท้อนว่า คนไทยส่วนใหญ่ต้องการประชาธิปไตยแบบวิถีไทย)

พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้อย่างสำคัญในจุฬหวิญญูสูตรที่ ๑๒ (พระไตรปิฎกเล่ม ๒๕) ว่า

๑. ความจริงไม่มีเลย (ผิด-ถูก ล้วนเป็นเรื่องสมมุติ เช่น ยุคหนึ่งถือว่ารัฐธรรมนูญฉบับธงเขียวดีที่สุด แต่เมื่อกลายเป็นเครื่องมือให้นักการเมืองโกงกินประเทศได้อย่างสะดวกโยธินแล้ว รัฐธรรมนูญฉบับดีที่สุดก็ตกไป ต้องเปลี่ยนใหม่)

๒. ความจริงมีหนึ่งเดียว (ตามมติที่เสียงส่วนใหญ่ได้ตกลงกัน เช่น รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันประชาชนจำนวนมาก ๑๖.๘ ล้านเสียงได้แสดงเจตนาสนับสนุนรัฐธรรมนูญฉบับนี้อย่างถล่มทลาย นี่คือความจริงมีหนึ่งเดียว)

๓. สัญญา นิจจานิ (คนที่ยึดมั่นถือมั่นก็จะยึดว่าของฉันท่านั้นที่เที่ยง ที่ถูก ที่จริง! ๆ ตามสัญญาของตนที่ได้สำคัญมั่นหมายไว้ หรือตามที่เคยฝังใจจำ-ปักหัวดิ่งไว้)

ก็ต้องสำคัญ ๓ เล้านี้! ถ้าใครสังเคราะห์ ๓ เล้านี้ออกก็จบ ทุก ๆ บรรยากาศ ทุก ๆ องค์กรรวมเลย เอา ๓ เล้านี้ไปสังเคราะห์ ถ้าหากมันไม่เข้ากันได้ ทะเลาะกันอยู่ แยกแยกกันอยู่ นั่นคือไม่ใช่ลัจจะ

ลัจจะคือองค์กรรวม แล้วลัจจะก็ไม่ใช่คนหนึ่งคนเดียว กูคนเดียว ก็ไม่ใช่! **ถ้าใครทะเลาะลง ๓ เล้านี้ได้ ก็ไม่ต้องไปทะเลาะกับใคร ๆ อีกต่อไป**

สัญญา นิจจานิ นี้เอาเข้าจริงก็คือ **“จริง”** ของใครของมัน ตามแต่ที่ได้ฝังใจจำเอาไว้นั้นแหละ ตามแต่ใครจะไปยึดไว้ตามภูมิของตัวเอง โดยยึดเอาตัวเองเป็นหลัก (เมื่อใดที่เรายึดไว้นั้นก็คือ **“อัตตา”** ของเรา และธรรมใดที่เราเข้าไปรู้ตามเชื่อตามที่เรายึดไว้ นั่นก็คือ **“ทิล्ली”**) ถ้าเผื่อว่าไม่รู้จักยึดหยุน โดยไม่รู้จักรว่าเฮ้ย!..สิ่งที่ถูกต้องเป็นหนึ่งเดียวจริง ๆ นั่นคือองค์กรรวม เป็นองค์กรรวมที่ประนีประนอมอย่างลงตัว ต้องเป็นมวลรวม ไม่ใช่ว่าเฉพาะแค่ตัวกูของกู เดี่ยวๆๆ ออกไปเลยไม่ใช่!

กลางจริง ๆ คือองค์กรรวม (ที่พอสมควร) เพราะงั้นถ้าใครที่เข้าองค์กรรวมไม่ได้คือพวกตกขอบ พวกนี้ก็ต้องทะเลาะกัน พวกนี้กลายเป็นพวกเศษเสี้ยว นี่คือความจริงไม่มี ก็เลยต้องทะเลาะกันเพราะยึดใครยึดมันที่ต่างกัน เมื่อไม่ใช่ความจริง มันรวมกันไม่ได้หรอก และไอ้ที่รวมกับเขาไม่ได้นั่นคือ **ความผิด! และไม่ใช่ลัจจะ!**

สรุป พังวันนีไปแล้ว ถ้าเข้าใจดีก็แล้วไป แต่ถ้าไม่เข้าใจก็อย่าเพิ่งเอาไปตีกันว่าลัจจะไม่มีหรือในโลกนี้ ความจริงแม้มันเป็นสมมุติลัจจะ แต่โลกนี้อยู่กับสมมุติลัจจะ อรหันต์นั้นปรมาตลัจจะสูญแล้ว ท่านไม่มี แต่ท่านมีสมมุติลัจจะ จะบอกว่าสมมุติลัจจะไม่มีไม่ได้ มันมี! คำโกหกเป็นสิ่งที่จริง แต่คำโกหกเป็นคำไม่จริง แล้วคนโกหกมีในโลกมากด้วย คุณก็ต้องอยู่กับคนที่เขามีสิ่งไม่ดี แล้วก็ต้องประมาธเอาตามพอสมควรครั้นนี้แหละ

การประมาธนั้นหากผู้ไม่มีตัวตน ไม่อยากใหญ่ ไม่ต้องการลาภยศสรรเสริญ จึงถ่อมตนเสมอ ไม่ทำอะไรเกินตน คนอวดดีมีเยอะ แต่คนที่ไม่อวดดีก็ไม่มีอะไรเสียหาย อย่างเราไปทำงานกับสังคม มีทั้งคนชอบใจและไม่ชอบใจ เราต้องรู้อัศจรรย์ว่าคนโง่มีมาก คนฉลาดมีน้อย เราเห็นว่าจะเกิดประโยชน์ถ้าทำต่อเราก็ทำ หากเสียผลแล้วเราก็ควรเลิก

ต้องกระทำอย่างระมัดระวัง เป็นผู้บริหารต้องใช้ **“สัปปุริสธรรม”** (รู้บริษัท รู้ประมาณ รู้กาลเวลา รู้เนื้อหา รู้ธรรมะ รู้ตัวเรากี่เท่านี้ เราจะทำได้แค่ไหน?) และต้องใช้ **“มหาปเทศ”** (มันควรไหมกาลานี้ คือไม่ใช่ว่าถูกหรือผิด แต่ใช้คำว่าควรหรือไม่ควร เพราะคำว่าผิดหรือถูกมันกลับไปกลับมาได้ แต่ควรหรือไม่ควร ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทั้งหมด ไม่เป็นอัตตาตัวตน แต่เป็นโลกุตระ ไม่มีตัวตน หากบอกว่าถูกหรือผิดมันเป็นตัวตน)

หากพิจารณาแล้วอย่างไม่ลำเอียง เมื่อเห็นว่าทำไปแล้วคุ้ม (เขารับเราไว้) และ **“ควร”** ทำตามหลักมหาปเทศก็ทำกันไปจน **“พอสมควร!”** ☸

คนไทยเชื่อบุญกรรม กฎหมายมีช่องหมาลอดเป็นธรรมดา
พวกเนรเทศตัวเองไปทั้งชาติยอมตกรกในใจ ไม่ต้องแข่ง
แต่น่าสมเพชสลดสังเวชจนชวนสงสาร

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

ทำดีได้ดีที่ไทยนี้ ทำชั่วได้อัปรีภัยหนีไหนพ้นกรรม!!

กรรมคือพระเจ้าตัวจริง

เมื่อเอ่ยถึงพระเจ้า ตามความหมายว่า คือ พระผู้สร้าง พระผู้ประทาน และพระจิตวิญญาน ผู้บริสุทธิ์

คุณลักษณะดังกล่าวของพระเจ้า เราสามารถ พิสูจน์ พระเจ้ามีตัวตนจริงได้ในตัวเราทุกคนนี้เอง และขณะจิตวิญญานเราเป็นฝ่ายพระเจ้าอยู่ แน่นนอน ย่อมไม่เป็นตัวมารเลยด้วย

ฉะนั้น จำเป็นอยู่เองจะต้องกำจัดมารเพื่อผ่าน เข้าถึงพระเจ้าจนกระทั่งเต็มตัวบริบูรณ์ตามลำดับ โดยตลอดให้จงได้

พระเจ้ากับมารคู่ปรับ นับเป็นธรรมะคู่สอง อันต้องเลือกข้างสรรสร้างยิ่งลักษณ์กุศลเสียสละ แทนที่จะสาระทรมายิ่งและอย่างนักเลือกตั้ง

สำหรับชาวพุทธ พึงเชื่อถือการบำเพ็ญตนให้

บริสุทธิ์ตจพระพรหม เป็นสหายชาวพรหมโลกได้ พระเจ้าของพุทธไม่ผูกขาดต้องหนึ่งเดียว ใคร ๆ ก็เป็นได้จริงในโลกปัจจุบัน ส่วนจะก้าวถึงขั้นต้น กลาง สูงยอดปานใด พิสูจน์ไปตามภูมิ

เรียกว่า เราจะเป็นอย่างอื่นอันเดียวกับพระเจ้า หรือเข้าพรรคมาร มันอยู่ที่กรรมบันดาลสั่งสมของ ตนเองทั้งนั้นแหละ

หลาย ๆ คนยังเชื่อพรหมลิขิต หรือมีพระเจ้า อิทธิฤทธิ์ ให้คุณคนขอพรอ้อนวอน หรือให้โทษฐาน สั่งสอนนั้นนี่ เช่น จะให้ใครไปอยู่กับพระเจ้าที่ไหน อย่างไร เมื่อไหร่ดี จะส่งคนไหนไปลงนรกรับโทษ ยิ่งไงบ้าง....

เอาเถอะ ต่อให้มีพระเจ้าทรงมหิทธานุภาพ ยิ่งใหญ่ยิ่งยอดปานนั้น ครั้นจะประทานพระอะไร

แต่ละคนต่าง ๆ นานา มากน้อยหนักเบาจะเอาข้อมูลจากไหน หนีไม่พ้นผลกระทบเจ้าตัวนั้นแหละล้างสมองไว้เอง เพื่อใช้เป็นเกณฑ์จัดให้เหมาะสมทีละคนไป

คงพอชัดเจนแล้วมั้ง ไม่มีพระเจ้าไหนดอก นอกจากกรรมเท่านั้นเป็นตัวลิขิตชีวิตซ้ำตัวเอง ดังพุทธภาษิต ลัทธิโลกย่อมเป็นไปตามกรรม

ทำดีจนเด่นเห็นทั่วโลก

คนไทยอยู่ในแผ่นดินพุทธโดยสายเลือด ศรัทธาภักดิ์แก่กรรมแต่ไหนแต่ไรมา เพิ่งจะวิปริตอย่างแรงยุคได้รัฐบาลโคตรโกงก่อนหน้า คสช.

กระทั่งเกิดวาทะประชดสัง ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป นับว่าล้างคมเป้ เขตตามมิจฉาทัฐิ ในกลุ่มคนอ่อนนุฒิภาวะ ถึงขนาดเห็นผิดเป็นชอบว่า รัฐบาลเลือกตั้งโกงบ้างไม่เป็นไร ถ้าพวกเขาได้ส่วนแบ่งเงินโกงนั้นด้วยคน

นับว่าเป็นค่านิยมอันตราย อันแพร่เชื้อต่อเนื่อง แล้วยังมีนัยสำคัญอยู่ ย่อมไม่ควรปล่อยละเลยเด็ดขาด

อย่างไรก็ดี ในขบวนการที่ผ่านมา นับจากในหลวง ร.๙ ทรงสิ้นพระชนม์ คนไทยตื่นตัวสำนึกทำดีเพื่อพ่อ กันอย่างขนานใหญ่ทั่วไทย ให้ความสำคัญกับเศรษฐกิจพอเพียง เกษตรอินทรีย์ สิ่งแวดล้อม

ต่างตื่นรู้บุญคุณในหลวงทรงทุ่มโถมอุ้มชูประชาชนทั่วแผ่นดิน เกิดกระแสบอมบ์ออฟเลิฟ ระเบิดแห่งรัก สมักรจิตอาสาทำประโยชน์สาธารณะ เสียสละเพื่อประชาชนด้วยน้ำใจรู้รักสามัคคีน่าชื่นชม

ใช่เฉพาะไว้อาลัยในประเทศ นานาประเทศต่างรับรู้พระเกียรติคุณซาบซึ้งยิ่งนัก รวมทั้งยูเอ็น โดยยูเนสโก มีมติให้ ๕ ธันวาคมของทุกปี เป็นวันดินโลกเพื่อเทิดพระเกียรติพระมหากษัตริย์ไทย

แม้ในหลวงจะทรงงานปิดทองหลังพระ ทำแบบคนจน อดทนเหมือนพระมหาชน กุศลสาหะว่ายสุดกำลังกลางทะเลไม่เห็นฝั่ง พ่อทรงทำดี ย่อมดีวันยังค่ำ ลูก ๆ ขอให้ทำตามทำเพื่อประชาชนไม่เสียชาติเกิด

ยี่สิบห้าสิงหา แผ่นดินไทยสูงขึ้น

๒๕ ส.ค. ถึงวันนัดสำคัญ อ่านคำพิพากษามหาภาคย์คดีจำนำข้าว จำเลยยิ่งลักษณ์จู่ ๆ เกิดเบี้ยว ไม่ยอมมาศาลตามนัด อ้างน้ำในรูกุไม่เท่ากัน

ศาลชี้ฟังไม่ขึ้น ออกหมายจับ ริบเงินประกัน ๓๐ ล้าน เลื่อนฟังพิพากษาไป ๒๗ ก.ย.

ขณะเดียวกัน ในคดีทุจริตโครงการระบายข้าว แบบรัฐต่อรัฐ ศาลอ่านคำพิพากษาคดีทุจริตโครงการระบายข้าวแบบรัฐต่อรัฐ จำเลยนายภูมิ สารผล อดีต รมช.พาณิชย์ นายบุญทรง เตริยาภิรมย์ อดีต รมว.พาณิชย์ เป็นต้น ผลของคดีจึงยุติสะท้อนจำนำข้าวทุจริตจริง

มีนาเล่า น.ส.ยิ่งลักษณ์คงรู้อยู่เต็มอกกว่าทำอะไร ๆ ไป เลยไม่อยากเสี่ยงอยู่ฟังศาลพิพากษา ริบแผ่นดินไปตั้งแต่คืน ๒๓ ส.ค.

ผู้คนจึงอดตั้งคำถามไม่ได้ว่า ถ้าไม่ผิดจริง ริบหนีทำไมล่ะ.....

อาจได้คำตอบว่า กลัวโดนแกล้าง รีแก้ตัวส่งเดชไปเรื่อย เพื่อสร้างภาพดีคะแนนลงสารตามที่เคยทำมาตลอด

อย่างไรก็ตาม ในเมื่อจำเลยยิ่งลักษณ์หนีศาลเท่ากับประจานตัวเองชี้ชัดแล้วว่าผู้ความจริงในศาลให้ถึงที่สุด คดีจำนำข้าวคงจะยื้อชื้อเวลาออกไปยากแล้ว

ข้อสำคัญกลายเป็นปิดฉากนาย รมต.หญิงคนแรก พร้อมกับดับอนาคตเพื่อไทยเสร็จสรรพ เชื่อว่าประมาณนั้น เพราะคงไม่มีใครโง่อยากเป็นหุ่นเชิดตาม น.ส.ยิ่งลักษณ์อีกเป็นแน่แท้

มาถึงวันนี้ ฤทธิ์เดชสองพี่น้องชินวัตรคงหมดทางฟื้นคืนเวทีการเมืองแน่ ๆ

น่าเสียดายที่ทั้งคู่ไม่ยอมแพ้ตั้งแต่ปีมะโไว้ ยิ่งดันจะเอาชนะ ยิ่งเจ็บตัวไม่รู้จบสิ้น ช้ำร้ายทำบาปเพิ่มไม่มีวันเสร็จซักที

เป็นอันว่า คดีจำนำข้าวโคตรพิลึก ศาลอ่านคำตัดสินวันที่ ๒๗ กันยายน ในขณะที่คดีระบายข้าว จีทูเจียะ จำเลยโดนเข้าคุกยกโขยงแทบหมด คำประชด ทำชั่วได้ดีมีถมไป ในยุคโคตรโกงหลงระเริง

อำนาจ บัดนี้หมดเวลาประชานิยมลวงโลกแล้ว

กระบวนการยุติธรรม เฉพาะอย่างยิ่งศาลสถิต
ยุติธรรม ยังเป็นเสาหลักข้อแปงของบ้านเมืองนี้
เพื่อจำกัดคนเลว ส่งเสริมคนดีให้มากมีเต็ม
แผ่นดินพุทธ

หนีกฎหมาย ใช้หนีกรรมพัน

เมื่อจำเลยยังลักษณะซึ่งหนีคดี ศาลออก
หมายจับ เท่ากับรู้ดีว่าต้องแพ้ความ รับโทษอาญา
หนักเบา ซึ่งต้องรอศาลนัด ๒๗ กันยายน ค่อยทราบชัด

ยิ่งคดีชายข่าวจุฑาลี มีคำตัดสินจำคุกไม่รอ
ลงอาญากับจำเลยสำคัญคนละสามสี่สิบปี

การเมืองที่เคยเกิดขัดแย้งรุนแรง ย่อม
เปลี่ยนแปลงดีขึ้น ปัญหาแตกแยกจนต้องหา
ทางปรองดองโดยเท่าเทียมกัน คงคลี่คลายโดย
ปรียาย

การจัดระเบียบให้กระบวนการยุติธรรมเดินหน้า
ไปตามครรลองคลองธรรม ดังที่คดีสำคัญๆ ไม่ว่าจะ
ฝ่ายไหน มีข้อยุติตามลำดับ

คนผิดก็ว่าไปตามโทษานุโทษไม่เห็นจำเป็นต้อง
ทำสัญญาประชาคมพิเศษอื่นอะไรในหมู่พลเมืองดี
มีสำนึก

อย่างคนทำผิด แล้วหาญกล้าสารภาพผิด
กลับเนื้อกลับตัว ย่อมมีวันคืนสู่ปกติสุขเหมือน
ดวงจันทร์ผ่านพันทิแห่งเมฆหมอก

ในธรรมวินัยจึงมีการเปิดเผยปลงอาบัติ
รับโทษ สังคมไทยให้อภัยได้ง่ายกับผู้สำนึกผิด
มีตัวอย่างจริง เช่น องคุลิมาล เทวทัต เป็นอุทาหรณ์

ชาวพุทธเราไม่มีช่วยุให้แก้แค้น แค้นต้องอภัย
สลายพิษร้ายโทษให้หมดโทษหายภัย วางอุเบกขา
ไม่เป็นไร ลืมเสียเถิด นับเป็นน้ำใจเมตตาสูง
อะลุ่มอล่วยแบบไทยๆ สบายๆ

แม้ยังลักษณะจะหนีคุก เนรเทศตัวเองระเห็จ
พินแผ่นดินไทย ก่อนถึงวันฟังคำพิพากษาตั้งสองวัน
มันก็ตี พาสังคมสงบสุขได้ง่ายทันที คือยกธงขาว
งานสู้คดีในศาล

ขอหนีคุกก่อนจะ ส่งทนายโกหกศาล อ้างน้ำ

ในรูหูไม่เท่ากัน ทั้งๆ ที่แผ่นดินเรียบร้อยแล้วคะ
ไม่ยากเสียง ศาลจะให้ประกันวี คนฉลาดรู้ทันเกม
มันต้องเอาตัวรอดคุก หนีไปไกลๆ ไม่รู้แม่หญิง
เจ้าน้ำตาจะเล่นละครลวงโลกยังงี้ต่อ กรรมใคร
ก็บาปใคร

คนไทยต้องเสียรู้ จ่ายค่าโง่แพงชะมัด กับนาย
หญิงสมองกลวงคนแรก หลังจากโดนโคตรโกง
ผู้แหล รวยแล้วไม่โกง ผ่าโกงมโหฬารไร้เทียมทาน
เป็นประวัติศาสตร์สร้างชาติมา

ไม่จำเป็นต้องทำซ้ำ แค่อำนาจบริหารโคตรแพง
ประชาธิปไตยพวกมากลากมาเลือกตั้งส่งเดช
เข้าทางผีเปรตทุนนิยมสามัญเต็มๆ น่าจะรีบ
ปฏิรูปนักการเมือง เลือกตั้งเลืกหาเสียง เลือกแบบ
คนจนตามศาสตร์พระราชา พักสิทธิ์นี้กเลือกตั้ง
สิบปี การเมืองใหม่เกิดใช้เลยครึ่งท่าน คลช.

เคราะห์ดีเหลือล้น คนไทยเชื่อบุญกรรม
กฎหมายมีช่องหลอกลอดเป็นธรรมดา พวกเนรเทศ
ตัวเองไปทั้งชาติยอมตกนรกในใจ ไม่ต้องแข่ง แต่
นำสมเพชสลดสังเวชจนชวนสงสาร

เพราะแม่ติดคุกยอมเห็นทุกข์ เช็ดหลาบไฉ มี
โอกาสเกิดดวงตาเห็นธรรมในตารางได้ง่ายกว่า
เมื่อฉลาดคิดบวก พลิกวิกฤตเป็นโอกาส บำเพ็ญ
ศีลประพฤติธรรม จำริยสุติ รับใช้งานเสียสละ
ทำได้ทุกเมื่อตามควรกาลเทศะ

ดังนั้น ท่านว่า**ชีวิตคือการศึกษา ทั้งจากคน
โง่ฉลาด ทั้งจากคนผิดหรือถูก ล้วนเป็นครู เป็น
โจทย์ของจริง** เพื่อไม่ต้องทำซ้ำ ผิดพลาดประมาท
ตาม มองคนตกนรกทันตาให้เห็นเป็นกระจกเงา
อย่าเหมาเป็นกระสอบทราย

ไม่ว่าใคร กว่าจะฉลาดล้วนต้องเรียนรู้ตัวโง่ให้
ได้ก่อน จึงไม่ควรดูถูกกัน ทุกคนมีสิทธิ์ทำซ้ำโง่ๆ
ต่างๆ นานาจนกว่าจะสามารถเข้าสู่มรรคามีตรดี
สหายดี สังคมสิ่งแวดล้อมดี เป็นที่พึงพิงสัดบุรุษ
รับฟังเทศนาความจริง ลงมือตัดกิเลสส่วนเกิน มี
ชีวิตสะอาด สว่าง สงบกับความบริสุทธิ์ยิ่งๆ ทุก
เมื่อตามวิสัยสังสมอินทรีย์พละ อุตสาหะ ศรัทธา
ไม่ประมาท ไม่ขาดประมาทตั้งนี้เป็นต้น ๓

จากใจถึงใจ

เนื่องในวาระ ๔๗ พรรษา เส้นทางสัมมาอาริยมรรค พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ผู้นำชาวอโศก ในวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ และ “เราคิดอะไร” หนังสือนิตยสารที่ ๒๔ ในฉบับที่ ๓๒๔ ประจำเดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๐ นี้ เพื่อขอบคุณมวลสมาชิกและผู้มีอุปการคุณที่สนับสนุนตลอดมา สำนักพิมพ์จึงได้จัดพิมพ์หนังสือ “รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร เล่ม ๑” เป็นบรรณาการในรูปแบบปกแข็งปกอ่อนขนาด ๑๖ หน้ายกพิเศษ

“รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร เล่ม ๑” เป็นคอลัมน์ประจำในหนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” เขียนโดยสมณะโพธิรักษ์ หลายท่านได้ประโยชน์จากการติดตามอ่าน เพราะอ่านเข้าใจง่าย ช่วยให้มองเห็นความซับซ้อนของกิเลสได้ชัดเจนลึกซึ้งขึ้น และสามารถนำไปปฏิบัติฝึกฝนขัดเกลาตนเองให้เจริญในกุศลธรรมขึ้นได้

ในวาระนี้ท่านมีโอกาสร่วมสื่อสาระแก่สังคมด้วยการร่วมแสดงความยินดีหรือสนับสนุนลงโฆษณา องค์กรหน่วยงานของท่าน ตามรายละเอียดดังนี้

อัตราโฆษณา “เราคิดอะไร” ขนาดหนังสือ ๑๙๐ x ๒๗๐ มม.	อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร(เล่ม ๑)” ขนาด ๑๕๐ x ๒๑๐ มม.
๔ สี	๔ สี
ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐.-	ปกหลังนอก ๑๕,๐๐๐.-
ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐.-	ปกหน้าใน ๑๐,๐๐๐.-
ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐.-	ปกหลังใน ๘,๐๐๐.-
หน้ารองปกหน้า-หลัง ๒๕,๐๐๐.-	หน้าสาม ๑๒,๐๐๐.-
หน้ากลางคู่ ๒๘,๐๐๐.-	เนื้อใน ๑ หน้า ๕,๐๐๐.-
๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐.-	๑/๒ หน้า ๓,๐๐๐.-
๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.-	๑/๔ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาว-ดำ	ขาว-ดำ
ขาวดำ ๑ หน้า ๘,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑ หน้า ๓,๐๐๐.-
ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๕,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๓,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๑,๐๐๐.-

ลงโฆษณาต่อเนื่อง ๔ ครั้ง แถมฟรี ๑ ครั้ง

ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปี ลด ๑๐ % และลงโฆษณาฟรี ๒ ครั้ง

สั่งจองโฆษณาติดต่อ :

นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ

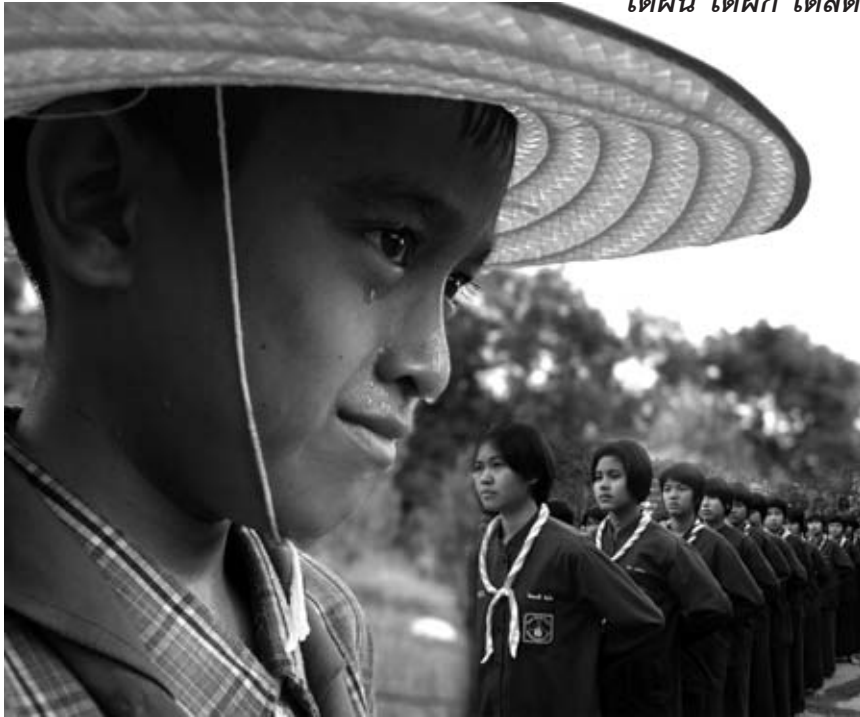
โทร. ๐๘-๑๒๕๓-๗๖๗๗

● สำนักพิมพ์ “กัลลีนแก่น” ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร./แฟกซ์ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

● ฟ้ายาง

เมื่อเข้าใจถึงประโยชน์ ก็เหมือนได้แรงขับ
ที่เป็นพลังในการสร้างสรรยิ่งขึ้น ขยันมากขึ้น
และตรงกันข้ามกิเลสก็ลดลง
เพราะได้ปฏิบัติธรรม
ได้ฝึก ได้ฝึก ได้ลดละ ชัดเกลา

ตั้งตนบนความลำบาก กุศลธรรมเจริญยิ่ง ตอน รำลึกถึงความลำบากที่แสนงดงาม

ในสมัยที่ฉันยังเป็นเด็กนักเรียนมัธยมศึกษา ตอนนั้นคิดว่า ทำไมเวลามันผ่านไปช้าเหลือเกิน กว่าที่จะผ่านแต่ละปี ๆ มาได้ช่างยาวนาน พอเรียน จบเป็นศิษย์เก่านี้แหละถึงได้รู้สึก ว่า เวลาช่าง ผ่านไปเร็วเหลือเกิน เผลอแป๊บเดียวก็ผ่านชีวิตวัย มัธยมมาได้เกือบจะสิบปีแล้ว

เด็กน้อยที่เราเคยอุ้ม เคยเห็นพวกเขา ตั้งแต่ออยู่ในท้องแม่ เห็นเขาเติบโตมาในวัย ตอนนี้อย่างที่เติบโตจนมาเป็นรุ่นน้องมัธยมศึกษา ของเราซะแล้ว และมันทำให้ฉันกลับมาครุ่นคิด ถึง “ค่าของเวลา” อีกครั้ง ซึ่งจริงๆ แล้ว “เวลา” ก็ทำหน้าที่ของมันอย่างสม่ำเสมอ เทียบตรงและไม่

เคยบิดพลิ้ว เวลาเดินไปอย่างซื่อตรง ไม่ได้ช้าเกินไป และไม่ได้เร็วเกินไป แต่ปัญหาอยู่ที่ “จิต” ของ เรานี้แหละ ที่รู้สึกหรือมโนไปเองตามภูมิของตน

ฉันนึกถึงตัวเองในสมัยก่อนที่เคยคิดว่า “การ อยู่วัดมันยากซะเหลือเกิน” และนั่นก็ทำให้วันเวลา แต่ละวัน แต่ละเดือน แต่ละปี ช่างผ่านไปอย่าง เชื่องช้า นึกถึงกระต่าษาปฏิบัติที่เรเคยซัดเมื่อ หมดวันและนับวันรอปัดเทอม เพื่อที่จะได้ไปเสพลุขตามใจตัวเอง

แต่นั้นก็เป็นเพียงช่วงชีวิตมัธยมศึกษา เริ่มแรกที่ยังไม่รู้เดียงสา ไม่รู้จักกรรมะ และการ ฝึกปฏิบัติธรรม จนเมื่อได้มาพบครูบาอาจารย์

ท่านสมณะที่ให้เวลา ให้ความเข้าใจ ให้อภัย และ ไม่ถือสาในข้อบกพร่อง มาคอยช่วยอบรมปม ธรรมะให้ จากวันจากเดือนจนเป็นปีและหลายปี ก็ทำให้ฉันได้เริ่มค้นพบ “เวลา” ของตัวเอง “เวลา” ของการฝึกฝน ชัดเกล้า และเอาชนะความเห็นแก่ ตัวในตัวเรา

มีสุภาษิตว่า **“ความลำบากสร้างคน”** ฉันก็ โชคดีที่ได้มาเป็นสัมมาสิกขาภุมพหาน้ำ (สส.ภ.) ใน ยุคแรก คือ รุ่นที่ ๒ การสร้าง การก่อตั้ง การเริ่ม นั้นแน่นอนว่าจะต้องพบเจอกับความลำบากและ อุปสรรคนานาประการ และนั่นก็นำมาซึ่งความ ภูมิใจที่เราได้ผ่านความลำบากมา จนโรงเรียนของเราเริ่มเป็นรูปเป็นร่างและเติบโตมาถึงทุกวันนี้

ฉันจำได้ว่าในยุคแรกเราเป็นโรงเรียนแบบ ครอบครั้ว เพราะยังมีครูและนักเรียนไม่มากระบบ ยังไม่ลงตัว สถานที่ยังไม่พร้อมนัก เราต้องย้าย ที่นอน ย้ายห้องเรียนกันตลอด เรียกได้ว่าบางช่วง ก็ย้ายทุกอาทิตย์ ย้ายไป-ย้ายมา บางที่ย้ายไปแล้ว แต่ไม่ลงตัว ก็ให้ย้ายกลับที่เดิม

แรก ๆ ฉันก็ไม่ค่อยชิน เบื่อบ้าง เซ็งบ้าง ที่จะย้ายเพราะเริ่มติดยึด แต่พอได้ฝึกสลาย ภาพบ่อย ๆ ไปโดยปริยาย มันก็เริ่มสนุกดิ้นะ ชีวิตร้อนเร่พเนจรเหมือนเราฝึกวินัย ฝึกเป็น ทหาร (กองทัพธรรม) ที่จะต้องพร้อมรบ (กับ กิเลส) พร้อมเคลื่อนที่อยู่เสมอ ได้ฝึกไม่ติดยึดกับ สถานที่ มันทำให้ฉันได้พบว่าต้องสลละสิ่งของส่วน ตัวให้มีน้อยที่สุด เพื่อจะได้เคลื่อนตัวได้เร็ว การ มีของเยอะจะเป็นภาระมากในการย้ายไปย้ายมา ฉันจึงได้อานิสงส์จากเรื่องนี้

จากที่เป็นคนชอบเก็บของ ชอบสะสมโดย หลายสิ่งก็ไม่ได้จำเป็น แต่เพราะความหวงแหน จึง ทำให้มีข้าวของเต็มไปหมด ฉันก็ได้ฝึกคิดพิจารณา แยกแยะว่าสิ่งไหนควรเก็บไว้ใช้ประโยชน์ สิ่งไหน ควรสลละออกเพื่อให้คนอื่นได้ใช้ประโยชน์ แทน จาก หนึ่งชิ้นก็ค่อย ๆ ละ ลด สลละออกไปได้มากขึ้น และ เริ่มได้พบกับความเบาสบายในการมีภาระน้อย มี ของน้อยชิ้นก็สบายตัว ไม่ต้องเหนื่อยมาก จิตใจได้ ลดละความเห็นแก่ตัวออกไปด้วย

การทำงานในยุคแรก ๆ ส่วนใหญ่จะเป็น งานสร้าง ทั้งสร้างสถานที่ สร้างงาน และ สร้างคน ฉันเข้าเรียน สส.ภ.ในตอนที่มีภาระงาน ทั้งหนักและใหญ่ และตัวฉันทำอะไรไม่เป็นเลย ฉันเป็นเด็กเมืองกรุงเพียงคนเดียวในโรงเรียน ที่ไม่ประสีประสาในการทำงาน แต่มันก็ช่วย สร้างแรงบันดาลใจให้ฉันอย่างมหาศาลในการ ที่จะเปลี่ยนแปลงและพัฒนาตนให้ขยันที่จะ เรียนรู้ ไม่เป็นงานก็ต้องเรียนรู้ ไม่เคยทำก็ ต้องฝึกฝน เพียรให้มากกว่าคนอื่น เพราะคน อื่นมีพื้นฐานแล้ว มีเพียงแต่ฉันที่จะต้องมาเริ่ม นับหนึ่งใหม่

งานในช่วงนั้นที่บ่อยสุด คือ งานกสิกรรม ทำนา ปลูกผัก ทำปุ๋ย งานสีข้าวด้วยมือ งาน ก่อสร้าง ฉันจำได้ว่า ครั้งแรกที่ได้ฝึกจับจอบทำ กสิกรรม ชุดดินทำแปลงผัก มือแตกจนเลือด ออกซิบๆ ต้องหาผ้ามาพัน และพยายามฝืนทำ ต่อไป เพราะไม่อยากให้ใครดูถูกว่าเราไม่สู้งาน ด้วยโลกธรรมและอวดตา จนเมื่อทำไปบ่อย ๆ จากมือที่เคยอ่อนปวกเปียก มือก็ด้านขึ้น และแข็งแรงขึ้นเรื่อย ๆ

ครั้งหนึ่งฉันฝึกปลูกกะหล่ำปลีในหน้าหนาว เพื่อให้คนมางานฉลองหนาวได้กินกะหล่ำปลี ไร่สารพิษ แต่ด้วยอากาศที่หนาวจนเกือบติดลบ แต่เราต้องตื่นตั้งแต่ตี ๔ เพื่อมาใส่ปุ๋ย รดน้ำ พรวันดิน เป็นเรื่องทรมานมากสำหรับเด็ก ม.๒ ในตอนนั้น เพราะมือก็แข็งจนขยับแทบ ไม่ได้ และน้ำเย็นจัดจนสะดุ้งโหยง เช่นเดียวกับ การเกี่ยวข้าวในฤดูหนาว เป็นสภาวะ ที่ต้องฝืนมาก ๆ ทั้งอากาศหนาวและต้องทน โดนข้าวบาดแขนจนเป็นลายพร้อยไปหมด

แต่เมื่อผ่านอุปสรรคและความยากลำบากมา ได้ก็กลายเป็นประสบการณ์ที่งดงาม จากเด็ก กรุงเทพฯ ที่ไม่รู้จักพืชผักอะไร พอเริ่มฝึกทำจน เพาะปลูกได้สำเร็จ ความรู้สึกที่เราสามารถเพาะ ปลูกจากเมล็ดน้อย ๆ จนเป็นกะหล่ำปลีหัวใหญ่ได้ สำเร็จ หรือการทำนาซึ่งจากที่ไม่เคยทำเลยก็กลับ กลายมาเป็นความชอบ เพราะอยู่ที่ภูผา-

ฟ้าผ่า ได้ฝึกทำนาทุกขั้นตอน ตั้งแต่เตรียมแปลง ทำคันนา โถนา หว่านกล้า ถอนกล้า มัดกล้า ขนกล้า ดำนา ถอนหญ้า เกี่ยวข้าว มัดข้าว ตีข้าว ตากข้าว จนเอาไปสีด้วยมือหรือเท้า (ตำข้าว) ฝัดข้าว กระจายข้าว จนออกมาเป็นเมล็ดข้าวสารนำไปหุง มันให้แรงบันดาลใจขึ้นไปอีกขั้นว่า แท้จริงแล้วมนุษย์สามารถเรียนรู้ และทำอะไรได้อีกมากมาย

อีกหนึ่งประสบการณ์ที่น่าจดจำอย่างยิ่งในชีวิตวัยเรียนล้มลุกคลุกคลานก็คือ การตักถั่ว เพราะเราเป็นเด็กดอย ห่างไกลความสะดวกสบาย ไม่มีรถตักถั่ว ต้องใช้ความร่วมมือร่วมใจตักกันเอง โดยใช้ถังน้ำตักถั่วขึ้นมา แล้วเข้าแถวต่อสายพานจำได้ว่า บางครั้งทั้งอาทิตย์ทำแต่งงานตักถั่วมอย่างเดียว วันนี้ไปตักถั่วที่โรงครัว พรุ่งนี้ไปตักถั่วที่ศาลา มะรินไปตักถั่วที่บ้านบัวสวรรค์ (บ้านพักฝ่ายหญิง) ฯลฯ

แรก ๆ การตักถั่วหน้าชยะแขยงมาก ต้องทำใจมากเวลาลงงาน ต้องระมัดระวังขั้นสูงสุด ทั้งใส่ถุงมือเพื่อไม่ให้มือเปื้อน ต้องพยายามยกถังออกห่าง ๆ ตัวเพื่อไม่ให้โดนเสื้อผ้า แต่พอได้ฝึกทำบ่อย ๆ ฉันก็เริ่มได้คิด ได้พิจารณาพิจารณาว่าถั่วหรืออุจจาระนี่มันก็ออกมาจากร่างกายมนุษย์นี้แหละ เป็นของเราเองทั้งนั้น แต่เรากลัวรังเกียจเพราะมันเหม็น มันสกปรก

จริง ๆ แล้วร่างกายก็สกปรก จึงต้องหมั่นอาบน้ำ แปรงพัน ล้างหน้าทุกวันเพื่อไม่ให้มีกลิ่นเหม็น ถ้าจะรังเกียจอุจจาระหรือการตักถั่ว ร่างกายของเราก็น่ารังเกียจเช่นเดียวกัน

พอเริ่มคิดเป็น การตักถั่วก็กลับกลายเป็นเรื่องปกติธรรมดา เพราะได้ฝึกทำอยู่บ่อย ๆ จนฉันสามารถจับถังน้ำที่เปื้อนอุจจาระได้ด้วยมือเปล่า หรือตอนโดนอุจจาระหกเลอะเปรอะเปื้อนเสื้อผ้าก็ลืมนึกถึงที่นี้รังเกียจไปเลย เพราะกำลังเริ่มสนุกกับการทำงาน

ฉันคิดว่านี่คืออันสงส์ของการได้ฝึกปฏิบัติธรรมในการทำงาน ใช้งานเป็นตัวขัดเกลา

กิเลส ขัดเกลาจิตที่ติดยึดของสวของงามที่จอมปลอม มาสู่จิตที่รู้จักจริงเห็นจริง เข้าใจในความสวยงามที่แท้จริงของชีวิต จากการที่ได้ทำงานเสียสละ และได้รับสัมมาทิฏฐิอยู่เนื่อง ๆ ก็ทำให้เราได้เห็นคุณค่าของการทำงานที่ทำว่าสามารถสร้างประโยชน์ สร้างคุณค่า และได้ช่วยเหลือผู้อื่น ช่วยเหลือชุมชนได้อีกด้วย

เมื่อเข้าใจถึงประโยชน์ ก็เหมือนได้แรงขับที่เป็นพลังในการสร้างสรรยิ่งขั้น ขยันมากขึ้น พากเพียรหนักขึ้น และตรงกันข้ามกิเลสก็ลดลงเพราะได้ปฏิบัติธรรม ได้ฝึก ได้ฝึก ได้ลดละ ขัดเกลา จากจุดเล็กๆ หลายจุดในระหว่างเรียนล้มลุกคลุกคลาน ทำให้เริ่มรู้สึกเวลาไม่ได้เดินซ้ำอีกแล้ว

และบางครั้งก็เพลิดเพลินกับการฝึกฝนจนลืมนานเวลาที่ผ่านไปเลยทีเดียว

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

ขอนอบน้อมมกตัญญูเทิดพระคุณ

๔๖ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค

ขอแสดงความยินดี “เราคิดอะไร”

ก้าวสู่ปีที่ ๒๓

วิมาน-มาน คือ จิต จิตที่ไม่รู้เรื่อง ไร้ซึ่ง

อบายมุขนี้เป็นวิมาน

สวรรค์อย่างนี้หายาบต่ำ

ต้องเลิก ละ คลาย ปลดปล่อย

นี่คือความหลงกลวง ไปติดกิเลสอยู่ทั้งสิ้น

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์บรรยายทางเอก

ทก.จ.บริการพุทธะ

ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง

และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

คนไทยไม่โง่

๒๕ สิงหาคม ๒๕๖๐ ถือเป็นประวัติศาสตร์ทางการเมืองไทย เมื่อ น.ส.ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรี ได้หลบหนีคำพิพากษาของศาล จนศาลต้องออกหมายจับ และเลื่อนอ่านคำพิพากษาไปเป็นวันที่ ๒๗ ก.ย. ๒๕๖๐ ในคดีทุจริตจำนำข้าวที่ถูกฟ้องว่า ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ ทำให้ประเทศชาติต้องเสียหายหลายแสนล้านบาท

ส่วนนายบุญทรง เตริยาภิรมย์ อดีตรมว.กระทรวงพาณิชย์ รับโทษคดีทุจริตในโครงการระบายข้าวแบบจีทูจี หรือรัฐต่อรัฐ โดยศาลมีคำสั่งให้จำคุก ๔๒ ปี โดยไม่รอลงอาญา

ในขณะที่พวกที่ร่วมดำเนินการทุจริตในคดีนี้ศาลได้พิพากษาให้นายภูมิ สาระผล อดีตรมช.พาณิชย์ จำคุก ๓๖ ปี นายมนัส สร้อยพลอย อดีตรองอธิบดีกรมการค้าต่างประเทศ จำคุก ๔๐ ปี นาฑิวัฒน์พร นาทวรทัต อดีตรองอธิบดีกรมการค้าต่างประเทศจำคุก ๓๒ ปี นายอักรพงศ์ ทิปวัชระ อดีตผู้อำนวยการสำนักการค้าข้าวต่างประเทศ จำคุก ๒๔ปี นายอภิชาติ จันทรสกุลพร (เสียเปี้ยง) จำคุก ๔๔ ปี และให้ร่วมกับ บ.สยาม-อินดิแก่า จำกัด และนายนิมล รักดี ชดใช้ค่าเสียหาย ๑๖,๙๑๒,๑๒๔,๒๗๓ บาท พร้อมดอกเบี้ย

ถ้าพูดถึงความเสียหายที่ส่งผลถึงชาติบ้านเมืองในคดีนี้ คุณพัสดข เทาตะวานิช ได้เผยแพร่ในแนวหน้าออนไลน์ เมื่อ ๒๖ ส.ค. นี้ว่าเป็น**ตัวเลขที่คนไทยต้องจดจำ** จากโครงการจำนำข้าวในรัฐบาลยิ่งลักษณ์ไว้ ๘ ข้อ ดังนี้

๑. ใช้เงินรวมกว่า ๙๐๐,๐๐๐ ล้านบาท
๒. ตอนปิดบัญชี กระทรวงการคลัง ตอบว่าขาดทุนแน่ ๆ ๕๐๐,๐๐๐ ล้านบาท

๓. ชาวนาทั้งประเทศมี ๔ ล้านครัวเรือน แต่ธกส.บอกเข้าโครงการจำนำข้าวได้แค่ ๑ ล้านครัวเรือน อีก ๓ ล้านครัวเรือนไม่ได้เข้าโครงการ แต่ได้รับผลกระทบ

๔. ชาวนาส่วนใหญ่หนี้ไม่ได้อีก ๑๕,๐๐๐ บาท เพราะโดนหักจากโรงสีสารพัดอย่าง

๕. ผลวิจัยของ TDRi ระบุว่า จากเม็ดเงินภาษี ๙ แสนล้านบาทนั้น ตกกับชาวนาแค่ ๓๐% เท่านั้น อีก ๗๐% ที่เหลือรั่วไหลไปตามส่วนต่าง ๆ

๖. หน่วยงานอิสระอย่างสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินยื่นหนังสือตวงเตือนทั้งสิ้น ๔ ครั้ง

๗. ปปช. ส่งเตือน ๒ ครั้ง แต่มีครั้งหนึ่งระบุชัดเจนว่าให้ “ยุติ” โครงการเพราะพบทุจริตคาหลักฐาน แต่รัฐบาลยิ่งลักษณ์ก็ไม่ฟัง

๘. เงินจำนวน ๙๐๐,๐๐๐ ล้านบาทที่ผลาญไปกับจำนำข้าวนั้น หากหารแล้วแจกชาวนาแบบไม่มีเงื่อนไขเลย ชาวนา ๔ ล้านครัวเรือน จะได้เงินครัวเรือนละ ๒ แสนกว่าบาทเลยทีเดียว

จากการที่ น.ส.ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ที่ถูกศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองออกหมายจับ เคยให้สัมภาษณ์กับสำนักข่าว INN เมื่อ ๑๗ ก.พ. ๒๐๑๖ ว่า

“ดิฉันมีหน้าที่และความรับผิดชอบที่จะต่อสู้ ทุกสายตาก็จ้องมองดิฉันอยู่ ดิฉันยืนยันว่าดิฉันไม่มีความผิดหนี”

จากเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ของประเทศไทยในครั้งนี้ ที่เป็นนายกรัฐมนตรีหญิงคนแรกของประเทศไทย ที่เป็นนายกหญิงคนแรกที่ถูกฟ้องร้องมีคดีขึ้นศาล และเป็นนายกหญิงคนแรกที่ถูกออกหมายจับเพราะคดีทุจริตกรณีละเลยในหน้าที่ ก็คงให้แง่คิดดีๆกับนักการเมืองที่ไม่ซื่อตรงต่อหน้าที่ทั้งหลายว่า คนไทย (ส่วนใหญ่) ไม่โง่.....”

มองรอบตัว มองต่างประเทศ
มองสุดจักรวาลขอบฟ้า...
วีรบุรุษมากมายถูกฆ่า ถูกทารุณ
ติดคุกมากมายมหาศาล!

แต่เผ่าพันธุ์วีรบุรุษเพื่อสังคม
ท่านก็ยืนหยัด จับมือต่อเชื้ออุดมการณ์ ผ่านดีเอ็นเอกันและกัน!

นักสู้กู่แผ่นดิน...ไม่กลัวคุก!

“ไม่กลัวคุก!” มิใช่แค่คำขวัญปลอบใจ
นักสู้ แต่เป็นเลือดเนื้อ เป็นจิตวิญญาณของท่าน!
ประจูดังนักรบไม่กลัวเจ็บ แม้เสียเลือด
แม้จะบาดเจ็บก็ไม่พรั่น!

จิตวิญญาณฮึกเหิมดุจไฟป่า ดุจกระแสน้ำ
ยามฝนตกหนัก

“เสียสละ” มิใช่ต้องได้ผลตอบแทนแซ่ซ้อง!

“เสียสละ” มิใช่จะได้ร่ำรวยอู้ฟู๋!

“เสียสละ” มิใช่ จะไม่ถูกกันด่าทัวแผ่นดิน!

“กงล้อชีวิต” หมุนไป เข้มรางวัลจะตกชอง
ไหน ไม่มีใครรู้

ไม่ยินดาปริดาก็ต้องผิตหวัง
ไม่เจ็บช้ำร้อนทก็ร้อนเรงยินดี
ก็สุดแต่วาสนา ก็สุดแต่วิบากแห่งอดีต
แห่งอดีตๆ ที่คนธรรมดาอยากจะทำ
ปล่อยให้กั้งล้ากฏแห่งกรรมบดยำ เคารพใน
กตिकाแห่งกงล้อ ทำดียอมได้ดี ทำชั่วยอมได้ชั่ว
แม้รู้ว่า “กรรมที่ทำ” อาจส่งผลร้ายต่อตัว
ท่าน แต่ท่านก็ยินดี “พลีอุทิศ”
พึงสละทรัพย์เพื่อรักษาอวัยวะ
พึงสละอวัยวะเพื่อรักษาชีวิต
พึงสละชีวิตเพื่อรักษาธรรม

เพื่อรักษาความถูกต้อง...เพื่อรักษาความเป็นธรรม!

อย่าสำคัญผิด ทำดีให้บ้านเมืองจะได้รางวัลตอบแทนทุกครั้ง!

ถูกกินรวบก็เยอะไป!

มองรอบตัว มองต่างประเทศ มองสุดจักรวาลขอบฟ้า...

วีรบุรุษมากมายถูกฆ่า ถูกทารุณ ตีตกมากมายมหาศาล!

แต่เผ่าพันธุ์วีรบุรุษเพื่อสังคม ท่านก็ยืนหยัด จับมือต่อเชื่อมคุณธรรม ผ่านดีเอ็นเอกันและกัน!

แสงหิ่งห้อยเล็กๆ รอคอยจังหวะเวลา รวมพลังเป็นแสงสุริยันในบางประเทศ บางพื้นที่

แต่นั้นแหละ ในบางแห่ง แสงหิ่งห้อยก็ได้แต่กะพริบ รอคอยว่าสักวันฝันจะเป็นจริง!

อดีตเมื่อหลายปี นักการเมืองสอบตกแทนที่จะยอมรับในกติกา กลับกราดเกรี้ยวตำหนิประชาชน... “นี่หรือผลตอบแทนที่ได้เสียสละ...”

โอหนอ นาร้ายณ...นารายณ...เข้าใจผิดกันยกใหญ่!

“เสียสละ” ทำไมต้องได้ “ผลดี” กลับมา

“เสียสละ” อาจได้ “ผลร้าย” ก็ได้นะเออ

“ผลดี-ผลร้าย” เป็นสมมติของโลก สุดแต่กาลเทศะ สุดแต่วิบากบารมี ไม่มีใครฟันธงตอบได้

“ทำดี” ทำไมตัวเองต้องได้สมปรารถนา?

“ทำดี” ทำไมจะต้องได้สวรรค์วิมาน?

มิฉันทิฏฐิทั้งเพ!

นักสู้กู่แผ่นดินยอมไม่หลงประเด็น “ทำดียอมได้ดี” มิฉะนั้น ท่านอาจเป็นนักสู้ครึ่งแผ่นดิน! ...นักสู้สามสลัง!

มีผู้ให้นิยาม “ทำงานเพื่อสังคมมีแต่บอบซ้ำและเสียเลือดเนื้อ...”

อาจดูหดหู่ แต่เราจะหวังอะไรในสมมติโลก
นักสู้ชานานแท้ท่านมีแต่มุ่งมั่นและมุ่งมั่น!

ลูกของเทพเจ้ามีแค่ ๓ คน

คนเล็กอยู่ไปวันๆ แคเอาตัวรอดก็บุญโข

ลูกคนกลาง เขาเอาตัวรอดได้ เขายังมี

คุณธรรมประจำตนอีกต่างหาก

ส่วนลูกคนหัวปี เขาจะมุ่งมั่นแต่การอุทิศชีวิตเพื่อมนุษยชาติ...เพื่อสังคม!

ใครเป็นลูกคนไหน โปรดพิจารณาเอง...

เมื่อวันเวลาผ่านไป เหล่านักสู้จะกลายเป็นสัญลักษณ์ให้ผู้คนในสังคมเป็นแบบอย่าง

ถ้าพูดถึงท่านนี้ หมายถึงชื่อสัตย์

ถ้าพูดถึงท่านนี้ หมายถึงความกล้าหาญ

ถ้าพูดถึงท่านนี้ กินน้อยใช้น้อย

ถ้าพูดถึงท่านนี้ กตัญญู.....

ก็สุดแต่ใครจะตั้งจิตอธิษฐานขอแสดงธรรมบทไหน

บทแห่งความอาฆาตพยาบาท

บทแห่งความแตกแยกร้ายฉาน

บทแห่งการโกงกินมโหฬาร

บทแห่งการเห็นแก่ตัว.....

สัญลักษณ์แห่งเชิงลบก็มีไม่น้อย!

ชีวิตเป็นของเรา พอใจฝ่ายไหนก็เลือกตามสบาย....

จู้จี้ๆ กรุณาเจียบสักนิด นอกจากจะมีสัญลักษณ์ประจำตัวให้ผู้คนเลื่องลือ

ยังมีเสียงเพลงบรรเลงประจำกายอีกต่างหาก!

เคยดูหนังหลายเรื่อง เมื่อตัวละครปรากฏตัว เสียงเพลงจะกระหึ่ม จะครวญคราง จะชวนสยอง สุดแต่ดี-ชั่วของตัวละคร

โปรดหลับตา ยืนใกล้ๆ เอียงหูเล็กน้อย
ทำให้ใจให้ว่าง ฟังซิ ฟังเถิด ฟังเพลงบรรเลงประจำตัวของท่าน และถ้ามีเวลา ลองฟังของตัวเองบ้างก็จะดี!..... ๓

พากเพียรปฏิบัติไปเสมอ ๆ (สัมมาปฏิบัติ)

• ต่อจากฉบับที่ ๓๒๕

ฉบับที่แล้ว ๓๒๕ เราได้อธิบายมาถึงว่า ผู้มี“สัมมาทิฏฐิ”เป็นประธาน เมื่อเกิดการปฏิบัติโดยมี“สัมผัส๖” เช่น ตากระทบรูป เกิด“เวทนา๒”เป็น“ทุกขเวทนา”ก็ตาม เป็น“สุขเวทนา”ก็ตาม

[ฉบับนี้ก็อ่านต่อไปได้เลย]

เมื่อเรามี“สติสัมปชัญญะ” แล้วพยายาม“วิจยธรรม”(ธมมวิจยสัมโพชฌงค์) ก็คือ วิจย“เวทนาในเวทนา”นั่นเอง หรือวิจยทั้ง“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”ให้ลึกให้ละเอียด ในลึกเข้าไปเรื่อย ๆ กระทั่งสามารถสังเคราะห์เอาเฉพาะ“ตัวเหตุ”(สมุทฺทยอาริยสัจ) คือ “อกุศลจิต”หรือ“ตัวบาป” ให้แม่นยำคมถูกตัวให้ได้

ได้แล้ว ก็ทำการ“ประหาร”ด้วย“การปหาน ๕” กระทั่งสำเร็จ อกุศลจิตนั้น“ดับสนิท”(นิโรธ)บริบูรณ์ สัมบูรณ์

ตัว“สัมมาทิฏฐิ”ที่เป็น“ตัวประธาน”มาแต่แรก ก็จะเจริญก้าวหน้าขึ้นไปตามลำดับที่“กำหนดรู้”(อภิสังขญา)ได้ว่า การปฏิสังเคราะห์ของอาชีวะ(อาชีพ)ก็ดี การกระทำต่าง ๆ(กัมมันตะ)ก็ดี การพูด(วาจา)ก็ดี การนึกคิด(สังกัปปะ)ก็ดี เราสามารถกำจัดกิเลสตัวนั้นได้จริง เราก็หยั่งรู้“กระบวนการ”(process)ของมันได้อย่างชัดเจน อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริง(สัจฉิกรณะ)เป็น“สัมมาทิฏฐิ”มีผลก้าวหน้าขึ้นตามที่เราได้

“สัมมาทิฏฐิ”ก็จะพัฒนาขึ้นไปทุกพฤติกรรมของการปฏิบัติ“สัมมาอาริยมรรค”ทั้ง ๘ ตามพระพุทธเจ้าตรัสว่า ให้“ปฏิบัติมรรค ๗ องค์”ปฏิสัมพัทธ์ไปพร้อมกับ“โพชฌงค์”ทั้ง ๗ เช่น เราสามารถ“ทำใจในใจ”(มนสิการิต)

ได้สำเร็จด้วยการมี“สติสัมปชัญญะ”เสมอ สรรวมอินทรีย์๖ ได้เสมอ “สัมมาทิฏฐิ”ของเรา ก็จะพัฒนาขึ้นไปเสมอ ๆ เป็น“โยนิโสมนสิการ” ที่มี“สัมมาทิฏฐิเป็นประธาน”แท้

เมื่อ“สัมมาทิฏฐิ”ในกระบวนการใดที่ก้าวหน้าขึ้น ๆ ก็สังสมเจริญเป็น“ปัญญา”ไปตามลำดับเรียกว่า“ปัญญินทรีย์”สูงขึ้น ๆ จนกระทั่งเต็มครบ“ปัญญินทรีย์”สุดท้าย จบสุดก็เรียกว่า“ปัญญาพละ”(ภวันติ)จบ“ปัญญาผล”

“ปัญญา”เกิดจาก“ทิฏฐิ”ที่มี“กระบวนการทัศน์”(paradigm)อัน“สัมมาทิฏฐิ”มาก่อน จึงจะสามารถมี“โยนิโสมนสิการ” คือสามารถมี“การทำใจในใจอย่างแยบคายถ่องแท้”ได้

ปัจจัยให้เกิด“สัมมาทิฏฐิ”อีกข้อคือ “การได้สดับแต่บุคคลอื่น” พุดง่าย ๆ ก็คือ “การฟังเสียงผู้อื่น”จึงจะเกิดสัมมาทิฏฐิ

ถ้าผู้อื่นนั้นเขาไม่“สัมมาทิฏฐิ”เราไปฟังแต่เสียงของผู้อื่นคนนั้น มันก็ไม่“สัมมาทิฏฐิ”ไปตลอดกาล ..ใช่มั๊ย?

เพราะฉะนั้น เมื่อเรายังไม่สัมมาทิฏฐิ เราก็ต้องฟังผู้อื่นที่เขา“สัมมาทิฏฐิ”

แล้วใครล่ะที่สัมมาทิฐิ นี่แหละสำคัญ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๖ “มหาจิตตาริสกสูตร” ว่า “ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็สัมมาทิฐิ เป็น ไฉน ดูกรภิกษุทั้งหลาย เรากล่าวสัมมาทิฐิ เป็น ๒ อย่าง คือ สัมมาทิฐิที่ยังเป็นสาสวะ เป็นส่วนแห่งบุญ ให้ผลแก่ขันธ์ อย่าง ๑

สัมมาทิฐิของพระอริยะ ที่เป็นอนาสวะ เป็นโลกุตระ เป็นองค์มรรค(สิก)อย่าง ๑

พระพุทธเจ้าท่านแบ่ง“สัมมาทิฐิ”ไว้ ๒ อย่าง อย่างที่ ๑ เป็นสาสวะ คนผู้ใดก็ตาม เริ่มศึกษามีความรู้ความเห็น(ทิฐิ)ถูกต้อง คือ รู้จักทางปฏิบัติเป็นสัมมาทิฐิ และได้ปฏิบัติกระทั่งสามารถ“ทำบุญ”มีฤทธิ์ของบุญ ผู้นี้ก็ปฏิบัติ“เป็นบุญ”แต่ก็ได้แค่“บุญ”ที่มีฤทธิ์ชำระกิเลสไปเพียงส่วนหนึ่ง หรือ“บุญ”ที่มีฤทธิ์กำจัดกิเลสไปได้บางส่วนเท่านั้น กิเลสนั้นยังไม่หมดไปจนสิ้นบริบูรณ์ กระทั่งเกลี้ยงสนิท ไม่เหลือ“อาสวะ”เลย

คำว่า“บุญ”นี่แหละ ที่ชาวพุทธในยุคนี้ ยากที่จะเข้าใจกันแล้ว เพราะความหมายของ “บุญ”ได้ผิดยื่นออกไปจนน่าจะสิ้นหมดแล้ว

ชาวพุทธทุกวันนี้ ไม่ได้เข้าใจว่า “บุญ” เป็นเครื่องชำระกิเลสในจิตสันดานให้สะอาดหมดจด(สันดานัง ปุนาติ วิโสธติ)” กันแล้ว

ดังนั้น แม้คำว่า “ส่วนแห่งบุญหรือส่วนบุญ”(บุญญาภาคหรือบุญญาภาคิยา) ซึ่งเป็น“ส่วน ของบุญ”เท่าที่ผู้ได้ทำ“บุญ”อย่างสัมมาทิฐิ

และสัมมาปฏิบัติ ชนิดที่“บุญ”สามารถทำ หน้าทีสำแดงประสิทธิภาพได้แค่มี“ส่วน” ชำระกิเลสลดลงไปบ้างบางส่วนนั้น

ชาวพุทธทุกวันนี้ก็หลงผิดเข้าใจไปว่า ตนได้“สมบัติ”ที่เป็นกุศลหรือเป็นสวรรค์ กันไปแล้ว ทั้ง ๆ ที่“บุญ”นี้มีหน้าที่ทำให้ กิเลสมัน“วิบัติ”ไปเท่านั้น ที่“บุญ”มีหน้าที่ และมีกิจ กิจเดียวแท้ ๆ(เอกังสะ)ด้วย

“บุญ”ใดที่ทำหน้าที่กำจัดกิเลสนั้น ๆ ลงไปเสร็จแล้ว “บุญ”นั้นก็ดับสิ้นไปด้วย ไม่มี“บุญ”ใดให้สะสมอีกแล้ว

“บุญ”ไม่ใช่“สมบัติ”ที่จะสั่งสมกันได้ “ส่วนแห่งบุญ” หมายความว่า ส่วน ที่กิเลสถูกชำระไปบางส่วน “บุญ”ได้สำแดง ฤทธิ์ชำระกิเลส ทำให้กิเลสลดละจางคลาย ลงไปเป็นส่วน ๆ บ้างตามลำดับ แต่กิเลสนั้น ยังไม่หมดสิ้น“อาสวะ”จนสุดจบนั่นเอง

“บุญ”ยังไม่สิ้นสุดหน้าที่ “บุญ”ในผู้ นี้จึงยังไม่“หมดสิ้นไป”(บุญญปริกขิโณ)

ก็ชื่อว่า มี“ส่วนบุญ”บ้าง(ส่วนที่กิเลสลดลง)

“บุญ”ยังจะต้องทำหน้าที่สำแดงฤทธิ์ เป็น“บุญ”ต่อไปอีก ยังไม่หมดกิจ ยังไม่สิ้น หน้าที่“บุญ” ผู้ปฏิบัติธรรมนี้ยังจะต้อง“ทำ บุญ”ให้ประหารกิเลสต่อไปให้สิ้นอาสวะอยู่ ฉะนั้นคือ มี“ส่วนแห่งบุญ”(บุญญาภาคิยา)

และ“ให้ผลแก่ขันธ์”(อุปธิเวปภกา) คือ ขันธ์ของผู้มี“ส่วนแห่งบุญ”นี้ก็จะขันธ์ที่ สะอาดขึ้นไปเรื่อย ๆ ตามที่กิเลสลดไปตาม

ลำดับที่“ทำบุญ”มีส่วนกำจัดกิเลสนั้นได้บ้าง

ถ้าผู้ใดยัง“มีจิตปฏิญญา”ในคำว่า“บุญ” อยู่แน่นอนว่า ผู้นั้นแม้จะมี“สัมมาปฏิญญา ๑๐ ข้อ”นี้ ก็จะเข้าใจ“สัมมาปฏิญญา”ที่ยังเป็น “สาสวะ” เป็น“ส่วนแห่งบุญ” ให้ผลแก่ ชันธ์ ไม่ได้แน่นอนที่สุด

คำตรัสในข้อ ๒๕๗ อภิธานศัพท์ทั้งหลาย สัมมาปฏิญญาที่ยังเป็นสาสวะ เป็นส่วนแห่ง บุญ ให้ผลแก่ชันธ์ เป็นไฉน คือ ความเห็น ดังนี้ว่า “ทานที่ให้แล้ว มีผล - ญัตติบูชา แล้ว มีผล - สังเวทীবวงสรวงแล้ว มีผล - ผลวิบากของกรรมที่ทำดี ทำชั่วแล้ว มี อยู่ - โลกนี้มี - โลกหน้ามี - มารดามี - บิดา มี - สัตว์ที่เป็นอุปาทากะมี - สมณพราหมณ์ ทั้งหลาย ผู้ดำเนินชอบ ปฏิบัติชอบ ซึ่ง ประกาศโลกนี้โลกหน้าให้แจ่มแจ้งเพราะรู้ ยิงด้วยตนเอง ในโลก มีอยู่” นี้เป็นสัมมา ปฏิญญา ยังเป็นสาสวะ เป็นส่วนแห่งบุญให้ ผลแก่ชันธ์ ฯ (หมดเนื้อความของข้อ ๒๕๗)

ในข้อ ๒๕๗ นี้ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัด ว่า ผู้“สัมมาปฏิญญา”ที่ยังเป็นสาสวะ ซึ่งหมายถึง ผู้นี้มีความรู้หรือความเห็นถูกต้องตาม คำสอนของพระพุทธเจ้าแล้วหละ แต่ยังเป็น ผู้ปฏิบัติที่ยังมี“สาสวะ”อยู่ ยังไม่หมดสิ้น “อาสวะ” ยังเป็นเสขบุคคล ปฏิบัติไปมีผล ตามลำดับ เป็น“ส่วนแห่งบุญ”ไปเป็นขั้นๆ “ให้ผลแก่ชันธ์”สูงขึ้นๆ เป็นโสดาบัน - เป็น

สกิทาคามี - เป็นอนาคามี ก็ต่อไปตามขั้น ตอน ยังไม่บรรลุถึงขั้นสิ้นกิเลสอาสวะ คือ “บุญ”ชำระกิเลสยังไม่ถึงขั้นสิ้นอาสวะ จบ เป็นอรหันต์

เรียกผู้นี้ว่า สัมมาปฏิญญาที่ยังเป็นสาสวะ และข้อ ๒๕๘ อภิธานศัพท์ทั้งหลาย ก็ สัมมาปฏิญญาของพระอริยะที่เป็นอนาสวะ เป็น โลกุตระ เป็นองค์มรรค เป็นไฉน อภิธานศัพท์ ทั้งหลาย ปัญญา ปัญญินทรีย์ ปัญญาพละ ธรรมวิชัยสัมโพชฌงค์ ความเห็นชอบ องค์ แห่งมรรค ของภิกษุผู้มีจิตไกลเข้าศึก มีจิต หาอาสวะมิได้ พรั่งพร้อมด้วยอริยมรรค เจริญอริยมรรคอยู่ นี้แล สัมมาปฏิญญาของ พระอริยะที่เป็นอนาสวะ เป็นโลกุตระ เป็น องค์มรรค ฯ

ภิกษุนั้น ย่อมพยายามเพื่อละมิจฉา ปฏิญญา เพื่อบรรลุสัมมาปฏิญญา ความพยายาม ของเธอนั้น เป็นสัมมาวายามะ ฯ

ภิกษุนั้นมีสติ ละมิจฉาปฏิญญาได้ มีสติ บรรลุสัมมาปฏิญญาอยู่ สติของเธอนั้น เป็น สัมมาสติ ฯ

ด้วยอาการนี้ ธรรม ๓ ประการนี้ คือ สัมมาปฏิญญา สัมมาวายามะ สัมมาสติ ย่อม ห้อมล้อม เป็นไปตามสัมมาปฏิญญาของภิกษุ นั้น ฯ (หมดเนื้อความของข้อ ๒๕๘)

ในข้อ ๒๕๘ นี้ ก็คือ คน“สัมมาปฏิญญา”ผู้นี้ ได้ศึกษาปฏิบัติมีความรู้ความเห็น(ปฏิญญา) เป็น

อาริยบุคคลแล้ว จึงรู้จักผลของการปฏิบัติที่
สัมมาทิฐิ ว่าตนปฏิบัติได้ผล“เป็นบุญ” และ
ถึงขั้นสำเร็จเสร็จสิ้น“บุญ” คือละลดกิเลสได้
หมดสิ้นแล้ว ก็เป็น“อนาสวะ”แล้ว “บุญ”ก็หมด
หน้าที่ ก็ชื่อว่าเป็นคนผู้จบหน้าที่ เสร็จงาน

คนผู้นี้ก็“จบกิจ”ในการ“ทำบุญ”
คนผู้นี้ก็ไม่ต้อง“ทำบุญ”อีกต่อไปแล้ว
“บุญ”ในคนผู้นี้ก็“ไม่มี”ในตนอีกแล้ว
เพราะเป็น“ผู้สิ้นบุญสิ้นบาป”(บุญญ
ปาปปริกฺขิโณ)แล้ว อย่าง“เที่ยงแท้(นิจจัง) ยังยืน
(สุวัง) ตลอดกาล(ตัสสตะ) ไม่มีการเปลี่ยนแปลง
(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังกุปปัง)
ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง)”

พระอรหันต์คือ ผู้สิ้นบุญสิ้นบาปแล้ว
บาลีว่า “บุญญปาปปริกฺขิโณ”นี้ที่แปลเป็น
ไทยว่า “ผู้สิ้นบุญสิ้นบาป” มีประการฉะนี้

นั่นก็คือ คนผู้นี้เป็นคนที่ไม่มี“บุญ”และ
ไม่มี“บาป”นั่นเอง

เป็นคนหมด“บาป” ใครได้ยินได้ฟังก็
ไม่สงสัยแน่ เข้าใจได้ว่า เป็น“คนไม่มีบาปไม่
ทำบาป”แล้ว ซึ่งเป็นความจริงของเป้าหมาย
ที่ประเสริฐยิ่งในความเป็นคน

แต่พอใครได้ยินได้ฟังความว่า เป็นคน
“หมดบุญ” เป็นคน“สิ้นบุญ”แล้ว

นี่สิ.. ที่คนยังไม่สัมมาทิฐิกันอยู่มาก
ซึ่งคนไทยเข้าใจกันผิด โดยใช้คำว่า
“สิ้นบุญหรือหมดบุญ” หมายถึง คน ๆ นั้น

ตายลง และหมายเอา การตายที่เป็นการ
สิ้นชีวิต สิ้นลมหายใจแค่นั้นด้วย

แต่แท้จริงคำว่า “สิ้นบุญ-หมดบุญ”
นี้ หมายถึง “การสิ้นบุญ”ของคนผู้นั้นจริง ๆ
และเป็นการสิ้นบุญเพราะเป็นก้ำจืด“บาป”
ในจิตตนจนสิ้นหมดไปจริง ๆ ด้วยเช่นกัน
ไม่มี“บุญ”และไม่มี“บาป”ในคนผู้นี้อีก คน
ผู้นี้ก็บรรลุธรรมเป็น“อรหันต์” แต่ชีวิตยังไม่
ตาย ยังไม่สิ้นลมหายใจ

ทว่าเป็นคน“ไม่มีบุญ”ในชีวิตอีกต่อไป
แล้ว เมื่อคนผู้นี้ยังไม่ตายสิ้นลมหายใจย่อม
มี“กรรมกิริยา”อยู่ จึงเป็นผู้ไม่ทำบาปทั้งปวง
(สัพฺพปาปัสสะ อกรรมัง) “กรรมกิริยา”ใดหรือการ
กระทำใดที่ยังมีอยู่ของคนผู้นี้จึงถึงพร้อม
แต่“กุศล”ทั้งสิ้น(กุสลัสฺสุปฺสัมฺปทา) ไม่มีอกุศล
หรือไม่มีบาปทั้งปวงแล้ว

เพราะได้มี“การทำจิตของตนให้ผ่อง
แผ้วสะอาดหมดจดจากกิเลส”(สจิตตปริโยท
ปนัง)แล้ว สำเร็จได้ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส
ไว้ นั่นเอง

คนผู้นี้จึงเป็น“ผู้สิ้นบุญสิ้นบาป”(บุญญ
ปาปปริกฺขิโณ) จบกิจ เป็นอรหันต์

“อรหันต์”เป็นคนหมด“บุญ”สิ้นเกลี้ยง
จริง ๆ แม้จะมีชีวิตต่อไปอีกกี่ปี หรือชีวิตจะ
เกิดมีร่างกายขึ้นมาในโลกอีกกี่ชาติ ก็เป็น
คน“ไม่มีบุญ”อีกแล้ว

“การหมดบุญหรือสิ้นบุญ”แท้ ๆ ที่เป็น

ปรมาตถธรรม จึงไม่ใช่“ความตาย”ของชีวิต
แห่งสรีระร่าง ที่หมดลมหายใจไปเท่านั้น

แต่เป็น“ความตาย”ของ“กิเลส,บาป,
อกุศล” ของทุจริต,ชั่ว,ร้าย,เลว,ทราวม

โดยเฉพาะต้องเข้าใจคุณวิเศษของ
“บุญ”นั้นแหละให้สัมมาทิฐิตีๆ ว่า “บุญ”
มิใช่“สมบัติ”เหมือน“กุศล”ไม่ตกผลึกสะสม

“บุญ”เป็นแค่“พลังงาน”วิเศษ “บุญ”
ทำหน้าที่เสร็จจบกิจก็หายตัวสูญสลายไป

“บุญ”เป็น“วิบัติ”โดยส่วนเดียว(เอกเสณ)
ที่เป็น“คุณวิเศษ”(อุตตริมนุสสรธรรม)อันเกิดได้
ด้วยความฉลาดที่เป็น“ปัญญา”ของ“อาริย
บุคคล”เท่านั้น อย่างน้อยต้อง“สัมมาทิฐิ”

“บุญ”จะมีขึ้นในคนผู้ยังมีมิจฉาทิฐิ
คำว่า“บุญ” ไม่ได้เลยเป็นอันขาด

“บุญ”จะมีขึ้นไม่ได้เด็ดขาดด้วยความ
ฉลาดยิ่งยอดปานใด ๆ ที่เป็น“เงโก”ของปุถุชน

“บุญ”จะสัมฤทธิ์ผลชำระกิเลสได้ต้อง
ฉลาดเป็น“ปัญญา”ของอาริยชนเท่านั้น

และที่สำคัญยิ่ง ๆ ก็คือ “บุญ”ทำหน้าที่
สำเร็จเสร็จกิจแล้ว “บุญ”สูญสิ้นไปทันที

“บุญ”สะสมไม่ได้ด้วยประการทั้งปวง
ก็ขออย่าซ้ำแล้วซ้ำอีกว่า “บุญ”ทำหน้าที่
เสร็จสำเร็จงานจบกิจ “บุญ”ก็สูญสลายหายไปทันที ไม่มี“บุญ”ใดสะสมเป็น“สมบัติ”ได้
เลยเป็นแน่นอนเด็ดขาด

ความหมาย“นัยสำคัญ”อย่างยวดยิ่ง

ของ“บุญ”ดังกล่าวนี้ ชาวพุทธทุกวันนี้“มิจฉา
ทิฐิ”กันไปเกือบสิ้นสูญจากศาสนาพุทธแล้ว

ถ้ายังมี“มิจฉาทิฐิ”ที่ทรงพลังในผู้ใด มัน
ก็เป็น“ประธาน”บงการจิตวิญญาณของผู้นั้น

สัมมาทิฐิ นั้นหมายถึง ความเข้าใจ
ความเห็น หรือความรู้ ของผู้ใด ย่อมเป็น
ประธานของมรรคทั้ง ๘ องค์ ของผู้นั้น

และจะมี สัมมาวายามะ ซึ่งเป็นความ
พยายาม กับ สัมมาสติ เป็นความระลึก
ที่รู้ตัวทั้งภายนอกทั้งภายในพร้อมอยู่ครบ
ทำงานช่วยสัมมาทิฐิ ตัวประธานอยู่เสมอ

ธรรมะที่เป็น ๓ เสานี้ของผู้สัมมาทิฐิ
จะทำงานเป็นสามัคคีธรรมช่วยกันไปตลอด
โดยมีสัมมาทิฐิเป็นประธาน และอีก ๒ เสา
ต่างพัวพันพร้อมช่วยประธานอยู่ตลอด

ถ้า“สัมมาทิฐิ”เป็นประธานในจิตแล้ว
ความพยายาม กับสติ ย่อมเป็น“สัมมา”ตาม
ความพยายามต้องมีให้ดีเสมอ อย่าให้
น้อย สติก็อย่าให้ตกแล้วกัน มันจะไม่มีผล

สัมมาทิฐิ จึงสำคัญมาก ที่จะนำพาผู้
ปฏิบัติธรรม บรรลุธรรมของพุทธเป็นมรรค
ผล “สัมมาผล”ตามธรรมะของพระพุทธเจ้า
ดังนั้น ถ้าใครมิจฉาทิฐิเสียแต่ต้น ก็
แน่ยิ่งกว่าแน่ว่า คนนั้นไม่อาจจะบรรลุธรรม
ของพุทธได้เป็นอันขาด ขอยืนยัน

แต่ก็มีคนผู้“หลงว่าตนบรรลุธรรม”อยู่
มาก ซึ่ง“ผล” นั้นมันคือ“มิจฉาผล”ต่างหาก

มันยังไม่ใช่“สัมมาผล”ของพระพุทธเจ้าเลย
เพราะ“ผล”คือ ความเกิดจากความเป็น
เหตุ ถ้าทำเหตุนั้นครบมันก็เป็น“ผล”ครบ
อยู่ที่ว่า “เหตุ”นั้นมัน“สัมมาทิฏฐิ”หรือ
เปล่า เท่านั้นเอง

จริง-เท็จ ถูก-ผิด มันสำคัญที่“เหตุ”
“เหตุ”นั้นจริง-เท็จอย่างไร “ผล”ก็ต้อง
เกิดตรงตาม“เหตุ”นั้น ๆ ไม่ว่าจะศาสนาใด
แต่ก็ยังมัลลัทธิที่เชื่อว่า ไต ๆทั้งหลาย
ล้วนไม่มีเหตุไม่มีปัจจัยเลย(อเหตุอุปปัจจัยวาทะ)

คนทุกคน ใครก็ตาม ศาสนาไหนก็เถอะ
ถ้าทำอะไรกระทั่ง“มีภาวะที่ตรงตามนิยาม
นั้น ๆ หรือครบจำนวน หรือมีมวลงกระทั่ง
ปริบูรณ์ ลักษณะนั้น แบบนั้น ธาตุนั้น ชั้นนั้น
รูปนั้น ร่างนั้น จิตนั้น วิญญาณนั้น คุณวิเศษ
นั้น ก็ย่อมบรรลุผลที่เขา“ทำนั้น”ทั้งนั้นแหละ

เพราะ“การกระทำ”เป็น“กรรม” “กรรม”
แม้เล็กแม้หน่อยล้วนเป็นอัน“ทำ” เขาก็ต้องมี
“ภาวะอาการ”ที่เขา“ทำ”นั้น ๆบันทึกลงไป
เป็นของตน เป็นผลวิบากของเขา แน่นนอน

“สุกตทุกกฏาณัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก”
ตามสัมมาทิฏฐิ ข้อ ๔ ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้
ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๗ ที่แปล
ว่า “ผลวิบากของกรรมที่ทำดี ทำชั่วแล้ว มีอยู่”

แต่ก็มีชาวพุทธ มีนักปฏิบัติธรรมชาว
พุทธมากมายเยอะเยอะหลากหลาย ที่เขา
ก็ได้“ผล” และยืนยันว่าเขาบรรลุธรรมด้วย ซึ่ง

“ผล”ที่เขาได้นั้น มันไม่ใช่“สัมมาผล”ของ
ศาสนาพุทธ ทว่าเป็น“ผล”ที่ต่างคนต่างได้ไป
ต่าง ๆสารพัด หลากหลายมรรคผล นั้นต่างหาก
ซึ่งมีทั่วไป ทุกยุคทุกสมัย ทุกกาละในโลก

ดังนั้น “สัมมาทิฏฐิ”จึงเป็นตัวกำหนด
“สัมมาผล”แน่นอน

คน“มิจฉาทิฏฐิ”ปฏิบัติก็มี“ผล”ของเขา
ได้นิดหน่อย ก็ผลนิดหน่อย ปฏิบัติจนครบมวลง
ตามนิยามใด ย่อมได้“ผล”ตามที่ตนมี“ทิฏฐิ”
ที่มิจฉานั้น ๆแน่ แต่เป็น“มิจฉาผล”ทั้งสิ้น

ด้วยประการฉะนี้เอง ผู้ที่เป็นผู้บอก
ธรรม หรือสอนธรรม หรืออาจารย์จึงสำคัญ
ยิ่งยวด ถ้าไม่ใช่“สัตบุรุษ”หรือ“ผู้รู้ธรรม”ของ
พระพุทธเจ้าที่สัมมาทิฏฐิ”จริง ก็แน่ว่า
แน่กว่า หมดหวังที่จะบรรลุ“พุทธธรรม”อัน
เป็น“สัตธรรม”ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่
ถูกต้องแน่ ๆ เป็นเด็ดขาด

และศาสนาพุทธนั้น คนปุถุชนหรือคน
โลกีย์ทั้งหลาย ใครก็ตามผู้ไม่เคยได้ยินได้
ฟังและได้ปฏิบัติจนกระทั่งเกิดความรู้ความ
เข้าใจเป็น“สัมมาทิฏฐิ”นั้น เป็นไปไม่ได้

ต้องได้พบ“สัตบุรุษ”หรือผู้มีเชื้อแท้
ของพระพุทธเจ้าที่เป็น“ตัวจริง”ให้ได้

ดังนั้น จึงต้อง“พบสัตบุรุษ”ให้แม่นคน
จริง ๆ เพราะผู้แสดงตัวเป็นสัตบุรุษมีมาก
ทั้งที่แสดงตัวได้งั้น ๆ ทั้งที่แสดงอย่างอ้อม ๆ

และต้อง“ฟังธรรมจากสัตบุรุษ”ให้ดี ๆ

ละเอียด ๆ กระทั่งปริบูรณ์

จึงจะมี“ศรัทธา”ที่เป็นความรู้ ความเชื่อ ความนับถือที่บริบูรณ์

จึงจะปฏิบัติ“ทำใจในใจ”ของตนถูกต้องบริบูรณ์ คือ ปฏิบัติใจในใจของตนเป็น และถูกต้องตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้าจริง เรียกว่า“โยนิโสมนสิการ”

“โยนิโสมนสิการ”นั้นหมายถึง“ทำใจในใจ” สำคัญเป็นหลักใหญ่ ไม่ใช่ไปหลงผิดว่า “โยนิโสมนสิการ”คือ การคิดพิจารณาให้ถ่องแท้เป็นสำคัญหลัก หรือสำคัญอย่างเดียวเท่านั้น ต้องมีทั้ง ๒ อย่าง แต่เน้นหนักไปที่“การทำใจให้เกิดให้พัฒนาขึ้น”เป็นใหญ่

แค่ประเด็นการสอนเพียงใตงั้น“การทำที่ใจ”กันให้เกิดให้เป็นขึ้นมาเลย กับการสอนที่เน้น“การพิจารณา” เท่านั้นแหละการปฏิบัติก็ไม่เกิดมรรคผลเท่ากันแล้ว

เพราะการศึกษาจะไปหลงงมอยู่แต่“ความรู้,ความฉลาด” จะไม่เกิด“การทำใจในใจ”(มนสิการ)กันเป็นสำคัญ

ใน“มูลสูตร ๑๐”พระพุทธเจ้าทรงจัดลำดับความสำคัญ“มนสิการ”อยู่อันดับ ๒ รองจาก“ความยินดีพอใจ”(ฉันทะ)ทีเดียว

หรือในอีกมากมายหลากหลายสูตรที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า“โยนิโสมนสิการ”นี้แหละที่สำคัญอย่างยิ่งवाद

แม้แต่ผู้จะปฏิบัติ“มรรค ๘”ได้เป็น

มรรคได้ผลนั้น ก็จะต้องมี“โยนิโสมนสิการ”มาแล้วก่อน ตามที่พระพุทธองค์ตรัสไว้ชัดใน“สุริยเปยยาลสูตร”(เล่ม ๑๙ ข้อ ๑๒๙-๑๓๖)

ดังนั้น ผู้สอนจึงต้องเป็นสัตบุรุษ หรือเป็นผู้มี“เชื่อแท้”ขั้นอาริยบุคคลมาก่อนจริง จึงจะสามารถสอนหรือถ่ายทอดบอกกล่าวเป็น“สัมมาทิฐิ”ได้จริงแท้ ได้

เพราะยิ่งสอน“สัมมาทิฐิ ๑๐”ไปคนละอย่าง คนละแคว แล้ว“จิต”จะมี“โอปปาติกโยนิ”(การเกิดทางจิต,จิตเกิดใหม่จากจิตเดิมเป็นโลกีย์ก็เกิดเป็นโลกุตระจิต) เป็น“อาริยชน”นั้นเป็นไปไม่ได้

แม้จะเชื่อว่าตน“คิดค้นโลกุตระธรรมขึ้นมาได้เอง”หรือ“ตรัสรู้พุทธธรรมได้เอง” ซึ่งราวกับ“ตนเป็นเจ้าของพุทธศาสตร์”นั้น ยิ่งเป็นไปไม่ได้เลย ในโลกทุกกับปีกาล

หรือแม้จะเคยได้ยินได้ฟังคำตรัสคำสอนของพระพุทธเจ้า แต่ยังไม่“สัมมาทิฐิ”ผู้นั้นก็ไม่สามารถที่จะ“ขบคิดพิจารณาด้วยตนเอง”ให้ยิ่ง ๆ ต่อให้อุตสาหะพยายามกันปานใด แล้วจะทำ“สัมมาทิฐิ”เองขึ้นมาได้เองนั้น เป็นไปไม่ได้ เด็ดขาด

“พุทธธรรม”ที่เป็นของศาสนาพุทธแท้ ต้อง“ต่อเชื่อโลกุตระ”จาก“คนผู้มีเชื่อพุทธธรรมแท้มาแล้ว”เท่านั้น ที่เรียกว่า “สัตบุรุษ”ก็ดี “ผู้ดำเนินชอบตามสัมมาอาริยมรรค(สัมมัคคตา)ก็ดี-“ผู้ปฏิบัติถึงขั้นบรรลุมรรคของพุทธได้แท้”(สัมมาปฏิปันนา)ก็ดี จึงจะสามารถบรรลุ

พุทธธรรมที่เป็น“สัมมาผล”สำเร็จได้

คล้ายกับศาสนา“เทวนิยม”ที่ยืนยันว่า “ธรรมของแต่ละศาสนา”นั้น ก็จะยืนยันว่า ผู้ที่จะเป็น“ศาสดา”ของแต่ละศาสนา เกิดมาในร่างมนุษย์เป็นผู้ประกาศศาสนาของ“พระเจ้า”ได้นั้น จะต้องเฉพาะ“พระบุตร”เท่านั้น ที่มี“พระเจ้า”บันดาลให้อุบัติขึ้นในโลก เฉพาะ“พระบุตรองค์เดียว” คนอื่นเป็น“ผู้ประกาศธรรม”เทียบเท่า“พระบุตร”ไม่ได้ คนสามัญมีบ้างอาจเป็นไปได้ ในแต่ละยุคแต่ละสมัย มนุษย์ทั่วไปคนธรรมดาเป็น“พระบุตร”ไม่ได้

อิสระเสรีภาพแห่งความเป็น“เชื้อไขพระเจ้า”มีได้เพียง“พระบุตร”ผู้เดียว

แต่ศาสนาพุทธนั้น ความเป็น“บุตร”หรือ“ลูก”ของพระพุทธเจ้า ที่เป็น“ลูกทางจิตวิญญาณ”มีได้ไม่สงวนสิทธิ์เลย ขึ้นอยู่กับ“กรรม”ของแต่ละคน ที่สามารถ“กระทำกรรมดีขึ้นโลกุตระ” เป็นบารมีของตนๆได้ไหม? แค่นี้? ก็อยู่ที่“กรรมเป็นของของตน”

ฉะนั้นเอง ในเทวนิยมจึงมี“พระบุตร”องค์แห่งองค์จริง องค์เดียวที่อุบัติในโลก

ศาสนาเทวนิยม ก็จะต้องพิสูจน์ความเป็น“พระบุตร”กันให้ได้ ซึ่งเทวนิยมจะเน้นอิทธิปาฏิหาริย์และอาเทศนาปาฏิหาริย์เป็นนัยสำคัญ เป็นหลักฐานเอก ที่ชี้ชัดวัดความเป็น“พระบุตร”กัน

แต่ศาสนาพุทธ อันเป็น“อเทวนิยม”จะ

พิสูจน์ความเป็น“ศาสดา”หรือ“สัตบุรุษ”กัน ที่“การบรรลุธรรม”มีคุณวิเศษอันประเสริฐตามคำสอนของพระพุทธเจ้า อันเป็น“อนุศาสน์ปาฏิหาริย์” ว่า ใครประพฤติปฏิบัติกันได้จริง ก็จะมีในคนทั่วไปนี้เอง ซึ่งมีความเป็น“อาริยธรรม”เป็นขั้นเป็นตอน มีการแยกแยะขีดขั้นที่ทรงวิจัยไว้ละเอียดลออด้วยพระปัญญาธิคุณของพระพุทธเจ้า

สำหรับศาสนาพุทธก็ต้อง“พบ”สัตบุรุษหรือสัมมัตคคตา-สัมมาปฏิบัติป็นนาที่มีหลายขั้น หลายระดับ ทำให้“พบ”ให้ได้อย่างแท้จริงเกิด ซึ่งก็“คนเป็นๆ”ในโลกที่เราเกิดมาร่วมยุคร่วมสมัยนี้แหละ

ฉะนั้นคือ นัยสำคัญของศาสนาพุทธ “อเทวนิยม” ที่มีความแตกต่างกับศาสนา“เทวนิยม”อื่นๆที่นับถือ“พระเจ้า” และศาสนาพระเจ้าก็มีกันอยู่มากมายหลายศาสนาว่าศาสนาพุทธ ที่เป็น“อเทวนิยม”

และ“อเทวนิยม”ที่สัมมาทิวฐิตตรงกัน ก็มีศาสนาเดียวเท่านั้น คือศาสนาพุทธ

ซึ่งศาสนาที่เป็น“อเทวนิยม”อื่นที่ไม่ใช่พุทธก็มีอยู่ในโลก แต่มีน้อยศาสนามากกว่า ที่เป็น“เทวนิยม”มากกว่ามาก

พุทธศาสนาไม่จำกัดสิทธิ์คนสามัญทั่วไปใครๆก็มีสิทธิ์ตั้งจิตปรารถนาเป็น“ศาสดา”ที่ประกาศศาสนาขึ้นในโลกมนุษย์ คือเป็น“พระบุตร”ในอนาคตได้ โดย“กรรม”ของตน

บำเพ็ญบารมีของตนเอง ไม่ใช่มีใครบันดาลให้เป็น ซึ่งตนเองปฏิบัติเองเป็นอาริยบุคคลไปตามลำดับ เป็นสัตบุรุษ ไปตามขั้นตามขีด ไม่สงวนสิทธิ์ว่า จะเป็นมนุษย์สามัญคนใด ทุกคนมีสิทธิ์เป็นได้มีได้ อยู่ที่แต่ละคนจะพึงประพฤติปฏิบัติเอง ถึงเอง เป็นเอง

“อิสระเสรีภาพ” นี้ขณะนี้ก็เป็นประเด็นที่แตกต่างกันยิ่งของพุทธกับศาสนาเทวนิยม นัยสำคัญของพุทธที่กำลังสาธยายนี้ต่างกับชาวเทวนิยม ก็คือ “สัตบุรุษหรือสัมมัคคตา-สัมมาปฏิปันนา” หรือจะเรียกว่า “พระโพธิสัตว์” ก็ได้ นั่น คือคนสามัญนี้แหละ ที่เกิดร่วมยุคร่วมสมัยเรา ๆ ท่าน ๆ นี้เอง แต่ท่านมี “ภูมิพุทธธรรม” เป็นโลกุตระมากน้อยต่างกันตามระดับแห่งความเป็นโพธิสัตว์แต่ละท่าน ที่ได้สั่งสมบารมีมา

ซึ่งความเป็น “โพธิสัตว์” มีถึง ๘-๙ ระดับ ได้แก่ “โสดาบัน” ก็เริ่มนับได้ เป็น “โพธิสัตว์” ระดับ ๑ มี “พุทธภูมิ” แท้แล้ว-สภิกาคามีโพธิสัตว์-อนาคามีโพธิสัตว์-อรหันต์โพธิสัตว์ ก็โพธิสัตว์จริงทั้งนั้น ถ้าจะแบ่งก็เป็น “โพธิสัตว์” ก็เป็น “โพธิสัตว์ขั้นประถม”

เป็นอรหันต์แล้ว ยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน ตั้งจิตต่อ “พุทธภูมิ” อีก จึงเรียกว่า “อนุโพธิสัตว์-อนิยตโพธิสัตว์” ขั้นนี้ก็ เป็น “โพธิสัตว์ขั้นมัธยม”

ขั้นที่ ๗ ขึ้นไป “นิยตโพธิสัตว์-มหา

โพธิสัตว์-ปัจเจกสัมมาสัมพุทธะ” ขั้นนี้ นับเป็น “โพธิสัตว์ขั้นอุดมศึกษา”

และยังมีขั้นสูงละเอียดที่เป็นอิสระเสรีภาพที่ยิ่งใหญ่เฉพาะตน ขั้นสุดท้าย

ผู้บรรลุสัมมาสัมโพธิญาณแล้วจริงแท้คือ ผู้เป็น “พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธะ” บางพระองค์ทรงบรรลุ “สัมมาสัมโพธิญาณ” เท่ากันกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ แต่นัยสำคัญนั้นคือ “ปัจเจกสัมมาสัมพุทธะ” บางพระองค์ ท่านไม่ได้ทรงประกาศศาสนาในโลกมนุษย์แค่นั้นเอง จึงไม่ได้ชื่อว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า “องค์ใดองค์หนึ่ง” ในโลกมนุษย์ นัยสำคัญก็มีเท่านี้เอง

ดังนั้นคำว่า “พระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง” นั้น มีหมายความว่า “อย่างนี้”

หมายความว่า “พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า” นี้เอง ที่ท่านไม่ได้ทรงประกาศ “ศาสนาพุทธ” ขึ้นในโลกมนุษย์ ตามที่สาธยายมานั้น แล้วพระองค์ก็ปรินิพพานเป็นปริโยสานไป จบสิ้นอัฐภาพของพระองค์เองไป

ก็เป็นอันจบสิ้นเด็ดขาดในความเป็น “อัฐตาหรืออัฐมัน” หนึ่งในมหาเอกภาพ

ไม่ใช่ว่า “พระปัจเจกพระพุทธเจ้า” นั้นคือ ผู้ที่ “สอนคนไม่ได้-สอนคนไม่เป็น” ตามที่คนผู้มีจักษุทิฐิ เชื่อกันอยู่ ซึ่งมีอยู่ไม่น้อยในชาวพุทธ ในวงการศาสนาพุทธที่เข้าใจผิด

เถ!..กว่าจะศึกษาเล่าเรียนบำเพ็ญจน

บรรลู่“พระสัมมาสัมโพธิญาณ” แล้วจะสอน
คนไม่ได้ มันจะเป็นไปได้ยังไง! ก็น่าหัวเราะ
นั่นมันความคิดของนักตรรกะ ที่คิดไป
ตามประสาทของเขา คิดเพื่อ ๆ วก ๆ ไป ไม่ใช่
อารยบุคคลแท้ จึงคิดเพื่อเจ้าห่วงไกลลัทธิธรรม
ความจริงไปเรื่อย ๆ จนไม่มีความจริงเลย มี
เยอะแยะในสังคัมมนุษย์ ที่ละละเลอะเลอะ
ด้วยความคิดฟุ้งไป ที่ผิดความจริงของพุทธ
คิดดูความจริงง่าย ๆ คนศึกษาธรรมะ
ผู้ไม่บรรลู่แม้แค่โสดาบัน มากมายกายกอง
แต่สอนจั่ง สอนแจ้ว ๆ อยู่เต็มโลก ในวงการ
ศาสนาพุทธนี้แหละ ต่างก็พูดละละเลอะ
เทอะกันไป ได้บาป ทำบาปให้แก่ตนเอง
เพราะ“สอนผิด” มันก็ทำให้คนเข้าใจศาสนา
พุทธผิดเพี้ยนไป ผู้นั้นก็ได้อัน“บาป”ตามกรรม
ที่คนผู้นั้น“ทำ”ผิด เพราะกรรมเป็นอันทำ
ผิดหรือถูก ก็ต้องเป็นของของตน(กัมมัฏ
สกะ) เป็นมรดกของตน(กัมมทายาท ฯลฯ)
ทำความเข้าใจให้ชัดแจ้งคม ๆ แม่น ๆ
พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ท่านไม่ได้ทรง
ประกาศศาสนาเป็น“ศาสนาพุทธ”ขึ้นมาใน
โลกมนุษย์ จนได้ชื่อว่าเป็น“เจ้าของศาสนา
พุทธ”ในโลกมนุษย์ เหมือนกับ“พระสัมมา
สัมพุทธเจ้า”ทั้งหลายทุกพระองค์ที่ประกาศ
ซึ่งพระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้าบางองค์
มีบารมีสูงถึงขั้นบรรลู่สัมมาสัมโพธิญาณแล้ว
และประสูติเป็นมนุษย์ในโลกด้วยซ้ำในบาง

ยุค แต่พระองค์ตรววจดูโลกในยุคนั้นแล้ว
เห็นว่า ณ กาละนั้นไม่ใช่“กาลอันควรที่จะ
ประกาศศาสนาพุทธ”[พุทธบาทกาล]

หากประกาศไปแล้ว..“ได้ไม่คุ้มเสีย”
หรือ“เสียของ”เปล่า ๆ เป็นต้น หรือจะเหตุผล
ใดก็สุดแท้ นัยสำคัญคือท่านไม่ได้ประกาศ
ศาสนาในโลกมนุษย์ แล้วที่สุดท่านก็ปริ
นิพพานเป็นปริโยสานไปเสีย พระองค์จึง
ไม่ได้ชื่อว่าเป็น“พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระ
องค์หนึ่ง” ที่มีขึ้นในโลกมนุษย์ ก็เท่านั้นเอง

พระโพธิสัตว์นั้นคือ ผู้บรรลู่พุทธธรรม
ที่เป็นโลกุตระ เป็น“ผู้มีโพธิ(ความตรัสรู้)” นั้น
คือ มี“ภูมิตรัสรู้”ตามพระพุทธเจ้าจริง

เริ่มนับได้ตั้งแต่เป็น“โสดาบัน”เป็นต้นไป
ปุถุชนผู้ที่ตั้งจิตมุ่งปฏิบัติสู่ความเป็น
พระพุทธเจ้า แต่ยังไม่บรรลู่โลกุตระธรรมใดเลย
แม้ขึ้นโสดาบัน จะเรียกว่า“โพธิสัตว์”ไม่ได้

เพราะยังเป็นคนที่ยังไม่มี“โพธิ”ขึ้นใน
ตนอย่างสัมมาทิฏฐิเลย ซึ่งมีคนที่หลงผิด
เช่นนี้อยู่ ไม่น้อย!

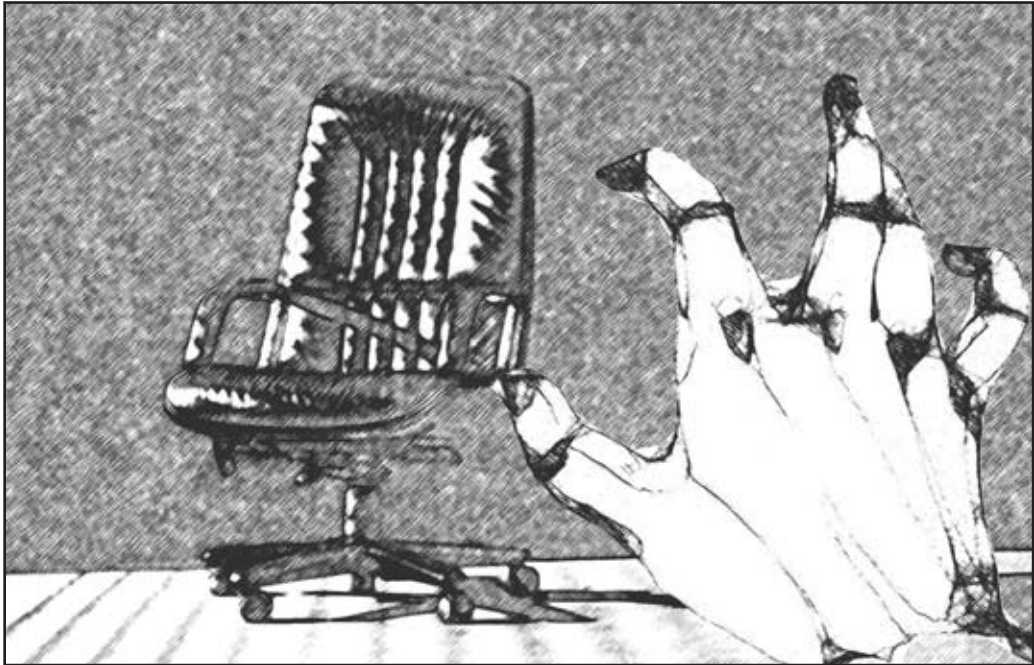
“โพธิสัตว์”จึงหมายถึง คนผู้บรรลู่ธรรม
“โพธิ(ความตรัสรู้)”ในจิตตนแล้ว อย่างน้อย
ก็เป็น“โสดาบัน” ยิ่งผู้บรรลู่อรหัตต์ซึ่งเป็น
“โพธิสัตว์”ชั้น ๔ เป็นผู้มิตีจะปรินิพพานเป็น
ปริโยสานได้แล้ว ทว่าตั้งจิตบำเพ็ญเป็น“อนุ
โพธิสัตว์(ตามภูมิพระพุทธเจ้าไปอีก ๆ ๆ ยังไม่หยุดตาม)

📖 อ่านต่อฉบับหน้า

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม

คืนนั้น...เขาฝันอีกแล้ว...ฝันถึงเก้าอี้ลวดลายวิจิตร เเบาะนุ่มน่านั่ง
มีเทวดาหรือยักษ์สองตน...เขาไม่แน่ใจ
เพราะมองเห็นอย่างรางเลือน
ยักษ์ทั้งสองกำลังวิ่งเข้าไปเพื่อจะแย่งกันนั่งบนเก้าอี้ตัวนั้น

จาคุมหาราช

บทที่ ๖ “สวรรค์คนละชั้น....ที่บุญบังไฟ”

● ต่อจากฉบับ ๓๒๔

ท่านชื่อว่าสามัญ นามสกุล “แสนดี” มีตำแหน่ง เป็นถึงสมาชิกสภาจังหวัด อำเภอตะวันออก ผิวคล้า เรือนกายเล็กลั่นทัดค่อนข้างบาง ขนคิ้วดกหนา แวดตามีรอยยิ้ม ริมฝีปากบางเฉียบ ตัดผมทรงทรง เส้นผมสีดำขลับ อายุไม่น่าจะเกินห้าสิบปี

ทุกครั้งเมื่อสามัญเดินทางไปเป็นประธานในงานพิธีต่าง ๆ ไม่ว่าจะงานหลวงหรืองานราษฎร์ในพื้นที่ชุมชนหมู่บ้าน เมื่อเข้าไปนั่งบนเก้าอี้ไม้ยาว เคียงข้างสมาชิกสภาจังหวัดท่านนั้น ชาวบ้านมักจะ ทักผิดทักถูก เผลอ ๆ เรียกนายอำเภอว่าเป็น ส.จ. ส่วน ส.จ. กลับกลายเป็นนายอำเภอตะวันออกไป

เหตุเพราะชื่อเดียวกัน ฐานะตำแหน่งพอ ๆ กัน แม้ การงานจะคนละเส้นทางก็ตาม

ท่าน ส.จ.สามัญ เป็นคนโตตัวเล็ก เหตุที่เรียก “คนโต” ก็เพราะตำแหน่งใหญ่เบ้อเริ่มเต็ม เป็นถึง นักการเมืองท้องถิ่น ตำแหน่งสมาชิกสภาจังหวัด ชาวบ้านอำเภอตะวันออกให้เกียรติเคารพรัก ใบนหน้าท่านยิ้มยิ้มรื่นเรียงเกือบตลอดเวลา วาจา ไพเราะ สุภาพเป็นกันเองกับทุกคน

สามัญพบเจอท่าน ส.จ.เกือบทุกครั้ง ในงาน บุญประเพณี งานกิจกรรมที่จัดขึ้นในหมู่บ้านตำบล เขตพื้นที่ ท่านมักจะมานั่งบนโซฟาแขกผู้มีเกียรติ

ด้านหน้าปะรำพิธีเคียงคู่กับนายอำเภอ หากไม่มีผู้ว่าราชการจังหวัดหรือนายกองการบริหารส่วนจังหวัดมานั่งเป็นประธาน

คนอำเภอตะวันออกกรักเคารพ ส.จ. ยิ่งกว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเขตพื้นที่ เพราะทุกวันเกือบทุกเวลาในอำเภอ สามัญมักจะได้เห็นท่าน ส.จ. ขับรถกระบะปิกอัพสีน้ำเงินเก่า ๆ โฉบผ่านไปมาเสมอ สิ่งสำคัญคือท่านจะไปร่วมงานในหมู่บ้านเกือบทุกแห่ง ไม่ว่าจะเป็นศพ งานบวช งานแต่ง แม้กิจกรรมส่วนราชการ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นไม่มีเว้น

ทั่วทั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร นาน ๆ ครั้งถึงจะผ่านเข้ามาให้แลเห็นสักครั้งหนึ่ง ข้ออ้างก็คือติดประชุมสภาผู้แทนฯ ที่กรุงเทพฯ เผลอ ๆ ก็ถูกกระแสการเมืองเล่นงาน ต้องเข้าไปพักผ่อนในสถานสงบสงัด ไม่สามารถจะเดินทางกลับมาบ้านต่างจังหวัดได้

สิ่งสำคัญคือ ส.จ. สามัญมีเงินงบประมาณองค์การบริหารส่วนจังหวัดอยู่ในมืออย่างเป็นกอบเป็นกำ เหมือนจะคว่ำได้ในอากาศก็ไม่ปาน โดยเฉพาะงบนั้น จะต้องนำมาพัฒนาอำเภอ ตะวันออกต้องผ่านความเห็นของท่าน ใครจะมาล่วงล้ำอำนาจนี้ไม่ได้อย่างเด็ดขาด

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอีสาน ก็รู้ ๆ กันอยู่งบประมาณได้จากรัฐบาลปีหนึ่ง ๆ ก้อนเล็ก ๆ ใช้เพียงเป็นเงินเดือนพนักงานในสำนักงานก็แทบจะหมดเกลี้ยงคลัง ไม่ว่าองค์การบริหารส่วนตำบลหรือเทศบาล จะมีก็เฉพาะองค์การบริหารส่วนจังหวัด ที่พอจะเห็นน้ำเห็นเนื้อให้อำเภอได้ต่อชีวิตการพัฒนา ท่าน ส.จ. สามัญ จึงเป็นที่พึงหวังของชาวบ้านในอำเภอตะวันออกเป็นอย่างยิ่ง

ท่าน ส.จ. แบ่งสัดส่วนเงินให้ชาวบ้านอย่างเหมาะสม โดยเฉพาะ โรงเรียน สาธารณสุข กำนันผู้ใหญ่บ้าน องค์การบริหารส่วนตำบล เทศบาลหรืองานวัฒนธรรมประเพณีที่โรงเรียนแต่ละโรงเรียนจัดขึ้น โดยเฉพาะ งานบุญประเพณี หรือบุญบั้งไฟของอำเภออันเป็นงานยิ่งใหญ่ของคนตะวันออก

องค์การบริหารส่วนจังหวัดทุ่มงบประมาณให้อย่างไม่อั้นโดยต้องผ่านความเห็นของท่าน ส.จ.

แต่ผู้บริหารงบประมาณจริง ๆ กลับเป็นนายอำเภอตามระเบียบบริหารราชการแผ่นดินที่ต้องคอยตรวจสอบกำกับดูแลว่าเงินทุกเม็ด ได้ลงถึงหมู่บ้านตำบลอย่างแท้จริงหรือไม่ ท่าน ส.จ. สามัญจึงต้องเดินทางเข้าพบนายอำเภอสามัญบ่อยครั้ง เพื่อลงลึกถึงรายละเอียด การบริหารเงินงบประมาณบุญบั้งไฟให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

แรกพบ สามัญยังจำได้ ในห้องทำงานเล็ก ๆ ของนายอำเภอ ห้องกระจกสีเข้มบนอาคารชั้นสองมุขด้านหน้าที่ว่าการอำเภอ

“นาย... ชาวอำเภอตะวันออกจะจัดงานประเพณีบุญบั้งไฟ ถือเป็นงานประจำปีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของอำเภอเราครับ” ส.จ. เกริ่นเรื่องอย่างตรงเป่า หลังยกมือไหว้และนั่งลงบนโซฟาหนานุ่มนัยน์ตาท่านระคนรอยยิ้มแฝงมิตรภาพอยู่ในที่

“ผมทราบ” สามัญเอ่ยตอบสั้น ๆ เพื่อเปิดโอกาสให้ท่าน ส.จ. เปิดประเด็นการมาพบในครั้งนั้น

“องค์การบริหารส่วนจังหวัด ต้องจัดส่งงบประมาณสนับสนุนประเพณีบุญบั้งไฟผ่านมาให้อำเภอ” ท่านอธิบายอย่างช้า ๆ เพื่อไม่ให้กระทบชั้นยศ อำนาจและตำแหน่งระหว่างนายอำเภอกับนักการเมืองส่วนท้องถิ่น

“ทำไม อบจ. ไม่ส่งให้ท่าน ส.จ. โดยตรง เลยล่ะ” เขาแก้มแข็ง แดกดันอยู่กลาย ๆ ตำแหน่งนายอำเภอกับนักการเมืองท้องถิ่น มีวิถีแห่งอำนาจคนละเส้น จะเปรียบก็เหมือนเทวดาคคนละชั้น สามัญรู้สึกเช่นนั้น

“ผมเพียงแค่สมาชิกสภาจังหวัด ไม่ใช่ฝ่ายบริหาร ผู้รับผิดชอบในพื้นที่จริง ๆ แทนนายก-องค์การบริหารส่วนจังหวัดคือนายอำเภอ” ส.จ. พยายามอธิบายอย่างให้เกียรติ แม้ลึก ๆ ในความรู้สึกจะซุ่น ๆ กับการย้ำบอกตนเองว่า นักการเมืองท้องถิ่นน่าจะใหญ่กว่านายอำเภอ เพราะมาจากการเลือกตั้งของประชาชนทั้งอำเภอ

“แล้วจะให้ผมช่วยอย่างไร” สามัญเอ่ยถาม

พยายามคลายความขุ่นให้จางหาย ระหว่างความ ยิ่งใหญ่กับคนที่ยิ่งใหญ่นี้

“ผมอยากให้นายจัดประชุมคณะกรรมการ จัดงาน และพิจารณางบประมาณว่าจะลงส่วนไหน บ้าง ส่วนรายละเอียดนั้นขอให้ยึดปีผ่านมาเป็น หลัก” ท่าน ส.จ. บอกเน้นในหลักการ

“จะให้ประชุมเมื่อไหร่” เขาเอ่ยถามอย่าง พยายามให้เย็นในอารมณ์ ทั้งที่จริง ๆ นายอำเภอ ไม่อยากให้ผู้ใดมาก้าวร้าวในงานในหน้าที่

“เร็วที่สุดครับท่าน เพราะอีกไม่ถึงสองเดือน ก็จะถึงวันงาน” ส.จ. สามัญเน้นน้ำเสียง

วันแรกที่พูดคุย ท่าน ส.จ. ตะวันออกจบ ประเด็นเพียงแค่นี้ สามัญเรียกปลัดอาวุโสและปลัด เทศบาลในพื้นที่รับผิดชอบงานประเพณีเข้าพบ พร้อมนำรายละเอียดเรื่องเดิมมาดูทั้งหมด จึงรู้ว่างานบุญบั้งไฟของอำเภอใช้งบประมาณหลาย แสนบาท ส่วนใหญ่จะหนักไปด้านการตกแต่ง ขบวนแห่ ช่างพ็อนนางรำที่เข้าประกวดประชัน แต่ละตำบล นัยว่าทำให้งานประเพณีที่นี้ยิ่งใหญ่ กว่าอำเภอเจ้าตำรับบุญบั้งไฟดั้งเดิม

ประเพณีพุทธศาสนาไม่ว่าเรื่องใด คือหัวใจใน ท้องถิ่น คือสิ่งหลอมใจสามัคคี วิถีชีวิตสงบงามได้ เเงาพุทธศาสนาที่ชาวบ้านปฏิบัติสืบทอดกันมานับ พัน ๆ ปี ลึ้นงบประมาณเท่าไร ชาวบ้านไม่คำนึง ขอให้จัดเพื่อรักษาประเพณีรากเหง้า คนเป็นนาย อำเภอหรือจะขัดการปฏิบัติ อย่าคิดว่าเป็นเรื่อง การเมืองหรือจัดให้เสร็จ ๆ ตามใจชาวบ้านเพียง เท่านั้น เพราะมันคือสิ่งพึงพิงความหวังแห่งชีวิต ของคนในพื้นที่ตั้งแต่เกิดจนวันตาย

สามัญเร่งให้ปลัดอาวุโสออกคำสั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการทำงานแต่ละฝ่ายอย่างเร่งด่วน ต้อง เรียกประชุมในสัปดาห์ต่อมา คณะกรรมการตั้งตั้ง กำนันผู้ใหญ่บ้าน นายกองค้การบริหารส่วนตำบล เทศบาล ครูบาอาจารย์ ปราชญ์ชาวบ้าน หัวหน้าคุ้ม กลุ่มชายหญิง ระดมมาให้หมด งานทุกอย่างลงตัว อยู่แล้ว เพียงเปลี่ยนแปลงรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ กลุ่มบ้านที่จะมาร่วมงาน รวมถึงงบประมาณที่อาจ

จะผันแปรตามความเหมาะสม ที่ประชุมตกลง เรียนเชิญผู้ว่าราชการจังหวัดมาเป็นประธานเปิด งาน เพราะถือว่าเป็นงานยิ่งใหญ่ที่สุดของอำเภอ

ไม่ยากเกินไปหรอกกับหน้าที่นายอำเภอแห่ง พื้นที่ ส่งเสริมประเพณีวัฒนธรรมในท้องถิ่น เพียง ประสานทุกฝ่ายให้ทำงานอย่างกลมกลืน กระจาย เม็ดเงินสู่ชาวบ้านร่วมบริหารอย่างสมน้ำสมเนื้อ งานก็จะเดินอย่างลื่นไหล แต่แปลก...วันประชุม เพื่อลงมติอนุมัติ ท่าน ส.จ. เจ้าภาพใหญ่ กลับติด ภารกิจมาร่วมประชุมไม่ได้

สถานการณ์ชักตึงเครียด เมื่อสามวันก่อน การจัดงานจะมาถึง เมื่อ ท่าน ส.จ. แวะมาหานาย อำเภอที่ห้องทำงาน พร้อมยื่นคำขาดทำให้เขาถึง กับสะดุ้ง ุงงงงไปแปดตรลบ

“องค์การบริหารส่วนจังหวัดต้องการให้ท่าน นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดมาเป็นประธาน ในพิธี” น้ำเสียงท่านเย็นเยือก นิ่งและสงบ ทว่า ทำให้สามัญถึงกับอึ้ง จ้องหน้า ส.จ.ผู้มาเยือนเขม็ง เขามองหน้า ส.จ.อย่างไม่เข้าใจ จำได้ว่าสามัญ ได้ทำหน้าที่สื่อเรียนเชิญผู้ว่าราชการจังหวัดพร้อม ลงนามไปแล้วตั้งแต่เจ็ดวันผ่านมา จู่ ๆ สมาชิก สภาจังหวัดเขตอำเภอจะมาเปลี่ยนแปลงเอาดี ๆ กระนั้นหรือ

“ผมเซ็นหนังสือเรียนเชิญผู้ว่าราชการจังหวัด ไปแล้ว” สามัญเอ่ยท้วงอย่างไม่พอใจ

“ถ้าไม่ให้นายก อบจ. เป็นประธาน อบจ. จะ ยกเลิกเงินงบประมาณที่สนับสนุนงานบุญบั้งไฟ ทั้งหมด” ส.จ. ยื่นคำขาด ทำเอาเส้นเลือดที่ขมับ นายอำเภอเต้นตุบ ๆ

“จะทำอย่างนั้นได้อย่างไร ทำไปก็เสียผู้ใหญ่ นะซิ” สามัญแย้ง อารมณ์เดือดปุด ๆ อะไรกัน นักหนา แย่งชิงแม้กระทั่งตำแหน่งประธานงานพิธี นักการเมืองไม่ว่าระดับไหน เหมือนกันแทบ ทั้งหมด แจ๋ยศ บ้าอำนาจ ต้องการโชว์กกลางชุมชน ในพิธีการใหญ่ ๆ เพื่อให้ชาวบ้านได้เห็นศักดิ์ศรี ความยิ่งใหญ่ของตนเอง

ท่าน ส.จ. เรือนกายเล็กลั่นทัด จ้องหน้าสามัญ

ด้วยรอยยิ้ม เหมือนจะหยิ่ง...นายอำเภอจะแก้ปัญหาดังกล่าววิธีไหน

“นายต้องหาทางแก้ ผมเองก็ไม่ว่าจะทำอย่างไร เบื้องบนสั่งมาอย่างนั้น” ส.จ.ร่างบางกล่าวเรียบ ๆ เบื้องบน.....จะหมายถึงใคร พรรคการเมือง ส.ส. หรือตัวนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด เจ้าของงบประมาณ หรือเทศบาลชั้นไหน ๆ สามัญไม่เข้าใจ

เขาเรียกปลัดอาวุโสเข้ามาในห้องเดี่ยวนั้น ปลัดเป็นคนพื้นที่ มีบทบาทการจัดงาน อายุกว่าสี่สิบปี มองเห็นรูปร่างทะลุปรุโปร่ง ต่างจากสามัญที่เป็นคนต่างภูมิภาค บุญบังไฟก็เพิ่งจะรู้จักครั้งแรกในชีวิต

ปลัดอาวุโสนั่งไต่ท่าน ส.จ.อย่างจริงจัง ทำไมวันประชุมใหญ่ไม่เข้าประชุม ลู่ ๆ มาเปลี่ยนแปลงมติ ทั้ง ๆ นายอำเภอทำหนังสือเชิญผู้ว่าราชการจังหวัดไปแล้ว ส.จ.ตอบอ้อม ๆ แอ้ม ๆ ว่าไม่รู้เป็นการเสนอเรื่องมาอย่างขอรับรองแกมบังคับของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด เรื่องจบลงก็ตรงที่เป็นอย่างไรเป็นกัน ไม่มีการเปลี่ยนตัวประธาน จะเกิดปัญหาสิ่งใดให้มันเกิด แล้วค่อยให้ชาวบ้านอำเภอตระวันออกเป็นผู้ตัดสิน ลู่ ๆ จะมาเปลี่ยนเรือกลางน้ำเขียว เปลี่ยนม้ากลางศึก มันเรื่องผิดวิสัย

ถึงอย่างไร ส.จ.ก็ไม่กล้าหักด้ามพร้าด้วยเข่า งบประมาณเริ่มทยอยสู่การจัดงานเป็นละลอก แต่ก็เป็นบทเรียนให้สามัญได้รู้ ทำงานกับนักการเมืองต้องถื่น ต้องทำให้หนักแน่น

ก่อนวันงานจะมาถึงเพียงวันเดียว เย็นย่ำ ผู้ว่าราชการจังหวัดโทรศัพท์มาถึงสามัญด้วยเรื่องราวที่คาดไม่ถึง

“นายอำเภอ วันเปิดงานบุญบังไฟ ผมติดราชการที่กรุงเทพฯ” เสียงผู้ว่าราชการจังหวัดดังมาจากมือถือ

“แล้วจะให้ผมทำอย่างไรครับ” สามัญย้อนถามกลับ

“ผมจะมอบให้นายอำเภอเป็นประธานแทน จะได้ไหม”

เขาเจียบบังไปชั่วครู่ พลันนึกถึง ส.จ.สามัญ กับความต้องการให้นายก อบจ.มาเป็นประธานในงานบุญบังไฟทันที

“ท่านผู้ว่าน่าจะมอบให้นายก อบจ.ดีกว่าครับ นักการเมืองเขาอยากจะเป็นประธานครับท่าน เขาเพิ่งจะมาขอรับรองผม” สามัญบอกตรง ๆ

เสียงผู้ว่าราชการจังหวัดเจียบหายชั่วขณะ “นายอำเภอแน่ใจนะว่าจะเอาอย่างนั้น” เสียงถามย้ำและเน้น การเป็นประธานในงานแต่ละครั้งหมายถึงการแสดงตัว ชาวบ้านทั้งอำเภอได้รู้จักว่าสามัญไม่วิตก เขาไม่คำนึงถึงสักเท่าไร งานชาวบ้านมีมากเกลื่อนกล่น ถ้าขยันออกพื้นที่

เขาริบโทรหาท่าน ส.จ. บอกให้ประธานนายก อบจ.เข้าพบผู้ว่าราชการจังหวัดโดยเร่งด่วน เพียงเท่านั้นงานพิธีก็ไหลลื่น ได้ทั้งใจ ทั้งงานอย่างไม่คาดคิด

และแล้ววันงานก็มาถึง สามัญจำได้ว่าเป็นวันต้นเดือนพฤษภาคม ท้องฟ้าแจ่มใส แม้จะเป็นวันในต้นฤดูฝน

หน้าที่ว่าการอำเภอเหมือนเอาสนามฟุตบอลสามสนามมาตั้งเรียง แปะโดมงเข้า ขบวนบังไฟก็เริ่มทยอยกันเข้ามา ช่างสนาม กึ่งกลางหน้าอาคารที่ว่าการ มีศาลาเรือนไม้กระเบื้องลอนคู่หลังเล็ก ๆ พื้นเทศคอนกรีตติดดิน ทำระเบียบระแนงล้อมรอบระดับสะเอว โปรงโล่ง ใช้จัดเลี้ยงงานเล็ก ๆ ที่พักชาวบ้านยามแดดร้อนจัด แต่กลับเป็นปะรำพิธีเมื่อจัดงานบุญบังไฟ

มัดผ้าประดับชายหลังคารอบทิศ ขวามือ เอาเวทีเหล็กมาตั้งตบแต่งให้ประธานในพิธีและคณะขึ้นไปยืนกล่าวปราศรัย รวมถึงพิธีกล่าวเปิด สองปากสนามตั้งเต็นท์กอลิบหลัง ให้ชาวบ้านได้นั่งชมขบวนแห่ ช่างพ่อนอย่างไม่หวังว่าแดดจะร้อน

สามัญมานั่งในร่มศาลาแต่เช้า ถือโอกาสรับแขกในฐานะเจ้าภาพและนั่งชมขบวนแห่ที่ไม่เคยเห็นในชีวิต

บังไฟพญานาค ผงาดร่างบรรลพบรรทุกเทรลเลอร์เปิดข้างขนาดยี่สิบสองล้อ ลำตัวเหมือนงูยักษ์

สองตัว แกะสลักลวดลายแบบไทย สีทองเหลืองอร่าม ผงกเศียรขูหูทองสง่าเต็มคันรถพอดิ ด้านหน้าขบวนช่างฟ้อน ส่วนหลัง รถกระบะตามมาเป็นทิวแถว บอกเล่าเรื่องราวตำนานพระยาแสนกับนางแอ่น การขอฝน วิธีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง ชาวอีสาน ช่างฟ้อนนุ่งซิ่นเหนียวเข้า เลื้อยแขนกระบอกไหมอีสานเปล่งประกายมันวาว สีแดง สีเขียวสีเหลืองแล้วแต่คณะ แต่ละนางเกล้าผมแต่งหน้า มองแล้วรื่นเริงหัวใจ แต่ละชุมชน แต่ละตำบลทยอยกันเข้ามาจนเต็มสนาม ตะวันออกกว่าเจ็บบางวัน วันนี้ไม่เจ็บบอกต่อไป

ผู้คนเริ่มคึกคัก ชาวบ้านอำเภอข้างเคียงก็มาเที่ยว รวมถึงญาติพี่น้องทำงานในกรุงเทพฯ ไม่ว่าแท็กซี่ คนขายไก่ย่างล้มด้า กลุ่มก่อสร้าง สาวโรงงาน มากันถ้วนหน้า เสียงแคนกังวานแว่วละบัดสายพิณเพลงร่วมสมัย เร้าใจกระหึ่มดังจากลำโพงนับสิบตู้ ช่างฟ้อนพลั่วสะเอวสะบัดรับ คนเที่ยวชมแทบจะกระโดดออกจากรำตามจังหวะ

บุรุษหนึ่งแต่งกายพระเอกหมอลำโจงกระเบน จีระยับ เลื้อยประดับเกล็ดเพชรวาวแวว สวมสายเพชรคาดศირษะ ออกทำร้ายรำโยกกายเหมือนพรมนี้กับสายลม งานอย่างนี้ปีหนึ่งมีหนเดียว มีหรือ...จะไม่สนุกให้สุดเหวี่ยง

นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมาถึงเกือบสิบโมงเช้า นั่งชมคณะนางรำเพียงสองชุด พิธีเปิดจึงเริ่มต้น

สามัญปล่อยให้ฝ่ายการเมืองดำเนินการอย่างเต็มที่ นายกเทศมนตรีเทศบาลตำบลกล่าวรายงาน นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดกล่าวเปิด ทิมผู้แทนระดับท้องถิ่นขึ้นไปยืนเบียดบนเวทีแทบสิ้นขอบ ดินะที่เขาทำงานตำแหน่งนายอำเภอ จึงไม่ต้องดิ้นรนเปิดตัวในงานรื่นเริง

กว่าขบวนแห่บุญบั้งไฟจะพ้นออกจากหน้าที่ว่าการ เวลาก็เลยเที่ยง นายอำเภอกลับเข้าบ้านพักว่าจะจับสักครู่แล้วจะกลับไปใหม่ ดูการจุดบั้งไฟสักครึ่งหนึ่งกลางท้องทุ่ง ผลอหลับพักใหญ่ ๆ ตื่นขึ้นมาเกือบสิบโมงเย็น

ให้อ.ส.ขับรถผ่านเข้าไป ผู้คนนับพันชุมนุมกันที่นั่น ร้านขนมเต็มแน่น ข้าวเหนียวไก่อ่าง น้ำแข็งใส น้ำอัดลม ข้าวเหนียวปิ้ง จিপาละ ขาดไม้ได้เบียร์กับเหล้า วันนี้จำหน่ายได้ทั้งวัน แต่ที่ตั้งขายเคลื่อนอยู่บนโต๊ะเป็นกอง ๆ คือบั้งไฟคล้ายตะไลหรือประทัดเด็ก ๆ กลุ่มวัยรุ่นนั่งดูเล่นเพี้ยว ๆ ควันคลั่งเป็นมานชาว

นายอำเภอลงจากรถหน้าเวทีดนตรี พอเปิดประตูก้าวลง เพลงก็ดังลั่นแสบแก้วหู ลำโพงตู้ขนาดยักษ์เต็มแน่นอยู่บนรถขนาดหกล้อ กำลังวัตต์เต็มพิกัดสะใจโก้ กลุ่มวัยรุ่นนอนเล่นโคลนคลุกร่างลงเกลือกกลิ้ง พอชุ่มฉ่ำได้ที่ก็ลุกขึ้นเต้นจังหวะร้อน ๆ ตามเสียงกระหึ่ม

แดดโพล้เพล้ สามัญก้าวร่ำไปตามคันทนา มุ่งตรงเสาะเหล็กตั้งบั้งไฟ เสียงเชื้อเชิญให้นายกเทศมนตรี ขึ้นกล่าวปราศรัยพร้อมมอบรางวัลบั้งไฟที่ชนะเลิศการจุดพุ่งไปไกลสุดฟ้า

“นายอำเภอมาเยี่ยมพวกเรา ขอเชิญด้านหน้า ประรำพิธี เชิญครับนาย...” พิธีกรพูดผ่านไมค์ขยายเสียง

“นาย...อยากให้นายมอบถ้วยรางวัลและกล่าวพบปะพี่น้องชาวบ้าน” พลันที่เห็นสามัญ นายกเทศมนตรีก็รีบเข้ามาหาพร้อมยกมือไหว้

เขาโบกมือห้าม “...ใกล้จะเลือกตั้งแล้วไม่ใช่หรือ เชิญนายกแสดงบทบาทให้เต็มที่ดีกว่า” สามัญเอ่ยบอกอย่างเห็นใจ ถึงอย่างไร นักการเมืองจำเป็นมากกว่าเขา ที่จะต้องทำให้ชาวบ้านได้เห็นผลงานอย่างน้อย ๆ ก็ในงานบุญบั้งไฟ

นายอำเภอคือข้าราชการ ต้องทำงานให้ชาวบ้านตามหน้าที่ ทำอย่างเจ็บบาง ๆ เขาไม่ใช่ นักการเมือง ไม่ต้องหาเสียง

คืนนั้น...เขาฝันอีกแล้ว....สามัญฝันถึงเก้าอี้ลวดลายวิจิตร เบาะนุ่มน่านั่ง มีเทวดาหรือยักษ์สองตน...เขาไม่แน่ใจ เพราะมองเห็นอย่างรางเลือนในความฝัน ยักษ์ทั้งสองกำลังวิ่งเข้าไปเพื่อจะแย่งกันนั่งบนเก้าอี้ตัวนั้น

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

บทความพิเศษ

● สมณะโพธิรักษ์

สังคมประเทศใดมีกษัตริย์จึงจะชื่อว่าประเทศนั้น
มีมนุษย์ที่ครบ“กาย”ครบ“จิตวิญญาณ” เป็น“ธรรมะ ๒”
จึงจะเป็นประเทศที่มีประชาธิปไตย ๒ ขาได้จริง

ประชาธิปไตยดีสุดต้อง “โลกุตระ”

๒๖. หากสังคมประเทศใดมีกษัตริย์จึงจะชื่อว่า ประเทศนั้นมีมนุษย์ที่ครบ“กาย”ครบ“จิตวิญญาณ” เป็น“ธรรมะ ๒” จึงจะเป็นประเทศที่มีประชาธิปไตย ๒ ขาได้จริง

๒๗. ส่วนสังคมประเทศใดที่“ไม่มีกษัตริย์” จะเรียกว่า ประเทศนั้นสมประกอบในความเป็นมนุษย์และเป็นสังคมคนยังไม่ได้แน่ๆ เพราะยังไม่มี“รูปกับนาม” หรือยังไม่มี“อุตุนิยาม (มหาภูต๔=ดิน,น้ำ,ลม,ไฟ)กับชีวะชั้นจิตนิยาม (นาม๔=เวทนา,สัญญา, สังขาร,วิญญาณ)”ที่ครบถ้วนบริบูรณ์ในความเป็นมนุษย์ซึ่งต้องมี“กายกับจิต” หรือมี“ธรรมะ ๒”จึงจะครบความเป็นมนุษย์ได้ ไมเช่นนั้นก็ยังไม่ใช่มนุษย์ที่เต็มสภาพตามความเป็นจริง

๒๘. หากกษัตริย์ในประเทศนั้นทรงมี“จิตวิญญาณ”ที่เป็นประชาธิปไตยอย่างแท้จริง

และประชาชนก็มีความเป็นประชาธิปไตย แข็งแรงยิ่ง ประเทศนั้นจะไม่ต้องมี“การเลือกตั้ง”โดยประชาชนหรือ

๒๙. แค่วิธี“การชาวเสียงกัน”ในหมู่ชนนั้นๆที่รู้จักกันทั่วถึงอย่างสนิทชิดเชื้อก็ได้ผู้รับผิดชอบแล้ว และส่วนผู้ทำงานกว้างขวางขึ้นขึ้นบริหารประเทศ ก็มีวิธี “กษัตริย์ทรงแต่งตั้ง”ผู้รับผิดชอบขึ้นมารับหน้าที่ ก็ใช้ได้แล้ว

๓๐. ทั้ง ๒“วิธี”ในข้อ ๒๙. นี้ไม่ใช่“การเลือกตั้ง”ทั้ง ๒ ประการ เพราะแตกต่างจากการใช้“วิธี”ให้ประชาชนทั้งหมดทั่วประเทศออกเสียง“เลือกตั้ง”อย่างมีนัยสำคัญยิ่ง

๓๑. มีแค่“การชาวเสียงกัน”ในหมู่ชนนั้นๆ เลือกผู้เหมาะสมขึ้นมาทำหน้าที่ในแต่ละเขตชุมชน แต่ละตำแหน่งหน้าที่ ก็เป็นไปได้แล้ว

๓๒. ส่วนตำแหน่งหน้าที่สำคัญสูงในขีดขึ้น

ต้องบริหารประเทศนั้น กษัตริย์ทรง“แต่งตั้ง” ก็เพียงพอแล้ว

๓๓. เพราะกษัตริย์นั้นจะมี DNA ที่สืบทอดกันมาเป็น“สันตติวงศ์”

๓๔. การสืบทอด“สันตติวงศ์”คือ การสวดยราชย์ต่อเนื่องตามเชื้อสาย

๓๕. กษัตริย์คือ ผู้เป็นประมุขของรัฐหรือของประเทศนั้นๆมาแต่ไหนแต่ไร แม้ประเทศนั้นจะไม่อยู่ในระบอบประชาธิปไตย

๓๖. เมื่อทรงเป็นประมุขรัฐ ในระบอบประชาธิปไตยจึงชื่อว่าประชาธิปไตย ๒ ขา

๓๗. และในคราที่ประเทศเรียกได้ว่าเป็น“ประชาธิปไตย”นั้นกษัตริย์จะทรงมี“ทศพิธราชธรรม”ในพระจริยวัตรอย่างแท้จริง จึงชื่อว่ากษัตริย์ที่ทรงธรรมแท้

๓๘. เมื่อมีทั้งกษัตริย์ที่ทรงธรรมแท้ และประชาชนมีความรู้ประชาธิปไตยจริง สัมบูรณ์ด้วย“ปัญญา” โดยเฉพาะสำคัญยิ่งสัมบูรณ์ด้วย“เลือดและวิญญาณ”ก็สัมบูรณ์ความเป็นประชาธิปไตย ๒ ขา

๓๙. ก็จะมี“ราชประชาสมาศัย”เป็นนาม-รูป นั่นคือ กษัตริย์และประชาชนต่างอาศัยซึ่งกันและกัน ครบครันเต็มความเป็น“สัตว์โขลง”และเป็น“สัตว์สังคมมนุษย์” ไม่เอียงโต่งอยู่แค่.. เป็น“มนุษย์ที่มีแต่เลือด ทว่าไม่มีวิญญาณ”หรือ“มนุษย์หลงสำคัญแต่วัตถุ ทว่าไม่สำคัญจิตวิญญาณ”

๔๐. ซึ่งสำคัญมากเพราะเป็น“ธรรมะ ๒”ครบถ้วน“รูป”กับ“นาม” คือ “เลือดกับวิญญาณ”จึงจะสามารถมี“ธรรมะ”ขึ้นโลกุตรระได้ ฉะนั้นจึงจะชื่อว่า ประชาธิปไตย ๒ ขา

๔๑. ธรรมะต้องเป็นโลกุตรระจริงคือล้างความเป็นตัวตน(อัตตา)ออกจากจิตให้มากเท่าที่จะมากให้ได้ที่สุดจนหมดตัวตนจึงจะรับใช้

ประชาชนด้วยธรรมะที่เป็นโลกุตรระนั้นๆ ไมอย่างนั้นจะต้องใช้วิธี“เลือกตั้ง”ในสังคมนั้นอยู่ร่ำไป

๔๒. ซึ่งใน“การเลือกตั้ง”จะมีการโกงกันหรือใช้กลเม็ดเล่ห์เหลี่ยมในการจะเอาชนะให้ได้ใน“การเลือกตั้ง”กันไปตลอดกาลนาน เพราะคนสามัญทั่วไปไม่มีกิเลส กิเลสย่อมไม่ซื่อสัตย์ กิเลสย่อมโกง อย่างน้อยก็มีเล่ห์เหลี่ยมที่จะเอาชนะให้ได้ กิเลสจึงพาคนทุจริตเป็นธรรมดาตั้งที่เป็นกันอยู่ในโลกสามัญ ซึ่งปุถุชนคนมีกิเลสย่อมมุ่งมันแก่งแย่งเอาชนะคะคานกันให้ได้ตามที่ยึดถือว่า“ผู้ชนะ”จึงจะเป็นผู้เจริญอยู่นั่นเอง

๔๓. ถ้ากษัตริย์และประชาชนที่เป็นอารย-บุคคลในสังคมนั้นๆไม่มีโลกุตรธรรมไม่เป็นโลกุตรบุคคลเลยก็จะมีเชื้อโลกุตรธรรมในสังคมนั้นเลย โดยเฉพาะประชาชนที่เป็นนักบวชของพุทธคือผู้สืบทอด“โลกุตรธรรม”ที่จะสืบศาสนาพุทธไปจนถึงสิ้นพุทธกัปป์นั้นก็ไม่มีโลกุตรธรรม สังคมนั้นก็ไม่มีความซื่อสัตย์สุจริต ก็จะต้องอาศัย“การเลือกตั้ง”เป็นสำคัญ

๔๔. “โลกุตรธรรม”นั้นสืบทอดทาง“กรรมพันธุ์”(กัมมพันธุ์)เท่านั้นดังนั้นอารยบุคคลและแม้กษัตริย์จึงจะมีการสืบทอด“โลกุตร-ธรรม”ที่สืบทอดทาง“กรรมพันธุ์”แท้จริง อารย-บุคคลและกษัตริย์นั้นสืบทอดทาง“สรีรพันธุ์”(DNAหรือทางgene)ไม่ได้

๔๕. เพราะกษัตริย์นั้นต้องมีสันตติวงศ์ที่สืบทอดด้วย“กฎมณเฑียรบาล” หล่อหลอมสร้างทั้งกายทั้งจิตวิญญาณมาทุกชาติทุกชาติแต่ละชาติของผู้ได้เป็นกษัตริย์หรือแม้เป็นพระประยูรวงศ์ก็จะต้องมีบุโรหิตผู้ทรงธรรม โดยเฉพาะทรงโลกุตรธรรมก็ย่อมจะถวายเป็นความรู้โลกุตรธรรมนั้นๆตามควรแน่นอน ทั้งกษัตริย์และพระประยูรวงศ์ทั้งหลายก็จะได้ทรงศึกษาเรียนรู้และทรงประพฤติปฏิบัติให้ได้โลกุตรธรรม

นั้นๆตามธรรมสมควรแก่ธรรมของแต่ละพระองค์เอง ย่อมมีผลมีวิบากของแต่ละพระองค์ไปตามลัทธิจะ

๔๖. ผู้จะได้เป็นกษัตริย์ต้องมีบารมีเพียงพออยู่ดีทุกตัวโลกที่ไม่ได้สั่งสมวิบากที่เป็นกุศลมาแต่ปางบรรพ์ มานานนับชาติมากเพียงพอจะเป็นกษัตริย์ไม่ได้ แม้เป็นได้ก็ไม่มีทศพิธราชธรรมเพียงพอ ก็ยังไม่ดี ไช้มัย?

๔๗. โดยเฉพาะยังเป็นกษัตริย์ที่มีบารมีชั้น“โลกุตระ” นั้นแล จะทำให้ประเทศชาติเป็น“ประชาธิปไตย”ที่แท้จริงตาม“ปรมาตถลัทธิ”ที่กษัตริย์แต่ละพระองค์ทรงธรรมแท้

๔๘. ดังนั้น ประเทศประชาธิปไตยที่มีกษัตริย์ทรงเป็นประมุข และเมื่อกษัตริย์ทรงมี“ทศพิธราชธรรม”(กษัตริย์จริงคือมีทศพิธราชธรรม) จึงเป็นเครื่องยืนยันซึ่งได้ว่า ประเทศนั้นมี“ต้นทุน”ของความเป็น“รัฐธรรมาธิปไตย”ที่เป็นคุณธรรมอันประเสริฐของประเทศ

๔๙. ถ้าเป็นกษัตริย์ที่มีพระจริยวัตรอันประเสริฐอย่างแท้จริงมีรูปธรรม เป็นสมมุติธรรมให้สัมผัสได้เป็นสากล ก็จะแพร่ไปทั้งสมมุติที่เป็นสากลและถ้ายังมีปรมาตถธรรมเป็นโลกุตระ และดีทั้งปรมาตถคือคุณธรรมชั้นอาริยะที่เป็นโลกุตระ ก็ยังเป็นประชาธิปไตยที่ประเสริฐวิเศษที่สากล แม้คนไม่เป็นชาวพุทธก็เห็นได้รู้ได้แน่นอน

๕๐. พระจริยวัตรนั้นจะทรงงานเพื่อประชาชนที่มีรูปธรรม ยืนยันจับต้องได้ ยังมีปริมาณของสมมุติมากมายให้เห็นให้รู้ได้จริง ส่วนปรมาตถก็อยู่ในพระองค์

๕๑. ทรงเป็นกษัตริย์ที่มีพระจริยวัตรอันประเสริฐอย่างแท้จริง มีรูปธรรม เป็นสมมุติธรรมให้สัมผัสได้เป็นสากล ในยุคนี้ มีในหลวง ร.๙ ที่ทรงพระจริยวัตรมาตลอด ๗๐ พรรษา ก็

สัมผัสพระจริยวัตร และหลักฐานที่ปรากฏจริงได้แท้ ค้านแย้งไม่ได้

๕๒. พระจริยวัตรนั้นๆ เมื่อเป็นงานเพื่อประชาชนที่เป็นรูปธรรมที่แท้ ก็จะต้องมีนามธรรมเป็นประธานในพระองค์ที่แท้จริง ยืนยันอยู่แน่จึงเกิดคุณวิเศษขั้นปรมาตถลัทธิจะขึ้นโลกุตระธรรม คือ คุณภาวะที่สัมผัสได้ถึง “ความไม่เพื่อตัวตน แต่เพื่อผู้อื่น เพื่อประชาชน ลูกของพระองค์ทั้งหลายโดยแท้” ชนิดที่ปรากฏจริงแล้วยืนยันได้เพียงพอ ซึ่งประเทศไทยนั้นมีมานานยืนยันได้ว่า มีคุณลักษณะที่เป็น “โลกุตระธรรม”นี้้อย่างแท้จริง

๕๓. ซึ่งเป็นโลกุตระธรรมที่ลึกซึ่งมากมายให้รู้ได้จริง ได้เท่าที่ทรงมีจริง นั้น มีรูปธรรมเห็นได้ อ่านออก ประชาชนก็จะเกิดทูนนับถือ จนถึงขั้น แม้ขณะนี้ก็แสดงออกถึงขั้นฮือฮา แสดงออกถึงความเคารพบูชาเทิดทูนความเป็นประชาธิปไตยที่เป็นโลกุตระนี้ พระจริยวัตรที่ทรงงานชนิดที่เรียกได้ตามภาษาต่างๆทั่วไป เข้าใจกันทันทีว่า“รับใช้ประชาชน” มา ๗๐ ปี ประชาชนฮือฮา อย่างที่ประเทศไทยกำลังเป็นอยู่ ที่เป็นประชาธิปไตยที่มีธรรมะเป็นโลกุตระ ประชาชนที่ขานรับ ด้วยความตั้งใจที่จะทำตามพ่อสอน เพราะท่านทั้งทรงทำ-ทรงพูด-ทรงดำริ(พระราชดำริกว่า ๔ พันโครงการ) ทรงมาหมด แม้จะทรงพูดน้อย แต่ก็สอดคล้องเป็นโลกุตระ โลกุตระคือไม่ได้ทำเพื่อตัวเอง แต่ทำเพื่อส่วนรวม เพื่อมวลประชาชนเพื่อโลก(โลกา-นุกัมปายะ)อย่างแท้จริง ฉะนั้นแลประชาธิปไตยคือประชาชนส่วนใหญ่เป็นผู้ได้ประโยชน์ (พหุ-ชนิตายะ) ประชาชนส่วนใหญ่เป็นผู้ได้รับความสุข(พหุชนสุขายะ)

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

● นายชิง วินเทอร์

๑. อบายมุขทางแห่งความฉิบหาย!

บุกพับจับ ๑๕๓ คนมั่วปาร์ดียา-เสฟติด (ไทยโพสต์ ๑๙-๒๐ มิ.ย.๖๐)

๒. วิธีคิดของคนไทย!

รุมทิ้งปลาไหลเผือก สมุนไพรปลุกเซ็กซ์ (ไทยโพสต์ ๒๓-๒๔ มิ.ย.๖๐)

๓. ผิด ก.ม ต้องติดคุก!

ยกคำร้อง ปล่อยตัว ๑๓ แดง นอนคุกต่อคดีบุกล้มประชุม สูดยอดผู้นำอาเซียน (ไทยโพสต์ ๒๓-๒๔ มิ.ย.๖๐)

๔. ธรรมะนอนให้รู้กิน รู้อยู่!

คนไทยก่อนนี้เร็วขึ้น ก่อนวัย ๒๕ ปี (มติชน ๒๗ มิ.ย.๖๐)

๕. ขอร้องเสื่ออย่ากินเนื้อ!

ผิดหวังสร้างบ้านคนจนวิด สมคิดวอน เอกชนช่วย ลดกำไร (มติชน ๒๙ มิ.ย.๖๐)

๖. นักธุรกิจยอมมองประโยชน์ตัวเองเป็นหลัก ประโยชน์สังคมเป็นรอง!

สำรวจจุดก่อสร้าง หอชมเมือง กรุงเทพฯ...ยื่นรายได้เพื่อสังคม (เดลินิวส์ ๓๐ มิ.ย.๖๐)

๗. และแล้วความชวยก็มาถึงเด็ก! อิสลามมิลด์ ปินส์ บุกยึดโรงเรียน (ไทยโพสต์ ๒๒ มิ.ย.๖๐)

๘. งานบริหาร แต่เลือกคนสอบข้อเขียนเก่ง! วัลสมัคร ผอ.สพท.๑๐๐ อัตราร (มติชน ๒๔ มิ.ย.๖๐)

๙. ลีบแต่ง ก็ แก่ยากหากคุณภาพคนงาน ย่ำแย่! ล้างแต่งที่มิศวรรฯ เช่นเหล็กตกใส่รถ (เดลินิวส์ ๑๔ มิ.ย.๖๐)

๑๐. นายกับคนธรรมดายอมมีมุมมองที่ต่างกัน! ใช้ ม.๔๔ แหกกฎเข็นรถไฟ ไทย-จีน (เดลินิวส์ ๑๔ มิ.ย.๖๐)

๑๑. นี่เทรอก ก็พาๆเป็นยาวิเศษ! คำวณแข่ง 'เนยมาร์' แผงสุดโลก (มติชน๑๔ มิ.ย.๖๐)

๑๒. โลกใกล้ลูกเป็นไฟ! สหรัฐฯสอยเครื่องบินรบซีเรีย ตก...รัฐเซียฉุน...อิหร่านซัลโวมิส-ไซล์..(ไทยโพสต์ ๒๐ มิ.ย.๖๐)

๑๓. โจทย์ซ้ำซาก เกษตรกรต้องพึ่งตนให้ได้! วอนช่วยชาวสวนลับประด เกษตรกรล้มทั้งยืนเจอราคาตก (ไทยโพสต์ ๒๐-๒๑ มิ.ย.๖๐)

๑๔. ความจริงเริ่มปรากฏ!
บุกจับอดีตวิศวกร กฟผ. เลื้อยแดง
วางระเบิด รพ.พระมงกุฎ
(เดลินิวส์ ๑๖ มิ.ย.๖๐)

๑๕. ควบคุมอารมณ์ต้องฝึกฝน!
ทะเลาะเรื่องหมา ลูกจ๋อชิงพ้อ
(ไทยโพสต์ ๒๑-๒๒ มิ.ย.๖๐)

๑๖. กามสุขัลลิกานุโยค
ปุณฺชนยากจะรู้จัก!
แม่คือแม่ 'ปริทนิย์' เต็มอิม
สมการรอคอย ๒๐ ปี
(เดลินิวส์ ๒๗ มิ.ย.๖๐)

๑๗. บุญคือการชำระล้างกิเลส!
ฮือฮางานบวช โปรยทาน
'๒ ล้าน' หลานเสี่ยก่อสร้าง
คนแห่รับแน่นวัด
(เดลินิวส์ ๒๖ มิ.ย.๖๐)

๑๘. สัตว์โลกที่สกปรก
มีคนไทยสร้างขยะ ๒๗ ล้าน
ตันต่อปี (เดลินิวส์ ๑๔ มิ.ย.
๖๐)

๑๙. คะแนนจัดตั้ง! จับแก๊งเงิน...ลักลอบ
รับจ้างกดยอดไลท์-วิว ให้แก่
สินค้ายี่ห้อต่างๆ
(เดลินิวส์ ๑๒ มิ.ย.๖๐)

๒๐. โลภียะมีแต่ขยายบานเบิก!
หนุ่มเมโทร...ไปไกลมาก เปิดคอลเลค-
ชั่น 'ลุคไม้' (ไทยโพสต์ ๑๒-๑๓ มิ.ย. ๖๐)

๒๑. ประชาชนปลื้มปิติ แต่ ผอ.เขตคิด
อย่างไร? ร.๑๐ ทรวงหว่ง
ส่งทหารร่วมกำจัดขยะ
(ไทยโพสต์ ๑๑ มิ.ย.๖๐)

๒๒. ท่างไกลพุทธจนสุดกู่!
หลวงปู่ทวด ปลาเศรษฐี
ฮกลกชีว โตมั่นคง เงิน
มั่งคั่ง ๓ บารมีในหนึ่ง
เดียว สร้างศาลาปฏิบัติ
ธรรมวันพะโคะ
(เดลินิวส์ ๒๔ มิ.ย.๖๐)

๒๓. ทำแล้วกับทำจริง พลังขับเคลื่อน
ย่อมแตกต่างกันสุดกู่!
เดินหน้า ๕ โครงการ
นำร่องเข้าร่วมcost เพื่อ
สกัดทุจริตในภาครัฐ
(มติชน ๒ มิ.ย. ๖๐)

๒๔. ฟักแพงแดงโมไซโยให้ฮั่ว!
สวนยางขึ้นป้ายทั่ว
ประเทศ จี้ 'ประยุทธ์'
แก้ราคาดีง
(มติชน ๑๓ มิ.ย. ๖๐)

※ รูปลักษณ์เกิดมาในโลก
อุปโลกน์เอาเองไม่ได้
หากหมั่นทำดีมากไว้
จึงได้รูปลักษณ์เลิศจริง.

ลักษณะมหาบุรุษ

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับที่
พระวิหารเชตวัน อารามของอนาถปิณฑิกเศรษฐี
เขตกรุงสาวัตถี นครหลวงของแคว้นโกศล
สมัยนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสกับเหล่าภิกษุ
ในที่นั้นว่า

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย **มหาบุรุษ** (บุรุษผู้ยิ่งใหญ่)
ซึ่งสมบูรณ์ด้วย**มหาปุริสลักษณะ** (ลักษณะของ
มหาบุรุษ) ๓๒ ประการแล้ว จะมีคติ(ความเป็นไป)
เพียง ๒ อย่างเท่านั้น ไม่เป็นอย่างอื่นได้เลย คือ

๑. มหาบุรุษนั้น ถ้าเป็นฆราวาส จะได้เป็น
พระเจ้าจักรพรรดิผู้ทรงธรรม ครองราชย์โดยธรรม
เป็นใหญ่ในแผ่นดิน มีขอบเขตจรดมหาสมุทรทั้ง
๔ ทรงแด้ชัย มีราชอาณาจักรมั่นคง สมบูรณ์ด้วย
แก้ว ๗ ประการ (๑. จักรแก้ว ๒. ช้างแก้ว ๓. ม้าแก้ว
๔. มณีแก้ว ๕. นางแก้ว ๖. คหบดีแก้ว ๗. ปริณายกแก้ว)

จะมีพระราชโอรสมากกว่า ๑,๐๐๐ องค์ ล้วน
กล้าหาญสมเป็นวีรกษัตริย์ สามารถย้ายกองทัพอ
เข้าศึกได้ พระองค์ทรงชนะโดยธรรม ไม่ต้องใช้
อาวุธ ไม่ต้องใช้อำนาจลงโทษ ไม่มีอุปมงคล
ครอบครองแผ่นดิน ไม่มีเลี้ยนหนาม (ศัตรูสร้าง
ความเดือดร้อนให้) มีแต่ความเกษมสำราญ

๒. มหาบุรุษนั้น ถ้าออกบวชเป็นบรรพชิต
จะได้เป็น**พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า** ผู้ไม่มี
กิเลสแล้วในโลก

ก็ลักษณะของมหาบุรุษ ๓๒ ประการ แม้พวก
ฤาษีภายนอก (นักบวชผู้บำเพ็ญพรตนอกศาสนา
พุทธ) ก็ทรงจำลักษณะทั้ง ๓๒ ประการได้ แต่พวก
ฤาษีเหล่านั้น ย่อมไม่รู้ว่า เบื้องหน้าเมื่อบุคคลใด
จากตายเพราะกายแตก แล้วเข้าถึง**สุคติ**(การดำเนิน

ไปตี)เข้าถึง**โลกสวรรค์**(โลกของเทวดา) ก็เพราะกรรม(การกระทำ)ที่ตนทำสั่งสมพอกพูนไพบูลย์ไว้

ดังนั้น **เทวดา**(คนที่ใจสูง)ที่บำเพ็ญกุศลธรรม(กระทำดี)อย่างไพบูลย์แล้ว ย่อมครอบงำเทวดาทั้งหลายในโลกสวรรค์(โลกของคนใจสูง) ด้วย **ฐานะ ๑๐ อย่างนี้** คือ

- อายุทิพย์(มีอายุยืนยาวเลิศเหนือใคร)
- วรรณะทิพย์(มีผิวพรรณงามเลิศเหนือใคร)
- สุขทิพย์(มีความสุขเลิศเหนือใคร)
- ยศทิพย์(มียศสูงสุดเลิศเหนือใคร)
- อธิปไตยทิพย์(มีความเป็นใหญ่เลิศเหนือใคร)
- รูปทิพย์(มีรูปกายงามเลิศเหนือใคร)
- เสียงทิพย์(มีเสียงไพเราะเลิศเหนือใคร)
- กลิ่นทิพย์(มีกลิ่นกายหอมเลิศเหนือใคร)
- รสทิพย์(มีประสาธน์รสเลิศเหนือใคร)
- โภกฐิพย์(มีสัมผัสเลิศเหนือใคร)

ครั้น**เทวดา**นั้นจตุ(ละทิ้ง)จาก**โลกสวรรค์**แล้ว มาสู่ความเป็น**มนุษย์**(คนที่ใจประเสริฐสุด ซึ่งในที่นี้หมายถึงพระพุทธรเจ้า) ย่อมจะได้**ลักษณะมหาบุรุษ ๓๒ ประการ**เหล่านี้ ได้แก่

- (๑). ฝ่าพระบาท(ฝ่าเท้า)ราบเสมอกัน
- (๒). พื้นฝ่าพระบาทเป็นลายจักร
- (๓). สันพระบาท(สันเท้า)ยาว
- (๔). นิ้วพระหัตถ์(นิ้วมือ)และนิ้วพระบาท(นิ้วเท้า)ยาว
- (๕). ฝ่าพระหัตถ์(ฝ่ามือ)และฝ่าพระบาทอ่อนนุ่ม
- (๖). ฝ่าพระหัตถ์และฝ่าพระบาทมีลายดุจดาวขำ
- (๗). พระบาท(เท้า)นูนดุจสังข์คว่ำ
- (๘). พระชงฆ์(แข้ง)เรียวยาวดุจแข้งเนื้อทราย
- (๙). ประทับยืนตรง พระหัตถ์ทั้งสองจับถึงพระชานุ(เข่า)ได้
- (๑๐). พระคุษะ(อวัยวะเพศชาย)เร้นอยู่ในฝัก
- (๑๑). พระฉวีวรรณ(ผิวพรรณ=สีผิว)ดุจทองคำ
- (๑๒). พระฉวี(ผิวหนัง)ละเอียด ฝุ่นละอองไม่ติด พระภาย
- (๑๓). พระโลมชาติ(ขน)เกิดขุมละเส้นเท่านั้น
- (๑๔). พระโลมชาติมีปลายงอนขึ้นข้างบนขดเวียนขวาเป็นลอน มีสีครามเข้มดุจดอกอัญชัน
- (๑๕). พระกาย(ร่างกายและจิตใจ)ตรง ดุจกาย

- พรหม(ร่างกายและจิตใจของผู้บริสุทธิ์จากกาม)
- (๑๖). พระมังสะ(เนื้อ)อูมเต็มในที่ ๗ แห่งคือ หลังพระหัตถ์ทั้ง ๒ หลังพระบาททั้ง ๒ พระอังสา(บ่า)ทั้ง ๒ ลำพระศอก(ลำคอ)อีก ๑
- (๑๗). พระสรีระท่อนบนบริบูรณ์(ลำสัน) ดุจลำตัวท่อนหน้าของราชสีห์
- (๑๘). พระปฤษฎางค์(หลัง)เต็มไม่เป็นร่อง
- (๑๙). พระสรีระมีปริมนทล(ขอบเขตโดยรอบ)ดุจตันไทร คือ วา(กางแขนเหยียดออกทั้งสองข้าง)ของพระองค์ กว้างเท่ากับส่วนสูงของพระองค์
- (๒๐). ลำพระศอก(คอ)กลมเสมอกัน
- (๒๑). ประสาธน์รสพระกระยาหาร(อาหาร)ดีเยี่ยม
- (๒๒). พระหนู(คาง)ดุจคางของราชสีห์
- (๒๓). มีพระทนต์(ฟัน) ๔๐ ซี่
- (๒๔). พระทนต์เรียบเสมอกัน
- (๒๕). พระทนต์ชิดกันไม่มีห่าง
- (๒๖). พระทาลูสะ(ฟันเขี้ยว)ขาวดงาม
- (๒๗). พระชีวหา(ลิ้น)ใหญ่ยาว
- (๒๘). พระสุรเสียง(เสียงก้องกังวาน) ดุจเสียงพรหม(บริสุทธิ์จากกาม) ตรัส(พูด)ดุจเสียงร้องของนกการเวก(ร้องไพเราะจนสัตว์สัตว์ ใด ๆ ได้ยิน ต้องหยุดชะงักฟัง)
- (๒๙). พระเนตร(ดวงตา)ดำสนิท
- (๓๐). พระเนตรแจ่มใสดุจดวงตาลูกโค
- (๓๑). มีพระอุณาโลม(ขนระหว่างคิ้ว) สีขาวละเอียดอ่อนดุจขน
- (๓๒). พระเศียร(ศีรษะ)กลมงาม ดุจประดับด้วยกรอบพระพักตร์(เครื่องประดับขอบหน้าผาก)

กว่าจะได้ลักษณะมหาบุรุษ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย **ตถาคต**(คำที่พระพุทธรเจ้าใช้ตรัสถึงพระองค์เอง ซึ่งหมายถึงผู้ตรัสรู้แล้ว) เคยเกิดเป็นมนุษย์ในชาติก่อนๆ ได้เป็นผู้สมาทาน(ถือปฏิบัติ)มั่นในกุศลธรรม(สิ่งที่ถูกต้องดีงาม)ทั้งหลาย ได้แก่

- ปฏิบัติไม่ถอยหลังในกายสุจริต(ประพฤติกฎต้องทางกายคือเว้นจากการฆ่าสัตว์ เว้นจากการลักทรัพย์ เว้นจากการประพฤติดีในกาม) ในวจีสุจริต(ประพฤติกฎต้องทางวาจา คือ เว้นจากการพูดเท็จ เว้นจากการพูดส่อเสียด เว้นจากการพูดคำหยาบ เว้นจากการเพ้อเจ้อ) ในมโนสุจริต(ประพฤติกฎต้องทางใจคือ ไม่โลภอยากได้ของเขา ไม่พยาบาทปองร้ายเขา มีความเห็นที่ถูกต้องตรงธรรม)

- บำเพ็ญทาน (เพิ่มพูนการให้ การเสียสละ)
- ถือปฏิบัติศีล รักษาอุโบสถ(ถือศีล๘)
- ปฏิบัติดีต่อบิดามารดา
- ปฏิบัติดีต่อสมณะ(ผู้สงฆ์บวช)
- เคารพต่อผู้ใหญ่ในสกุล
- เคารพธรรมที่เป็นอธิกุศล(ความดีอันยิ่ง)อื่นๆ

ก็เพราะตถาคตเคยกระทำดี ลังสม พอกพูนให้ไพบุลย์อย่างนี้ จึงยอมได้เฉพาะซึ่งลักษณะมหาบุรุษดังนี้ คือ

*** ฝ่าพระบาท(ฝ่าเท้า)ราบเสมอกัน**

คือ เวลาเสด็จพระดำเนิน(ก้าวเดิน) ทรงเหยียบฝ่าพระบาทลงราบเสมอกันกับพื้น โดยจรดฝ่าพระบาททุกส่วนและพื้นพร้อมกัน แม้เวลาทรงยกพระบาทขึ้น ก็ทรงยกฝ่าพระบาทขึ้นเสมอกันกับพื้น

หมายความว่า ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็น**ฆราวาส** จะได้เป็น**พระเจ้าจักรพรรดิ** ผู้ที่ไม่มีข้าศึกศัตรูใดๆมาข่มได้ แต่ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็น**นักบวช** จะได้เป็น**พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า** ผู้ไม่มีกิเลสแล้วในโลก ไม่มีข้าศึกภายในคือ ราคะ(ความติดใจในกามคุณ) โทสะ(ความมุ่งร้าย) โมหะ(ความหลงผิด) กิเลสใดๆในโลกถูกข่มซึ่งกำจัดสิ้นเกลี้ยง

และไม่มีศัตรูภายนอกคือ สมณพราหมณ์ (นักบวช) เทวดา(คนใจสูง) มาร(คนใจต่ำ) พรหม(คนใจบริสุทธิ์) แม้ใครๆในโลกไม่อาจมาข่มได้

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ตถาคตเคยเกิดเป็นมนุษย์ในชาติก่อนๆ ภพก่อนๆ ได้เป็นผู้นำความสุขมาให้

แก่ชนเป็นอันมาก

- บรรเทาภัย คือ ความหวาดกลัว ความหวาดเสียว
- จัดการรักษาคุ่มครองป้องกันโดยธรรม
- บำเพ็ญทาน พร้อมด้วยข้าวของมากมายเสมอๆ

ก็เพราะตถาคตเคยกระทำดี ลังสม พอกพูนให้ไพบุลย์อย่างนี้ จึงยอมได้เฉพาะซึ่งลักษณะมหาบุรุษดังนี้ คือ

*** พื้นฝ่าพระบาทเป็นลายจักร**

คือ พื้นฝ่าพระบาททั้ง ๒ ข้าง มีลายจักร(กงล้อธรรม)เกิดขึ้นเป็นอันมาก จักรมีก่า(ซี่ล้อ) ๑,๐๐๐ ซี่ มีกง(วงรอบของล้อ) มีดุม(ส่วนตรงกลางของล้อ) บริบูรณ์ครบถ้วน อันกุศลกรรม(การกระทำดี) จัดสรรแบ่งไว้เป็นอย่างดี

หมายความว่า ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็น**ฆราวาส** จะได้เป็น**พระเจ้าจักรพรรดิ** ที่มีบริวารมาก ทั้งพราหมณ์ คหบดี(คนฐานะดี) ชาวนิคมน(คนในหมู่บ้านขนาดใหญ่) ชาวชนบท(คนนอกเขตเมืองหลวง) โหราจารย์(อาจารย์ผู้เป็นโหร) มหาอำมาตย์(ข้าราชการผู้ใหญ่) แม่ทัพนายกอง นายประตู(ทหารชั้นผู้น้อย) อำมาตย์(ข้าราชการฝ่ายพลเรือน) บริษัท(หมู่คณะ) พวกเจ้า(เชื้อสายกษัตริย์) เศรษฐี แม้พวกเด็กๆมาเป็นบริวาร

แต่ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็น**นักบวช** จะได้เป็น**พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า** มีผู้บริวารมาก ทั้งภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา เทวดา(คนใจสูง) มนุษย์(คนใจประเสริฐ) อสูร(คนใจต่ำ) นาค(ผู้ไม่ทำบาป) แม้พวกคนธรรพ์(ผู้ชำนาญดนตรีและขับร้อง) มาเป็นบริวาร

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ตถาคตเคยเกิดเป็นมนุษย์ในชาติก่อนๆ ภพก่อนๆ ได้ละปาณาติบาต(การฆ่าสัตว์)แล้ว

- เว้นขาดจากปาณาติบาต
- วางกัณฐะ(ความรุนแรง)
- วางคัสตรา(อาวุธ)แล้ว
- มีความละอาย(ต่อการทำผิด)
- มีความกรุณา(ช่วยเหลือผู้อื่น)
- หวังประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่

ก็เพราะตถาคตเคยกระทำดี สังสม เพิ่มพูน ให้ไพบูลย์อย่างนี้ จึงยอมได้เฉพาะซึ่งลักษณะ มหาบุรุษดังนี้ คือ

* **สันพระบาท(สันเท้า)ยาว**

* **นิ้วพระหัตถ์(นิ้วมือ)และนิ้วพระบาท(นิ้วเท้า)ยาว**

* **พระกาย(ร่างกายและจิตใจ)ตรง ดุจกายพรหม**
ร่างกายและจิตใจของผู้บริสุทธิ์จากกาม

หมายความว่า ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็นฆราวาส จะได้เป็น**พระเจ้าจักรพรรดิ**ที่มีพระชนมายุ(อายุ) ยืน ดำรงอยู่ได้นาน ทรงรักษาพระชนมายุได้ยาวนาน ที่ทรงมีพระชนม์ชีพ(ชีวิต)อยู่นั้น ข้าศึกศัตรูใดๆ ก็ไม่สามารถปลงพระชนม์ชีพได้เลย

แต่ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็น**นักบวช** จะได้เป็น**พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า**ผู้มีพระชนมายุยืน ดำรงอยู่ได้นาน ทรงรักษาพระชนมายุได้ยาวนาน ระหว่างที่ทรงมีพระชนม์ชีพอยู่นั้น ข้าศึกศัตรูใดๆ แม้เป็นสมณะ พราหมณ์ เทวดา มาร พรหม ก็ไม่สามารถปลงพระชนม์ชีพได้เลย

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ตถาคตเคยเกิดเป็นมนุษย์ ในชาติก่อนๆ ภพก่อนๆ ได้เป็นผู้ให้ของแก่ชนเป็นอันมาก

- ให้ของรลดีที่ควรเคี้ยว
- ให้ของอันประณีตที่ควรบริโภค
- ให้น้ำที่ควรดื่ม ควรชด

ก็เพราะตถาคตเคยกระทำดี สังสม เพิ่มพูน ให้บริบูรณ์อย่างนี้ จึงยอมได้เฉพาะซึ่งลักษณะ มหาบุรุษดังนี้ คือ

* **พระมังสะ(เนื้อ)อุมเต็ม ในที่ ๗ แห่งคือ**

หลังพระหัตถ์(หลังมือ)ทั้ง ๒

หลังพระบาท(หลังเท้า)ทั้ง ๒

พระอังสา(บ่า)ทั้ง ๒

ลำพระศอก(ลำคอ)อีก ๑

หมายความว่า ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็นฆราวาส จะได้เป็น**พระเจ้าจักรพรรดิ**ผู้ได้ของรลดีที่ควรเคี้ยว

- ได้ของอันประณีตที่ควรบริโภค
- ได้น้ำที่ควรดื่ม ควรชด

แต่ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็น**นักบวช** จะได้เป็น**พระ**

อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ทรงได้ของรลดีที่ควรเคี้ยว

- ทรงได้ของอันประณีตที่ควรบริโภค
- ทรงได้น้ำที่ควรดื่ม ควรชด

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ตถาคตเคยเกิดเป็นมนุษย์ ในชาติก่อนๆ ภพก่อนๆ เป็นผู้สงเคราะห์(ช่วยเหลือ)ประชาชน ด้วยสังคหวัตถุ ๔ (การช่วยเหลืออันเป็นน้ำใจที่ยึดเหนี่ยวกันไว้มี ๔ อย่าง) คือ

- ทาน(การให้)
- ปิยวาจา(การพูดวาจาเป็นที่รักที่นบถือ)
- อุตถจริยา(การประพฤติให้เป็นประโยชน์)
- สมนัตตตา(การวางตนให้เสมอสมานเข้ากันได้)

ก็เพราะตถาคตเคยกระทำดี สังสม เพิ่มพูน ให้บริบูรณ์อย่างนี้ จึงยอมได้เฉพาะซึ่งลักษณะ มหาบุรุษดังนี้ คือ

* **ฝ่าพระหัตถ์(ฝ่ามือ)และฝ่าพระบาท(ฝ่าเท้า)อ่อนนุ่ม**

* **ฝ่าพระหัตถ์และฝ่าพระบาทมีลายดุจตาข่าย**
หมายความว่า ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็นฆราวาส จะได้

เป็น**พระเจ้าจักรพรรดิ**ที่มีบริวารชน(คนแวดล้อมติดตาม)กว้างขวาง ซึ่งทรงให้การช่วยเหลือเป็นอย่างดี ทั้งที่เป็นพราหมณ์(นักบวช) คหบดี(คนฐานะดี) ชวานิคม(คนในหมู่บ้านขนาดใหญ่) ชาวชนบท(คนนอกเขตเมืองหลวง) โหราจารย์(อาจารย์ผู้เป็นโหร) มหาอำมาตย์(ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่) แม่ทัพนายกอง นายประตู(ทหารชั้นผู้น้อย) อำมาตย์(ข้าราชการฝ่ายพลเรือน) บริษัท(หมู่คณะ) พวกเจ้า(เชื้อสายกษัตริย์) เศรษฐี แม้พวกเด็กๆ

แต่ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็น**นักบวช** จะได้เป็น**พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า** ผู้มีบริวารชน(พุทธศาสนิกชน=คนนับถือศาสนาพุทธ)กว้างขวาง ซึ่งทรงให้การช่วยเหลือเป็นอย่างดี ทั้งที่เป็นภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก(ชายผู้นับถือพุทธศาสนาอย่างมั่นคง) อุบาสิกา(หญิงผู้นับถือพุทธศาสนาอย่างมั่นคง) เทวดา(คนใจสูง) มนุษย์(คนใจประเสริฐ) นาค(ผู้ไม่ทำบาป) คนธรรพ์(ผู้ชำนาญดนตรีและขับร้อง) แม้พวกอสูร(คนใจต่ำ)

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ตถาคตเคยเกิดเป็นมนุษย์ ในชาติก่อนๆ ภพก่อนๆ เป็นผู้แนะนำประชาชนเป็นอันมาก

- กล่าวแต่่ว่าจาที่เป็นอรรถ(สาระ) เป็นธรรม (ความดี)
- นำประโยชน์และสุขให้แก่สัตว์ทั้งหลาย
- เป็นผู้บูชาธรรมเป็นปกติ

ก็เพราะตถาคตเคยกระทำดี สังสม เพิ่มพูน ให้บริบูรณ์อย่างนี้ จึงยอมได้เฉพาะซึ่งลักษณะ มหาบุรุษดังนี้ คือ

- * พระบาท(เท้า)นูนดุจสังข์คว่ำ
- * พระโลหชาติมีปลายอนขึ้นข้างบนเวียนขวา เป็นลอน มีสีครามเข้มดุจดอกอัญชัน

หมายความว่า ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็นฆราวาส จะได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิที่ตีเลิศยอดประเสริฐ เป็นประมุขสูงสุด เหนือกว่าใครๆในหมูชนที่บริโภค กาม

แต่ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็นนักบวช จะได้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ตีเลิศยอดประเสริฐ เป็นประมุขสูงสุด เหนือกว่าใครๆทั้งปวงในโลก

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ตถาคตเคยเกิดเป็นมนุษย์ ในชาติก่อนๆ ภพก่อนๆ เป็นผู้ตั้งใจสอนความรู้ ต่างๆ โดยมนสิการ(กำหนดไว้ในใจ)ว่า ทำอย่างไร ผู้คนทั้งหลายนี้ จะรู้ได้เร็ว จะสำเร็จได้เร็ว จะไม่ลำบากนาน

- จึงตั้งใจสอนศิลปะ(ฝีมือที่ดั่งงามเจริญสูงสุด)
- สอนวิชา(ความรู้แจ้งกิเลสและดับกิเลส)
- สอนจรณะ(ข้อประพฤติปฏิบัติสู่การบรรลุมรรค)
- สอนกรรม(การกระทำดีหรือชั่วล้วนมีผลแก่ตน)

ก็เพราะตถาคตเคยกระทำดี สังสม เพิ่มพูน ให้บริบูรณ์อย่างนี้ จึงยอมได้เฉพาะซึ่งลักษณะ มหาบุรุษดังนี้ คือ

- * พระขงฆ์(แข้ง)เรียวยาว ดุจแข้งเนื้อทราย

หมายความว่า ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็นฆราวาส จะได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ผู้ซึ่งทรงมีพาหนะที่คู่ควรแก่ จักรพรรดิ แก่กองทัพของจักรพรรดิ และทรงมีเครื่อง-

ใช้สอยอื่นๆอันสมควรแก่จักรพรรดิโดยเร็วพลัน

แต่ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็นนักบวช จะได้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ซึ่งทรงได้จักรพรรดิที่สมควรแก่สมณะ(ผู้สงบระงับกิเลส) แก่บริษัททั้ง ๔ (ภิกษุ-ภิกษุณี-อุบาสก-อุบาสิกา) และจะทรงได้ เครื่องใช้สอยอื่นๆอันสมควรแก่สมณะโดยเร็วพลัน

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ตถาคตเคยเกิดเป็นมนุษย์ ในชาติก่อนๆ ภพก่อนๆ เป็นผู้เข้าหาสมณะ(ผู้สงบระงับกิเลส) หรือพราหมณ์(ผู้ประเสริฐ) แล้วซักถามว่า

- ข้าแต่ท่านผู้เจริญ กรรม(การกระทำ)ส่วนกุศล (ความดี)เป็นอย่างไร
- กรรมส่วนอกุศล(ความชั่ว)เป็นอย่างไร
- กรรมส่วนที่มีโทษ(ความผิด)เป็นอย่างไร
- กรรมส่วนที่ไม่มีโทษเป็นอย่างไร
- กรรมที่ควรเสพ(ประพฤติ)เป็นอย่างไร
- กรรมที่ไม่ควรเสพเป็นอย่างไร
- กรรมอะไรทำแล้ว ไม่เป็นไปเพื่อประโยชน์ แต่เป็นไปเพื่อทุกข์ตลอดกาลนาน
- กรรมอะไรทำแล้ว พึงเป็นไปเพื่อประโยชน์ เพื่อสุข(พ้นทุกข์)ตลอดกาลนาน

ก็เพราะตถาคตเคยกระทำดี สังสม เพิ่มพูน ให้บริบูรณ์อย่างนี้ จึงยอมได้เฉพาะซึ่งลักษณะมหาบุรุษดังนี้ คือ

- * พระฉวี(ผิวหนังละเอียด ผุ่นละอองไม่ติดพระกาย)

หมายความว่า ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็นฆราวาส จะได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ผู้ทรงมีปัญญามาก แม้บรรดากามโภคิชน(คนเสพกาม)คนใดๆ ก็ไม่มีปัญญาเสมอ(เทียบเท่า)ได้ ไม่มีปัญญาประเสริฐกว่าพระองค์ได้

แต่ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็นนักบวช จะได้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ทรงมีปัญญามาก ปัญญากว้างขวาง ปัญญาว่าแจ้ง ปัญญาວ່องไว ปัญญาเฉียบแหลม ปัญญาทำลายกิเลส แม้บรรดาสรรพสัตว์(ชาวโลกทั้งปวง)คนใดๆ ก็ไม่มีปัญญาเสมอ(เทียบเท่า)ได้ ไม่มีปัญญาประเสริฐ

กว่าพระองค์ได้เลย

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ตถาคตเคยเกิดเป็นมนุษย์
ในชาติก่อนๆ ภพก่อนๆ เป็นผู้ไม่มีความโกรธ(จิตใจ
ละเอียดอ่อนโยน) ไม่มีความแค้นใจ แม้ถูกคน
หมุ่มากกว่ากล่าวรุนแรง ก็ไม่ขัดเคืองใจ ไม่โกรธ ไม่
ปองร้าย ไม่จองล้างจองผลาญ ไม่กระทำความโกรธ
เคืองหรือเสียใจให้ปรากฏ

- เป็นผู้ให้ ทำทานด้วยเครื่องลาด(ของที่ใช้ปูลาด
ลงที่พื้น เช่น พรม ฯลฯ)เนื้อละเอียดอ่อนนุ่ม
- ทำทานด้วยผ้านุ่มห่ม เช่น ผ้าไหมพัลลภ(ผ้า
เปลือกไม้)เนื้อละเอียด ผ้าฝ้ายเนื้อละเอียด
ผ้าไหมเนื้อละเอียด ผ้ามักมผล(ผ้าขนสัตว์)
เนื้อละเอียด ฯลฯ

ก็เพราะตถาคตเคยกระทำดี สังสม เพิ่มพูน
ให้บริบูรณ์อย่างนี้ จึงยอมได้เฉพาะซึ่งลักษณะ
มหาบุรุษดังนี้ คือ

* พระฉวีวรรณ(ผิวพรรณ=สีผิว)ดุจทองคำ

หมายความว่า ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็นฆราวาส จะ
ได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ(ผู้ทรงมีพระทัยละเอียด
อ่อนโยน)

- ทรงเพียบพร้อมด้วยเครื่องลาดเนื้อละเอียดอ่อนนุ่ม
- ทรงเพียบพร้อมด้วยผ้านุ่มห่มเนื้อดีต่างๆ เป็น
ผ้าไหมพัลลภเนื้อละเอียด ผ้าฝ้ายเนื้อละเอียด
ผ้าไหมเนื้อละเอียด ผ้ามักมผลเนื้อละเอียด ฯลฯ

แต่ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็นนักรบ จะได้เป็นพระ
อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า (ผู้ทรงประกอบด้วย
พระปัญญาคุณและพระกรุณาคุณ)

- ทรงเพียบพร้อมด้วยเครื่องลาดเนื้อละเอียดอ่อนนุ่ม
- ทรงเพียบพร้อมด้วยผ้านุ่มห่มเนื้อดีต่างๆ เป็น
ผ้าไหมพัลลภเนื้อละเอียด ผ้าฝ้ายเนื้อละเอียด
ผ้าไหมเนื้อละเอียด ผ้ามักมผลเนื้อละเอียด ฯลฯ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ตถาคตเคยเกิดเป็นมนุษย์
ในชาติก่อนๆ ภพก่อนๆ ได้ช่วยเหลือพวกญาติสนิท
มิตรสหาย ผู้มีใจดี ซึ่งสูญหายพลัดพรากจากกัน
ไปนาน นำกลับมาพบกัน ได้อยู่พร้อมหน้ากัน นำ
ชื่นชมนัก

- นำบิดาให้ได้พบกับบุตร นำบุตรให้ได้พบกับบิดา
- นำมารดาให้ได้พบกับบุตร นำบุตรให้ได้พบกับมารดา
- นำพี่ให้ได้พบกับน้อง นำน้องให้ได้พบกับพี่

ก็เพราะตถาคตเคยกระทำดี สังสม เพิ่มพูน
ให้บริบูรณ์อย่างนี้ จึงยอมได้เฉพาะซึ่งลักษณะ
มหาบุรุษดังนี้ คือ

* พระคุษะ(อวัยวะเพศชาย)เร้นอยู่ในฝัก

หมายความว่า ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็นฆราวาส
จะได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ผู้ทรงมีพระโอรส
(ลูกชาย)มากกว่า ๑,๐๐๐ องค์ ล้วนกล้าหาญลักษณะ
สมเป็นวีรกษัตริย์ สามารถยกยักกองทัพเข้าศึกได้

แต่ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็นนักรบ จะได้เป็นพระ
อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ทรงมีพระอริยสาวก
มากมาย เป็นจำนวนหลายพัน ล้วนแก่กล้า ถึง
พร้อมด้วยความเพียร สามารถกำจัดกองทัพกิเลส
ทั้งปวงได้

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ตถาคตเคยเกิดเป็นมนุษย์
ในชาติก่อนๆ ภพก่อนๆ เมื่อก่อนนั้นเราตรวจดู
มหาชนที่ควรช่วยเหลือแล้ว ย่อมรู้จักตนเอง รู้จัก
คนที่ทัดเทียมกัน รู้จักคนที่พิเศษ ได้หยั่งรู้ว่า คน
เช่นนี้ควรกับสิ่งนี้ คนเช่นนั้นควรกับสิ่งนั้น แล้วจึง
ทำกิจที่เป็นประโยชน์อย่างดีให้แก่มหาชนเหล่านั้น

ก็เพราะตถาคตเคยกระทำดี สังสม เพิ่มพูน
ให้บริบูรณ์อย่างนี้ จึงยอมได้เฉพาะซึ่งลักษณะ
มหาบุรุษดังนี้ คือ

* พระสรีระมีปริมณฑล(ขอบเขตโดยรอบ)ดุจ

ดุดันไตร คือ วา(กางแขนเหยียดออกทั้งสอง
ข้าง)ของพระองค์กว้างเท่ากับส่วนสูงของ
พระองค์

* ประทับยืนตรง พระหัตถ์(มือ)ทั้งสองลูบจับ
ถึงพระขาน(เข่า)ได้

หมายความว่า ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็นฆราวาส จะ
ได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิที่ทรงมั่งคั่งเป็นอย่างยิ่ง

- มีโภคะ(ของกินของใช้)มาก
- มีอุปกรณ์(เครื่องมือเครื่องใช้)มากน่าปลื้มใจ
- มีทรัพย์มาก ทั้งทองและเงิน ทั้งข้าวเปลือก ฯลฯ

- มีห้องพระคลังเต็มบริบูรณ์
- แต่ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็น**นักบวช** จะได้เป็น**พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า** ผู้ทรงมั่งคั่งอย่างยิ่งโดยธรรม
- มีโภคะ(ของฉันของใช้)มาก
- มีอารยทรัพย์(ทรัพย์ที่อันประเสริฐของมนุษย์) มาก คือ
 ๑. สัทธานะ(มีความศรัทธาเชื่อมั่นเป็นทรัพย์)
 ๒. สीलธนะ(มีการปฏิบัติศีลเว้นขาดจากความชั่วเป็นทรัพย์)
 ๓. ทิรธนะ(มีความละเอียดต่อการกระทำผิดเป็นทรัพย์)
 ๔. โอดตปฺปธนะ(มีความเกรงกลัวต่อการกระทำผิดเป็นทรัพย์)
 ๕. สุตธนะ(มีการตั้งใจฟังธรรมเป็นทรัพย์)
 ๖. จาคธนะ(มีการเสียสละแบ่งปันเป็นทรัพย์)
 ๗. ปัญญาธนะ(มีการรู้แจ้งเห็นจริงชำแรกกิเลสได้เป็นทรัพย์)

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ตถาคตเคยเกิดเป็นมนุษย์ในชาติก่อนๆ ภพก่อนๆ เป็นผู้หวังประโยชน์ หวังความเกื้อกูล หวังความผาสุก หวังความเกษม(สุขสบาย) จากโยคะ(กิเลสที่ผูกใจให้ติดอยู่ในกาม-ภพ-ทิฏฐิ-อวิชชา)แก่ชนเป็นอันมาก ด้วยการกำหนดไว้ในใจว่า

- ทำโฉน ชนเหล่านี้พึงเจริญด้วยศรัทธา(ความเชื่อมั่น)
- เจริญด้วยศีล(ข้อปฏิบัติเว้นขาดจากความชั่ว)
- เจริญด้วยสุตะ(การตั้งใจฟังธรรมเสมอ)
- เจริญด้วยพุทธิ(ความรู้อย่างถูกต้อง)
- เจริญด้วยจาคะ(การเสียสละแบ่งปัน)
- เจริญด้วยธรรม(ความดี)
- เจริญด้วยปัญญา(ความรู้แจ้งเห็นจริงชำแรกกิเลสได้)
- เจริญด้วยทรัพย์และข้าวเปลือก
- เจริญด้วยนาและสวน
- เจริญด้วยสัตว์สองเท้าและสัตว์สี่เท้า
- เจริญด้วยบุตรและภรรยา
- เจริญด้วยทาสและกรรมกร

- เจริญด้วยญาติ มิตร และพวกพ้อง

ก็เพราะตถาคตเคยกระทำดี ลังสม เพิ่มพูนให้บริบูรณ์อย่างนี้ จึงยอมได้เฉพาะซึ่งลักษณะมหาบุรุษดังนี้ คือ

* **พระสรีระท่อนบนบริบูรณ์(ล้ำสัน) ดุลล้ำตัวท่อนหน้าของราชสีห์**

* **พระปฤษฎางค์(หลัง)เต็มไม่เป็นร่อง**

* **ลำพระศอก(คอ)กลมเสมอกัน**

หมายความว่า ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็น**ฆราวาส** จะได้เป็น**พระเจ้าจักรพรรดิ** ผู้ทรงไว้ซึ่งความไม่เสื่อมเป็นธรรมดา คือ

- ไม่เสื่อมจากทรัพย์และข้าวเปลือก
- ไม่เสื่อมจากนาและสวน
- ไม่เสื่อมจากสัตว์สองเท้าและสัตว์สี่เท้า
- ไม่เสื่อมจากบุตรและภรรยา
- ไม่เสื่อมจากทาสและกรรมกร
- ไม่เสื่อมจากญาติ มิตร และพวกพ้อง
- ไม่เสื่อมจากสมบัติทั้งปวง

แต่ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็น**นักบวช** จะได้เป็น**พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า** ซึ่งทรงมีความไม่เสื่อมเป็นธรรมดา คือ

- ไม่เสื่อมจากศรัทธา(ความเชื่อมั่น)
- ไม่เสื่อมจากศีล(ข้อปฏิบัติเว้นขาดจากความชั่ว)
- ไม่เสื่อมจากสุตะ(การตั้งใจฟังธรรมเสมอ)
- ไม่เสื่อมจากจาคะ(การเสียสละแบ่งปัน)
- ไม่เสื่อมจากปัญญา(ความรู้แจ้งเห็นจริงชำแรกกิเลสได้)
- ไม่เสื่อมจากอารยทรัพย์ทั้งปวง

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ตถาคตเคยเกิดเป็นมนุษย์ในชาติก่อนๆ ภพก่อนๆ เป็นผู้ไม่เบียดเบียนสัตว์ทั้งหลายด้วยฝ่ามือ ด้วยก้อนดิน ด้วยท่อนไม้ ด้วยคัสตรา(อาวุธ)

ก็เพราะตถาคตเคยกระทำดี ลังสม เพิ่มพูนให้บริบูรณ์อย่างนี้ จึงยอมได้เฉพาะซึ่งลักษณะมหาบุรุษดังนี้ คือ

* **ประสาทรบรสพระกระยาหาร(อาหาร)ดีเยี่ยม**

รวมกันอยู่ที่ลำพระศอ(คอ) นารสอาหาร แม่ชานไปทั่วพระกาย

หมายความว่า ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็น**ฆราวาส** จะได้เป็น**พระเจ้าจักรพรรดิ** ที่ทรงมีพระโรคพาธ (ความเจ็บป่วย)น้อย ลำบากน้อย

- สมบูรณ์ด้วยพระเตโชธาตุ(ไฟธาตุ)ย่อยอาหาร
ได้ดี ให้ความอบอุ่น ไม่เย็นนัก ไม่ร้อนนัก

แต่ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็น**นักบวช** จะได้เป็น**พระ
อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า** ที่ทรงมีพระโรคพาธ
น้อย ลำบากน้อย

- สมบูรณ์ด้วยพระเตโชธาตุย่อยอาหารได้ดี ให้ความ
อบอุ่น ไม่เย็นนัก ไม่ร้อนนัก เหมาะควรแก่การ
บำเพ็ญเพียร

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ตถาคตเคยเกิดเป็นมนุษย์
ในชาติก่อนๆ ภพก่อนๆ ทำตนเป็นคนตรง(ซื่อ) มี
ใจตรงเป็นปกติคงที่ มองดูชนทั้งหลายอย่างซื่อตรง
ด้วยดวงตาเปี่ยมด้วยความรัก โดยไม่ถลึงตามอง
ไม่ค้อนตามอง ไม่ซ้ำเล็งตามอง

ก็เพราะตถาคตเคยกระทำดี สังสม เพิ่มพูน
ให้บริบูรณ์อย่างนี้ จึงยอมได้เฉพาะซึ่งลักษณะ
มหาบุรุษดังนี้ คือ

* พระเนตร(ดวงตา)ดำสนิท

* พระเนตรแจ่มใส ดูดวงตาลูกโค

หมายความว่า ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็น**ฆราวาส**
จะได้เป็น**พระเจ้าจักรพรรดิ** ผู้เป็นที่รักของชนเป็น
อันมากเมื่อพบเห็น คือ

เป็นที่รักใคร่พอใจของพราหมณ์(นักบวช)
คหบดี(คนฐานะดี) ชาวนิคม(คนในหมู่บ้านขนาดใหญ่)
ชาวชนบท(คนนอกเขตเมืองหลวง)โหราจารย์
(อาจารย์ผู้เป็นโหร) มหาอำมาตย์(ข้าราชการชั้น
ผู้ใหญ่) แม่ทัพนายกอง นายประตู(ทหารชั้นผู้น้อย)
อำมาตย์(ข้าราชการฝ่ายพลเรือน) บริษัท(หมู่คณะ)
พวกเจ้า(เชื้อสายกษัตริย์) เศรษฐี แม้พวกเด็กๆ

แต่ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็น**นักบวช** จะได้เป็น**พระ
อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า** ซึ่งทรงเป็นที่รักของ
มหาชนเมื่อพบเห็น คือ

เป็นที่รักเคารพยิ่งของภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก
(ชายผู้นับถือพุทธศาสนาอย่างมั่นคง) อุบาสิกา
(หญิงผู้นับถือพุทธศาสนาอย่างมั่นคง) เทวดา(คน
ใจสูง) มนุษย์(คนใจประเสริฐ) นาค(ผู้ไม่ทำบาป)
คนธรรพ์(ผู้ชำนาญดนตรีและขับร้อง) แม้วกอสูร
(คนใจต่ำ)

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ตถาคตเคยเกิดเป็นมนุษย์
ในชาติก่อนๆ ภพก่อนๆ ได้เป็นหัวหน้าของชนหมู่มาก
ในกุศลธรรม(สิ่งที่ถูกต้องดีงาม)ทั้งหลาย

- เป็นประธานของชนหมู่มากด้วยกายสุจริต
(ประพฤติถูกต้องทางกายคือ เว้นจากการฆ่าสัตว์
เว้นจากการลักทรัพย์ เว้นจากการประพฤตินิन्द
ในกาม) ด้วยวจีสุจริต(ประพฤติถูกต้องทางวาจา
คือ เว้นจากการพูดเท็จ เว้นจากการพูดส่อเสียด
เว้นจากการพูดคำหยาบ เว้นจากการพูดเพ้อเจ้อ) ด้วย
มโนสุจริต(ประพฤติถูกต้องทางใจคือ ไม่โลภอยาก
ได้ของเขา ไม่พยายามปองร้ายเขา มีความเห็นที่
ถูกต้องตรงธรรม)

- ด้วยการบำเพ็ญทาน(เพิ่มพูนการให้)

- ด้วยการสมาทานศีล(ถือปฏิบัติศีล)

- ด้วยการรักษาอุโบสถ(ถือศีล ๘)

- ด้วยการปฏิบัติดีในบิดามารดา

- ด้วยการปฏิบัติดีในสมณพราหมณ์(นักบวช)

- ด้วยการเคารพต่อผู้ใหญ่ในตระกูล

- ด้วยการกระทำสิ่งที่ถูกต้องดีงามให้ยิ่งๆ ขึ้นไปอีก

ก็เพราะตถาคตเคยกระทำดี สังสม เพิ่มพูน
ให้บริบูรณ์อย่างนี้ จึงยอมได้เฉพาะซึ่งลักษณะ
มหาบุรุษดังนี้ คือ

* พระเศียร(ศีรษะ)กลมงาม ดูประดับด้วย
กรอบพระพักตร์(เครื่องประดับขอบหน้าผาก)

หมายความว่า ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็น**ฆราวาส**
จะได้เป็น**พระเจ้าจักรพรรดิ** ผู้ซึ่งทรงเป็นที่
เชื่อถือเห็นด้วยของมหาชน ทั้งพวกพราหมณ์
(นักบวช) คหบดี(คนฐานะดี) ชาวนิคม(คนใน
หมู่บ้านขนาดใหญ่) ชาวชนบท(คนนอกเขตเมือง
หลวง)โหราจารย์(อาจารย์ผู้เป็นโหร) อำมาตย์

(ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่) แม่ทัพนายกอง นาย
ประตุ(ทหารชั้นผู้น้อย) อำมาตย์(ข้าราชการฝ่าย
พลเรือน) บริษัท(หมู่คณะ) พวกเจ้า(เชื้อสาย
กษัตริย์) เศรษฐี แม่พวกเด็ก ๆ

แต่ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็น**นักบวช** จะได้เป็น**พระ
อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า**ผู้ซึ่งทรงเป็นที่เชื่อถือ
เห็นด้วยของมหาชน ทั้งพวกภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก
(ชายผู้นับถือพุทธศาสนาอย่างมั่นคง) อุบาสิกา(หญิง
ผู้นับถือพุทธศาสนาอย่างมั่นคง) เทวดา(คนใจสูง)
มนุษย์(คนใจประเสริฐ) นาค(ผู้ไม่ทำบาป) คนธรรพ์
(ผู้ชำนาญดนตรีและขับร้อง) แม่พวกอสูร(คนใจต่ำ)

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ตถาคตเคยเกิดเป็นมนุษย์
ในชาติก่อนๆ ภพก่อนๆ ได้ประพฤติดนเป็นคนไม่
พูดเท็จ ละเว้นการพูดเท็จเด็ดขาด จะพูดแต่คำ
จริงเท่านั้น รักษาไว้ซึ่งคำสัตย์ พูดแต่ถ้อยคำเป็น
หลักฐานที่เชื่อถือได้ ไม่พูดจาลวงโลก

ก็เพราะตถาคตเคยกระทำดี สังสม เพิ่มพูน
ให้บริบูรณ์อย่างนี้ จึงยอมได้เฉพาะซึ่งลักษณะ
มหาบุรุษดังนี้ คือ

- * พระโลมชาติ(ขน)เกิดขุมละเส้นเท่านั้น
- * พระอุณาโลม(ขนระหว่างคิ้ว)สีขาวละเอียด
อ่อน ดุจขน

หมายความว่า ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็น**ฆราวาส**
จะได้เป็น**พระเจ้าจักรพรรดิ** ผู้ซึ่งเป็นที่เชื่อฟัง
ประพฤติดตามของมหาชน ทั้งพวกพราหมณ์ คหบดี
ชาวนิคม ชาวชนบท โหราจารย์ อำมาตย์ แม่ทัพ
นายกอง นายประตุ อำมาตย์ บริษัท พวกเจ้า
เศรษฐี แม่พวกเด็ก ๆ

แต่ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็น**นักบวช** จะได้เป็น
พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ซึ่งเป็นที่เชื่อฟัง
ประพฤติดตามของมหาชน ทั้งพวกภิกษุ ภิกษุณี
อุบาสก อุบาสิกา เทวดา มนุษย์ นาค คนธรรพ์
แม่พวกอสูร

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ตถาคตเคยเกิดเป็นมนุษย์
ในชาติก่อนๆ ภพก่อนๆ ได้ประพฤติดนเป็นคนไม่พูด
ส่อเสียด ละเว้นการพูดส่อเสียดเด็ดขาด คือ เมื่อฟัง

ความจากฝ่ายนี้แล้ว ไม่ไปบอกฝ่ายโน้น ทำให้หมู่ชน
แตกร้างกัน หรือเมื่อฟังความจากฝ่ายโน้นแล้ว ไม่
มาบอกฝ่ายนี้ ทำให้หมู่ชนแตกร้างกัน แต่จะพูดจา
สมานคนที่แตกร้างกัน

- ส่งเสริมคนที่พร้อมเพรียงกัน
- ชอบคนที่พร้อมเพรียงกัน
- ยินดีในคนที่พร้อมเพรียงกัน
- เพลิดเพลินในคนที่พร้อมเพรียงกัน
- กล่าวแต่คำที่ทำให้คนพร้อมเพรียงกัน

ก็เพราะตถาคตเคยกระทำดี สังสม เพิ่มพูน
ให้บริบูรณ์อย่างนี้ จึงยอมได้เฉพาะซึ่งลักษณะ
มหาบุรุษดังนี้ คือ

* มีพระทนต์(ฟัน) ๔๐ ซี่

* พระทนต์ชิดกันไม่มีห่าง

หมายความว่า ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็น**ฆราวาส**
จะได้เป็น**พระเจ้าจักรพรรดิ** ซึ่งทรงมีบริษัท(หมู่
คณะ)ไม่แตกแยกกัน ทั้งพวกพราหมณ์ คหบดี ชาว
นิคม ชาวชนบท โหราจารย์ มหาอำมาตย์ แม่ทัพ
นายกอง นายประตุ อำมาตย์ บริษัท พวกเจ้า
เศรษฐี แม่พวกเด็ก ๆ

แต่ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็น**นักบวช** จะได้เป็น**พระ
อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า** ซึ่งทรงมีบริษัทไม่
แตกแยกกัน ทั้งพวกภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก
อุบาสิกา เทวดา มนุษย์ นาค คนธรรพ์ แม่พวกอสูร

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ตถาคตเคยเกิดเป็นมนุษย์
ในชาติก่อนๆ ภพก่อนๆ ได้ประพฤติดนเป็นคนไม่พูด
คำหยาบ ละเว้นการพูดคำหยาบเด็ดขาด กล่าวแต่
คำที่ไม่มีโทษ (ผลร้าย) ไพเราะหู ชวนให้รัก จับใจ
เป็นของชาวเมือง คนส่วนมากรักใคร่พอใจ

ก็เพราะตถาคตเคยกระทำดี สังสม เพิ่มพูน
ให้บริบูรณ์อย่างนี้ จึงยอมได้เฉพาะซึ่งลักษณะ
มหาบุรุษดังนี้ คือ

* พระชิวหา(ลิ้น)ใหญ่ยาว

* พระสุรเสียง(เสียงก้องกังวาน)ดุจเสียง
พรม(บริสุทธิ์จากกาม)ตรัส(พูด)ดุจเสียง
ร้องของนกการเวก(ร้องไพเราะจนสัตว์ใด

เพราะตถาคตเคยกระทำดี ลังสม เพิ่มพูนให้บริบูรณ์อย่างนี้ จึงยอมได้เฉพาะซึ่งลักษณะมหาบุรุษ

ได้ยิน ต้องหยุดชะงักฟัง)

หมายความว่า ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็นฆราวาสจะได้เป็น**พระเจ้าจักรพรรดิ** ผู้ทรงมีพระวาทะเป็นที่เชื่อมั่นของมหาชน ทั้งพวกพราหมณ์ คหบดีชาวนิคมน ชวาชนบท โหราจารย์ มหาอำมาตย์ แม่ทัพ นายกอง นายประตู อำมาตย์ บริษัท พวกเจ้า เศรษฐี แม่พวกเด็กๆ

แต่ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็น**นักบวช** จะได้เป็น**พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า** ผู้ทรงมีพระวาทะเป็นที่เชื่อมั่นของมหาชน ทั้งพวกภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา เทวดา มนุษย์ นาค คนธรรพ์ แม่พวกอสูร

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ตถาคตเคยเกิดเป็นมนุษย์ในชาติก่อนๆ ภพก่อนๆ ได้ประพฤติตนเป็นคนไม่พูดเพื่อเจ้า ละเว้นการพูดเพื่อเจ้าเด็ดขาด มีแต่ให้ถูกกาล(เวลา) พูดคำจริง พูดอิงอรรถ(สาระ) พูดอิงธรรม(ความถูกต้อง) พูดอิงวินัย(ข้อห้ามข้อบังคับ) พูดแต่คำมีหลักฐาน มีที่อ้าง มีที่กำหนด ประกอบด้วยประโยชน์ เหมาะควรกับกาลเทศะ(เวลาและสถานที่)

ก็เพราะตถาคตเคยกระทำดี ลังสม เพิ่มพูนให้บริบูรณ์อย่างนี้ จึงยอมได้เฉพาะซึ่งลักษณะมหาบุรุษดังนี้ คือ

* พระอนุ(คาง)ดุจคางของราชสีห์

หมายความว่า ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็นฆราวาสจะได้เป็น**พระเจ้าจักรพรรดิ** ผู้ซึ่งไม่มีใครๆ แม้ข้าศึกศัตรู จะมากำจัดพระองค์ได้

แต่ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็น**นักบวช** จะได้เป็น**พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า** ผู้ซึ่งไม่มีข้าศึกภายในคือ ราคะ(ความติดใจในกามคุณ) โทสะ(ความมุ่งร้าย) โมหะ(ความหลงผิด) ก็เล็ดใดๆในโลกจะมากำจัดพระองค์ได้

แม้ศัตรูภายนอกคือ สมณพราหมณ์(นักบวช) เทวดา(คนใจสูง) มาร(คนใจต่ำ) พรหม(คนใจ

บริสุทธิ์) ใครๆในโลกก็ไม่อาจมากำจัดพระองค์ได้

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ตถาคตเคยเกิดเป็นมนุษย์ในชาติก่อนๆ ภพก่อนๆ ได้ประพฤติตนละมิดฉ้อ อาชีวะ(การเลี้ยงชีพในทางผิด) ดำรงชีวิตอยู่ด้วยลัมมาอาชีวะ(การเลี้ยงชีพในทางถูก)

- เว้นขาดจากการโกงด้วยตาชั่ง ด้วยเครื่องตวงวัด ด้วยของปลอม ด้วยการรับสินบน ด้วยการหลอกลวง ด้วยการตลบตะแลง

- เว้นขาดจากการทำร้าย การฆ่า การกักขัง การตีชิง การปล้น การขู่กรรโชก

ก็เพราะตถาคตเคยกระทำดี ลังสม เพิ่มพูนให้บริบูรณ์อย่างนี้ จึงยอมได้เฉพาะซึ่งลักษณะมหาบุรุษดังนี้ คือ

* พระทนต์(ฟัน)เรียบเสมอกัน

* พระทาสฺวะ(ฟันเขี้ยว)ขาวงดงาม

หมายความว่า ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็นฆราวาสจะได้เป็น**พระเจ้าจักรพรรดิ** ผู้ทรงมีบริวารสะอาด (ชื่อสัตย์สุจริต) ทั้งที่เป็นพราหมณ์ คหบดี ชาวนิคมน ชวาชนบท โหราจารย์ มหาอำมาตย์ แม่ทัพ นายกอง นายประตู อำมาตย์ บริษัท พวกเจ้า เศรษฐี แม่พวกเด็กๆ

แต่ถ้ามหาบุรุษนั้นเป็น**นักบวช** จะได้เป็น**พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า** ผู้ทรงมีบริวารสะอาด (ในสุจริต ๓) ทั้งที่เป็นภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา เทวดา มนุษย์ นาค คนธรรพ์ แม่พวกอสูร

ครั้นพระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสมหาปฐิส-**ลักษณะ(ลักษณะของมหาบุรุษ) ๓๒ ประการ** แล้ว ภิกษุทั้งหลายนั้นต่างพากันชื่นชมยินดียิ่ง ในพระภาสิต(ถ้อยคำสอนใจ)ของพระองค์

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๑ “ลักขณสูตร” ข้อ ๑๓๐)

● ต่อจากฉบับที่ ๓๒๕

เงื่อนไขข้อจำกัดของทรัพยากร แหล่งพลังงาน
รวมถึงพื้นที่ทางนิเวศน์ที่รองรับผลภาวะ
อันเกิดจากการผลิตและการบริโภคของมนุษย์
นับวันมีแต่จะลดน้อยลงๆ และกำลังเป็นแนวโน้มใหญ่
ของปัญหาที่อารยธรรมมนุษย์ในศตวรรษที่ ๒๑
จะต้องเผชิญอย่างแน่นอน

quintype-04.imgix.net

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

แล้วผลที่เกิดจากกระบวนการปรุงแต่งของ
ความรู้สึกนึกคิดเหล่านี้ ก็จะย้อนกลับ (feedback)
มาทำให้อริชชาความไม่รู้ในจิตไร้สำนึกพอกพูนหนา
แน่นยิ่งขึ้น ตลอดจนเกิดกระบวนการผลิตซ้ำตาม
กฎปฏิบัติสมุสบาพ หมุนวนเป็นวัฏจักรเช่นนี้รอบ
แล้วรอบเล่าไม่มีที่สิ้นสุด (โดยอริชชาในภวังคจิตจะ
เปรียบเหมือนเขม่าที่เกาะครอบแก้วของตะเกียง
น้ำมันไว้อย่างหนาแน่น จนแสงของตะเกียงไม่
สามารถผ่านออกมาได้ ถึงแม้การทำสมาธิภาวนา
กำหนดสติให้เห็นกระบวนการปรุงแต่งของนามรูป
ได้อย่างละเอียด ตามลำดับแห่งวิปัสสนาญาณ
ขั้นต้นๆ จะเป็นเหมือนการเร่งความสว่างของ
ตะเกียงให้แรงขึ้นๆ จนสามารถส่องให้เห็นสิ่ง
ต่างๆ รอบข้างได้ชั่วคราว แต่เมื่อกำลังของสติ
ลดลง ความมืดก็จะกลับเข้าครอบงำใหม่ การ
ล้างกิเลสต้นเหตุอุปาทานที่แฝงอยู่ในภวังคจิต จึง
เปรียบเหมือนการเช็ดถูเขม่าที่เกาะครอบแก้วของ

ตะเกียง ยิ่งเขม่าหมดไปเท่าไร แสงของตะเกียง
ที่แม้อยู่ในระดับปรกตินั้นก็สามารถจะผ่านออกมา
และส่องสว่างให้เห็นความจริงของสรรพสิ่งตามที่
เป็นจริงได้อย่างมั่นคงถาวรฉนั้น)

ขณะที่แนวคิดทางจริยปรัชญาของอดัม สมิธ
และเบนแธม เป็นพื้นฐานของกระบวนทัศน์
ทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์กระแสหลัก เพราะ
เมื่อความรู้สึกเจ็บปวด (pain) กับความรู้สึกพึง-
พอใจ (pleasure) เป็นรากฐานของมโนทัศน์เรื่อง
อรรถประโยชน์ (utility) ที่เป็นตัวกำหนดกลไก
ตลาด ธรรมชาติสองอย่างนี้ก็เท่ากับเป็นปัจจัยที่
ถูกกำหนดมาก่อน และทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์
เป็นเพียงการอธิบายธรรมชาติของ “ผล” ที่เกิด
ตามมาจาก “เหตุ” ดังกล่าว ตลอดจนใช้ประโยชน์
จากองค์ความรู้นี้ในการแก้ปัญหาทางเศรษฐกิจ
ต่างๆ ที่เกิดจากการผลิตและการบริโภค ภาย

ได้อิทธิพลที่ถูกกำหนดโดยความรู้สึกเจ็บปวดหรือความรู้สึกพึงพอใจเหล่านั้น

แต่กฎปฏิบัติสมบูรณ์บาทในหลักพุทธธรรมอธิบายให้เห็นลึกกลงไปถึงกฎธรรมชาติที่อยู่เบื้องหลังความรู้สึกเจ็บปวดเป็นทุกข์ (ทุกข์เวทนา) ความรู้สึกพึงพอใจเป็นสุข (สุขเวทนา) ความรู้สึกเฉย ๆ (อุทฺทขม-สุขเวทนา) ตลอดจนการวางเฉยต่ออารมณ์ความรู้สึกเป็นสุขและรู้สึกเป็นทุกข์ (อุเบกขาเวทนา) นั้น ๆ จึงเท่ากับเป็นการมองธรรมชาติของพฤติกรรมมนุษย์ลึกกลงไปกว่าที่อดัม สมิธ และเบนแธมกล่าวถึงอีกชั้น อันทำให้สามารถจะอาศัยความรู้ความเข้าใจในธรรมชาติของมนุษย์ที่ลึกซึ้งขึ้นอีกระดับหนึ่งนี้ เป็นช่องทางหาวิธีการใหม่ ๆ เพื่อแก้ปัญหาทางเศรษฐกิจที่มีพื้นฐานจากพฤติกรรมการผลิตและการบริโภคของมนุษย์ได้อย่างครอบคลุมกว้างขวางยิ่งขึ้นกว่าเดิม

ขณะที่เป้าหมายขององค์ความรู้ทางเศรษฐศาสตร์อยู่ที่ “การช่วยให้มนุษย์สามารถบริหารจัดการทรัพยากรที่มีจำกัด ให้เกิดประโยชน์สุขที่มากที่สุดสำหรับคนจำนวนมากที่สุดในสังคม” โดยความหมายของคำว่า “ประโยชน์สุข” ภายใต้กระบวนทัศน์ของเศรษฐศาสตร์กระแสหลักก็คือ ความรู้สึกพึงพอใจเป็นสุข (และการหลีกเลี่ยงความรู้สึกไม่พึงพอใจเป็นทุกข์) ในการบริโภคสินค้าหรือบริการต่าง ๆ

ฉะนั้นถ้าผู้คนจำนวนหนึ่งมีความรู้สึกพึงพอใจและเป็นสุขกับการได้ดื่มสุรา ตราบเท่าที่พฤติกรรมการดื่มสุราดังกล่าวไม่ไปกระทบทำให้ประโยชน์สุขของคนอื่นลดลง อาทิ ดื่มแล้วขับ อันเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุที่ทำให้คนอื่นบาดเจ็บล้มตายหรือเดือดร้อน เป็นต้น ก็เป็นเรื่องที่อยู่ภายใต้กรอบความคิดของทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ที่จะพึงพิจารณาว่า ควรบริหารจัดการทรัพยากรที่มีจำกัดของสังคม เพื่อให้เกิดประโยชน์สุขที่มากที่สุดสำหรับคนจำนวนมากที่สุดซึ่งมีความพึงพอใจกับการดื่มสุราได้อย่างไร ส่วนเรื่องพฤติกรรม

การดื่มสุราเป็นสิ่งที่ “ดี” หรือไม่นั้น อาจจะเป็นปัญหาในหลักจริยธรรมทางศาสนาหรือสาธารณสุขศาสตร์ แต่ไม่ใช่เป็นประเด็นปัญหาทางเศรษฐศาสตร์ที่จะต้องนำมาขบคิดให้เสียเวลา

อย่างไรก็ตามถ้ามองความหมายของคำว่า “ประโยชน์สุข” ให้ลึกกว่าแค่ความรู้สึก “พึงพอใจเป็นสุข” และการหลีกเลี่ยงความรู้สึก “ไม่พึงพอใจเป็นทุกข์” ดังที่เบนแธมกล่าวถึง เราอาจพบช่องทางที่จะใช้ทรัพยากรที่มีจำนวนจำกัดของสังคม เพื่อสร้าง “ประโยชน์สุขที่มากที่สุดสำหรับคนจำนวนมากที่สุด” ได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นกว่าเดิม (อันปฏิเสธไม่ได้ว่าเป็นประเด็นปัญหาสำคัญทางเศรษฐศาสตร์) โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายใต้เงื่อนไขข้อจำกัดของทรัพยากร แหล่งพลังงาน รวมถึงพื้นที่ทางนิเวศน์ที่รองรับผลภาวะอันเกิดจากการผลิตและการบริโภคของมนุษย์ ซึ่งนับวันมีแต่จะลดน้อยลงๆ และกำลังเป็นแนวโน้มใหญ่ของปัญหาที่อารยธรรมมนุษย์ในศตวรรษที่ ๒๑ จะต้องเผชิญอย่างแน่นอน

แก่นสารของประโยชน์สุข

ทั้งนี้สำหรับคนที่ถูกขังกักและมีอาการคัน การเกาถูกแผลที่คันย่อมทำให้รู้สึกพึงพอใจเป็นสุข ถ้าเช่นนั้นการทายารักษาแผลให้หายคัน หรือการปล่อยแผลที่คันเก็บไว้เพื่อจะมีโอกาสเสพความรู้สึกพึงพอใจกับการได้เกาแผลที่คันต่อไป พฤติกรรมแบบไหนก่อให้เกิด “ประโยชน์สุข” มากกว่ากัน

หรือสำหรับคนที่ติดยาบ้า ถ้าไม่ได้เสพยาบ้าก็จะมีอาการทุกข์ทรมานอย่างมาก แต่ถ้าหากได้เสพยาจะเกิดความรู้สึกตรงข้าม คือมีความพึงพอใจเป็นสุขอย่างมหาศาลจนเอาอะไรมาแลกก็ไม่ยอม กรณีเช่นนี้การพยายามเลิกติดยาบ้า หรือการพยายามหายาบ้ามาเสพให้สมอยาก พฤติกรรมแบบไหนก่อให้เกิด “ประโยชน์สุข” มากกว่ากัน

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

บทความพิเศษ

● พิมลวัฒน์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๓๒๕

สังคมที่ดีไม่ได้เกิดขึ้นเอง
ประชาชนทุกคนและสถาบันทุกสถาบัน
รวมทั้งสถาบันสื่อมวลชนซึ่งเป็นเสาหลักของสังคม
และระบอบประชาธิปไตย
ต่างต้องไม่เป็นกลางระหว่างความดีและความชั่ว
ความถูกต้องและความผิด

<http://consciouslifeneews.com>

ทำไมต้องรู้ทัน?

ตอน สื่อมวลชน : บทบาทและความรับผิดชอบ (Mass Media : Role and Responsibility)

อดีตนักข่าวเคยถามประธานของซีบีเอสว่า “คุณกังวลถึงความยุ่งยากที่คุณจะได้รับจากการรายงานข่าวที่อึกทึกครึกโครมหรือไม่??” คำตอบคือ “คุณหาข่าวมาเถอะ ผมจะจัดการกับความยุ่งยากเอง” สื่อมวลชนไม่ได้มีหน้าที่ทำตัวให้สอดคล้องกับผู้มีอำนาจ แต่ต้องเป็นอิสระจากการชี้แนะและการครอบงำ ตลอดประวัติศาสตร์อเมริกัน สื่อมวลชนได้สวมบทบาทที่สำคัญต่อประชาธิปไตย สื่อมวลชนรุ่นแรก ๆ ถูกคุมขังเพราะวิพากษ์วิจารณ์ผู้ว่าการรัฐอย่างตรงไปตรงมา เขาถูกลงโทษ

เพราะเปิดเผยและคัดค้านการใช้อำนาจโดยพลการและพูดความจริง พวกเขาคือพวกที่ปกป้องประชาธิปไตย สื่อมวลชนคือผู้ที่แสดงให้เห็นถึงพลังของสังคมที่เปิดเผยและโปร่งใส สื่อมวลชนไม่มีหน้าที่ต้องลี้ภัยระผู้มีอำนาจ แต่มีหน้าที่ส่องไฟไปที่พวกเขาอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้แน่ใจว่าพวกเขาจะปฏิบัติตนให้เป็นที่ไว้วางใจของสาธารณะ พวกเขาสาบานตนก่อนเข้ารับตำแหน่ง พวกเขาจึงต้องถูกทดสอบ พวกเขาได้รับเงินเดือนจากเงินภาษีประชาชน ฉะนั้นพวกเขาต้องรับผิดชอบต่อ

หน้าที่ตลอดเวลา

สื่อมวลชนมีความสำคัญอย่างยิ่งในระบบประชาธิปไตย เพราะสื่อมวลชนเป็นสถาบันเดียวในสังคมที่สามารถตั้งคำถามกับผู้บริหารประเทศและเจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างสม่ำเสมอ หากผู้มีอำนาจไม่ถูกท้าทาย พวกเขาอาจปฏิบัติหน้าที่อย่างไม่รับผิดชอบและซ่อนเร้น ประชาธิปไตยเป็นระบอบที่มีการตรวจสอบและถ่วงดุลสังคมประชาธิปไตยต้องพึ่งพิงสื่อมวลชนสำหรับการทำงานอย่างซื่อสัตย์ของรัฐบาล สื่อมวลชนควรมีอิสระในการปฏิบัติหน้าที่ “หมาเฝ้าบ้าน” และมีความกล้าหาญที่จะจับตาดูบรรดาผู้อยู่ในอำนาจเพื่อให้แน่ใจว่าพวกเขาจะทำงานเพื่อประโยชน์ของประเทศและประชาชน สื่อมวลชนจะได้รับความไว้วางใจและความเคารพก็ต่อเมื่อพวกเขาซื่อสัตย์ต่ออุดมการณ์ของอาชีพของตนเท่านั้น (“Helen Thomas, “Watchdogs of Democracy”, Simon & Schuster , New York, ๒๐๐๖)

ในครอบครัวหนึ่งๆ ซึ่งมีคุณตา คุณยาย บิดา มารดา ลูกๆ และอาจจะรวมแม่ครัว คนสวนและคนขับรถด้วยก็ได้ ทั้งในชีวิตประจำวันและในยามที่สถานการณ์ไม่ปกติ สมาชิกทุกคนมีหน้าที่ต้องยืนอยู่ข้างความดีและปฏิบัติหน้าที่ตนอย่างขยันอดทน ซื่อสัตย์ เสียสละ ฯลฯ ทั้งนี้เพื่อความสมัครสมานสามัคคีและความอยู่ดีมีสุขของทุกคน ไม่มีแม้แต่คนเดียวที่จะมีหน้าที่ “เป็นกลาง” ทั้งในยามปกติและในยามที่เกิดแผ่นดินไหว อุทกภัยหรือในยามที่มีโจรขึ้นบ้าน ทุกคนมีหน้าที่ยืนหยัดอยู่ข้างศีลธรรมและความถูกต้อง ในระดับประเทศก็เช่นเดียวกัน สังคมที่ดีไม่ได้เกิดขึ้นเอง ประชาชนทุกคนและสถาบันทุกสถาบัน รวมทั้งสถาบันสื่อมวลชนซึ่งเป็นเสาหลักของสังคมและระบอบประชาธิปไตย ต่างต้องไม่เป็นกลางระหว่างความดีและความชั่วความถูกและความผิด สื่อมวลชนเปรียบเสมือนแสงสว่างที่แผ่กระจายไปทั่วสังคมเพื่อช่วยให้ประชาชนหรือเจ้าของอิทธิปไตยได้เห็นสิ่งต่างๆ ตามความเป็นจริงอย่างครบถ้วนและเป็นธรรม จะได้ตัดสินใจใช้

อิทธิปไตยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สาระสำคัญที่สื่อมวลชนไทยเข้าใจผิดอย่างรุนแรง (หรือแกล้งเข้าใจผิดเพื่อผลประโยชน์??) ได้แก่คำว่า “เป็นกลาง” นี้เอง ข้อเท็จจริงก็คือสื่อมวลชนเป็นสถาบันหนึ่งของสถาบันทั้งหมดที่จะเป็นกลางระหว่าง “พระและโจร” ไม่ได้ สื่อมวลชนไม่ได้มีหน้าที่เชิญพระและโจร ไปออกรายการโทรทัศน์เพื่อถกเถียงกันว่าแนวทางของฝ่ายใดดีกว่ากันโดยให้ผู้อ่านหรือผู้ชมตัดสินใจเอง “หมาเฝ้าบ้าน” หรือ “หมาเฝ้าประชาธิปไตย” มีความรับผิดชอบที่ต้อง “เลือกข้าง” โดยต้องเลือกข้าง ความดีงามและคุณธรรม (พระพุทธองค์ทรงสอนให้เลือกดีละชั่ว) การเชิญ “โจร” ไปสาธยายความถูกต้องและความดีงามของการเป็น “โจร” ปล้นชาติทำลายแผ่นดินจึงเป็นการกระทำที่น่าสังเวช เพราะเป็นการครอบงำให้ประชาชนเข้าใจผิดอย่างไม่รับผิดชอบ

ความเข้าใจผิดที่ว่าสื่อมวลชนต้องเป็นกลางแม้ระหว่าง “พระและโจร” น่าจะเกิดขึ้นจากความสับสนในความหมายของคำภาษาอังกฤษว่า “neutral” คำที่ใช้ในวิชาสื่อมวลชนคำนี้มีความหมายว่า “ไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด” กรรมการบนเวทีมวยคือผู้ที่ “ไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด” ฝ่ายแดงต่อได้สีหมัดก็ต้องให้คะแนนฝ่ายแดงสีคะแนน หากฝ่ายน้ำเงิน “กั๊กหู” ฝ่ายแดง กรรมการก็ต้องหักคะแนนฝ่ายน้ำเงิน กรรมการมีหน้าที่ให้คะแนนตามความเป็นจริงอย่างกล้าหาญ เป็นธรรมและปราศจากอคติ ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ของสังคมมวยโดยรวมและความน่าเชื่อถือและศรัทธาของตัวกรรมการเองด้วย อย่างไรก็ตาม โลกแห่งความเป็นจริงย่อมมีทั้งคนดีและคนชั่ว มีสื่อดีและสื่อเลวและมีแม้แต่กระทั่งสื่อดีแล้วเปลี่ยนแปลงเป็นสื่อเลวเช่น “มติชั่ว” ด้วยเหตุนี้ **พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจึงมีพระราชดำรัสว่า “สังคมมีทั้งคนดีและคนเลว เราไม่สามารถทำให้ทุกคนเป็นคนดีได้ ฉะนั้นจึงต้องเลือกคนดีมาบริหารบ้านเมือง”**

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

(ตอนที่ ๓๙)

*** เดือน ๕,๖ และ ๗ ทับ ๓ เดือนนี้ว่าด้วยเตโชธาตุ**

ชื่อ สันตปปีคคีพิการ อากาการ ให้เย็นในอก วิงเวียน
รับประทานอาหารไม่ได้ บริโภคอาหารอิม มักให้จุกเสียด
ขัดในอก อาหารมักพลันแหลก มิได้อยู่ท้อง ให้อยากบ่อยๆ

❖ ว่าด้วยธาตุทับ ๕ บาทเหลือ

บุคคลใดตายโดยสิ้นกำหนดอายุเป็นปริโยสานนั้น
ธาตุทั้ง ๔ ย่อมขาดสูญไปตามลำดับ แต่เมื่อจะสิ้น
อายุ แต่ละธาตุขาดเหลือ ดังนี้

ปถวีธาตุ ๒๐ บาทไป ๑๙ หทัยง (หัวใจ) ยังอยู่

วาโยธาตุ ๑๒ บาทไป ๑๑ ปิตตัง (น้ำดี) ยังอยู่

วาโยธาตุ ๕ บาทไป ๕ อัสนาสะปัสสาสะวาทา

(ลมหายใจเข้าออก) ยังอยู่

เตโชธาตุ ๕ บาทไป ๓ สันตปปีคคี(ไฟอุ่นกาย) ยังอยู่

ถ้าธาตุทั้งหลาย สูญสิ้นพร้อมกันดังกล่าวนี้
ท่านว่า 'เหยี่ยวยาไม่หาย' หากขาดหรือหย่อนไป
แต่ละสิ่ง สองสิ่ง 'ยังพอพยายามได้'

❖ ว่าด้วยธาตุทับ ๕ พิการตามฤดู

ตามปกติ ปี ๑ มี ๓ ฤดู ฤดู ๑ ละ ๔ เดือน แต่ใน
คัมภีร์ธำตวิภังค์ จัดฤดูไว้ ๔ ฤดู ฤดูละ ๓ เดือน คือ

๑. เดือน ๕,๖ และ ๗ ทับ ๓ เดือนนี้ว่าด้วยเตโชธาตุ

ชื่อ สันตปปีคคีพิการ อากาการ ให้เย็นในอก วิงเวียน
รับประทานอาหารไม่ได้ บริโภคอาหารอิม มักให้จุกเสียด
ขัดในอก อาหารมักพลันแหลก มิได้อยู่ท้อง
ให้อยากบ่อยๆ **จึงเป็นเหตุให้เกิดลม ๖ จำพวก คือ**

๑.๑ สมเมื่อ อุตฺรณะวาทะ พัดแต่สะตือถึงลำคอ

๑.๒ สมเมื่อ อุตระปกะระณะวาทะ พัดให้ขัดแต่อก ถึงลำคอ

๑.๓ สมเมื่อ อัสนาสะวาทะ พัดให้นาลิกตึง

๑.๔ สมเมื่อ ปัสสาสะวาทะ พัดให้หายใจขัดดอก

๑.๕ สมเมื่อ อมฺวาทะ พัดให้หายใจขัด ให้ลมจับแน่นิ่งไป

๑.๖ สมเมื่อ มหสกะวาทะ คือ ลมมหาสคมภ ให้
หาวนอนมาก และหวั่นไหวหัวใจ ให้นอนแน่นิ่งไป
มิรู้ลิกกาย

๒. เดือน ๘,๙ และ ๑๐ ทับ ๓ เดือนนี้ว่าด้วย วาโยธาตุ

ชื่อ ชिरณคคีพิการ อากาการ ให้ผอมเหลือง ให้เมื่อย
ขบทุกข้อ ทุกลำตัว ทัวสรรพางค์กาย ให้แตกชิ้น
แตกลง ให้ลั่นโครกๆ ให้หาวเรอ วิงเวียนหน้าตา
หูหนัก มักให้ร้อนในอก ในใจ ให้ระทระทวย
ให้หายใจสิ้น ให้เหม็นปาก และหวานปาก มักให้
โลหิตออกทางจมูก ทางปาก กินอาหารไม่รู้รส

๓. เดือน ๑๑,๑๒ และ ๑ ทับ ๓ เดือนนี้ อาหาร

ที่กินมักผิดสำแดง **วาโยธาตุพิการ คือ**

๓.๑ ตีพิการ มักให้ซั้งโกรธ สะดุ้งตกใจ หวาดกลัว

๓.๒ เสมหะพิการ ให้กินอาหารไม่รู้รส

๓.๓ หนองพิการ มักให้อเป็นโลหิต

๓.๔ โลหิตพิการ มักให้เพ้อพก ให้ร้อน

๓.๕ เหน็บพิการ มักให้ซุบซอม ให้ผิวหนังสากซา

๓.๖ **มันมันพิการ** มักให้ปวดศีรษะ ให้ปวดตา ให้ชาล้น

๓.๗ **น้ำตาพิการ** มักให้ตามัว น้ำตาตก ตาแห้ง ดวงตาเป็นดั่งเยื่อลำใย

๓.๘ **มันเหลวพิการ** ให้แล่นออกทั่วกาย ให้นัยน์ตา เหลือง มูตรและคูเหลือง บางทีให้ลงและอาเจียน กลายเป็น‘**ม่วงลม**’

๓.๙ **น้ำสายพิการ** ให้ปากเปื่อยคอเปื่อย บางที ให้เป็นยอดเป็นเม็ดขึ้นในคอ บางทีเป็นไข้ ให้ปากแห้ง คอแห้ง

๓.๑๐ **น้ำมูกพิการ** ให้ปวดศีรษะ เป็นหวัด ให้ปวด ลมอกร น้ำมูกตก นัยน์ตามัว วิงเวียนศีรษะ

๓.๑๑ **ใบไม้พิการ** ให้เมื่อยทุกข้อ ทุกกระดูก ให้ ชัดให้ตึงทุกข้อ

๓.๑๒ **บุตรพิการ** ให้ปัสสาวะแดง และขัด ปัสสาวะ ปัสสาวะเป็นโลหิต เจ็บปวดเป็นกำลัง

๕. เดือน ๒,๓ และ ๕ ทับ ๓ เดือนนี้ นอนผิด เวลา **ปฏิวธาตพิการ** อาการแต่ละอย่าง มีดังนี้

๕.๑ **ผมพิการ** ให้เจ็บรากผม ให้คันศีรษะ ผมหงอก ผมเป็นรังแค เจ็บหนังศีรษะ

๕.๒ **บนพิการ** ให้เจ็บทั่วสรรพางค์กาย ทุกเส้นขน ให้ขนลุกขนพองทั้งตัว

๕.๓ **เล็บพิการ** ให้เจ็บต้นเล็บ เล็บเขียวช้ำดำ เจ็บเสียวหลายนิ้วมือ นิ้วเท้า

๕.๔ **ฟันพิการ** ให้เจ็บไรฟัน ให้ฟันหลุด ฟันโยกคลอน

๕.๕ **หนับพิการ** ให้ร้อนผิวหนังทั่วกาย บางทีให้ เป็นผื่นขึ้นทั้งตัว ดูจหัวผด ให้ปวดแสบ ปวดร้อน

๕.๖ **เนื้อพิการ** ให้นอนสะดุ้ง ไม่สมปกติ มักให้ ฟกบวม บางทีผุดขึ้นเป็นสีเขียว สีแดง ทัวทั้งตัว บางทีเป็น **ลมพิษ** สมมุติเรียกว่า **‘ประดง’**

๕.๗ **เอ็นพิการ** ให้จับสะบัดร้อน สะท้านหนาว ให้ปวดศีรษะมาก เรียกว่า **‘อัมพฤกษ์กำเริบ’**

๕.๘ **กระดูกพิการ** ให้เมื่อยในข้อในกระดูก

๕.๙ **เยื่อในกระดูกพิการ** ให้ปวดตามแท่งกระดูก เป็นกำลัง

๕.๑๐ **ม้ามพิการ** ให้ม้ามหย่อน มักเป็นป้าง(บวมขึ้น)

๕.๑๑ **หัวใจพิการ** ให้คลังไคล้ดุจเป็นบ้า ถ้ามีดังนี้ ให้หัวใจ หยาแรงมิได้ ให้ทรนทรายยิ่งนัก

๕.๑๒ **ตับพิการ** ให้ตับโต ตับทรุดเป็นฝีในตับ กาศขึ้นในตับ

๕.๑๓ **ปมฝีพิการ** ให้เจ็บให้จุกเสียด ให้อาเจียน ให้แตกขึ้นแตกลง

๕.๑๔ **ไตพิการ** ให้ปวดท้อง แตกขึ้นแตกลง ปวด ชัดเป็นกำลัง

๕.๑๕ **ปอดพิการ** ให้เจ็บปอด ให้ปอดเป็นพิษ ให้ กระจายน้ำมาก กินน้ำจืดปอดลอย จึงหายอยาก

๕.๑๖ **น้ำใส่น้อยพิการ** ให้สะอึก ให้หาว ให้เรอ

๕.๑๗ **น้ำใส้ใหญ่พิการ** ให้พะอืดพะอม ให้ท้อง ขึ้นท้องพอง มักเป็นท้องมาน ลมกระษัย บางทีให้ ลงท้อง ตกมูก ตกเลือด เป็นไปต่างๆ

๕.๑๘ **อาหารใหม่พิการ** ให้ลงแดง ให้ราก มักเป็น **ม่วง ๘ จำพวก**

๕.๑๙ **อาหารเก่าพิการ** ให้กินอาหารไม่มีรส เป็น ต้นเหตุให้เกิดโรคต่างๆ เพราะอาหารผิดสำแดง

๕.๒๐ **มันสมองศีรษะพิการ** ปกติสมองศีรษะพ่อง จากกระบาลศีรษะ ประมาณเส้นตอกใหญ่ๆ ถ้าเจ็บ ปวดพิการ มันในสมองก็เดือดขึ้นเต็มกระบาลศีรษะ ให้ปวดเป็นกำลัง นัยน์ตาแดงคลั่ง เรียกว่า **‘สันนิบาต’ ให้สูม(สุด)ยารสสุขุม มันสมอง** จึงจะ **ยุบ และหายปวด**

จําแก้ เตะธาตพิการ ชื่อ กาลาจิวง

ประกอบด้วย โกลฐสอ โกลฐพุงปลา ดีปลี หัวแห้วหมู เบลือกโมกมัน ผลผักชี อบเชย สะค้าน ขิง ผลเอ็น อำพัน **ยาทั้งนี้เอาส่วนเท่ากัน บดเป็นผง ละลายน้ำร้อน หรือน้ำผึ้ง ก็ได้ กินแก้ ‘เตะธาตพิการ’**

จําแก้ วาโยธาตพิการ ชื่อ กุกจิวง

ประกอบด้วย ดีปลี แผลกหอม เปราะหอม พริกไทย หัวแห้วหมู ว่านน้ำ **‘ยา’ทั้งนี้เอาส่วน เท่ากัน รากกระเทียมเท่ายาทั้งหลาย บดเป็นผง ละลายน้ำร้อนหรือน้ำผึ้งก็ได้ กินแก้ ‘วาโยธาตพิการ’**

☞ ต่อฉบับหน้า

ปัญหาทั้ง ๒๐๐ ข้อนี้ เป็นฝ่ายคดีอาญา ๑๐๐ ข้อ ฝ่ายคดีแพ่ง ๑๐๐ ข้อ เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมาเป็นการด่วนที่ไม่ใช่การปฏิบัติงานตามปกติ หรือเป็นปัญหาที่นานๆจะพบ หรืออาจตีความหรือเข้าใจไปในทางอื่นได้ ถ้าไม่วินิจฉัยให้แล้วเสร็จไปทันที จะทำให้การดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไป อาจติดขัดหรือมีปัญหาได้

การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าในการพิจารณาคดี

● ตอนจบ

๔๑. การไปเพิกขุญสืบนัดแรกถือว่าเป็นวันสืบพยานตามมาตรา ๑(๑๐) ศาลสามารถจดยางงานนอกเหนือจากที่คู่ความนำชี้และศาลเห็นเองได้

๔๒. เมื่อคดีเสร็จการพิจารณา เจ้าของสำนวนควรตรวจดูสำนวน เช่น มีการสั่งคำร้อง คำขอ คำแถลง โใบแต่งทนายความ บัญชีพยาน ครบถ้วนแล้วหรือไม่ มีการลงชื่อเกษียณสั่งครบถ้วนแล้วหรือไม่ กรณีหมายเอกสารซ้ำซ้อนลับสนให้จดยางงานแก้ไขใหม่ให้ถูกต้องเสียก่อน

๔๓. เมื่อสิ้นสุดการพิจารณาไม่ว่ามีการสืบพยานหรือไม่ก็ตาม ให้ศาลวินิจฉัยชี้ขาดโดยทำเป็นคำพิพากษาหรือคำสั่งในวันที่เสร็จสิ้นการพิจารณานั้น โดยไม่จำเป็นต้องนัดวันฟังคำพิพากษาหรือคำสั่ง (ฎีกาที่ ๑๔๔๐/๒๕๓๘) แต่ศาลจะเลื่อนไปอ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งวันหลังก็ได้ แต่ต้องแจ้งวันนัดให้คู่ความที่ไม่มาศาลในวันที่เสร็จสิ้นการพิจารณาทราบด้วย

๔๔. คำพิพากษาหรือคำสั่งต้องทำเป็นหนังสือ เว้นแต่คดีมโนสาเร่หรือคดีไม่มีข้อยุ่งยาก คำพิพากษาใช้กับคดีที่เริ่มต้นด้วยคำฟ้อง และคดีร้องขอ ชดททรัพย์ ส่วนคำสั่งใช้กับคดีที่เริ่มต้นด้วยคำร้องขอ ยกเว้นคดีร้องขอชดททรัพย์

๔๕. ถ้าตัวความ หรือทนายความ หรือผู้รับมอบฉันทะจากตัวความ หรือผู้รับมอบฉันทะจากทนายความที่แพ้คดีมาศาลในวันที่ศาลมีคำพิพากษา ศาลต้องออกคำสั่งบังคับไว้ที่หน้าปกให้บุคคลดังกล่าวลงลายมือชื่อ แม้ทำสัญญายอมก็ต้องออกคำสั่งบังคับ เว้นแต่ทำยอมโดยไม่เรียกร้องสิ่งใดต่อกัน

๔๖. กรณีถูกหนีตามคำพิพากษาดายรับคำสั่งบังคับ ส่งคำสั่งบังคับให้ทนายทได้ (๓๓๔/๒๕๑๓) หรือผู้จัดการมรดกก็ได้ (ฎีกา ๒๕๓๒/๒๕๒๓)

๔๗. ศาลที่ได้รับมอบหมายให้บังคับคดีแทน ไม่มีอำนาจงดการบังคับคดี (๒๓๖๙/๒๕๓๙)

๘๘. กรณีที่ไม่อาจออกหมายบังคับคดีได้
๑. คำบังคับยังไม่ออก หรือออกแล้วยังไม่ครบ
กำหนดที่จะต้องปฏิบัติตาม ๒. สภาพแห่งคดีไม่เปิด
ช่องให้ทำได้ ๓. มีการอนุญาตให้ทุเลาการบังคับ
๔. หมดความจำเป็นต้องออกคำบังคับเช่น จำเลย
ออกจากที่พิพาทแล้ว ๕. ศาลสั่งอนุญาตให้พิจารณา
คดีใหม่ ๖. ศาลเห็นสมควรงดตามมาตรา ๑๙๙
เบญจ วรรคหนึ่ง ๗.ศาลสั่งงดตามมาตรา ๒๙๓
เป็นเวลา ตามมาตรา ๒๗๑ แล้ว

๘๙. กรณีที่ขัดข้องในการบังคับคดี ควรนัด
พร้อมเพื่อสอบถาม ถ้ายังไม่ชัดให้นัดไต่สวน

๙๐. ถ้าลูกหนี้ตามคำพิพากษาได้รับมอบหมาย
ให้รักษาทรัพย์ที่ถูกยึด ลูกหนี้ชอบที่จะใช้ทรัพย์ได้
ตามสมควร

๙๑. คำรักษาทรัพย์เป็นค่าฤชาธรรมเนียมใน
การบังคับคดีอย่างหนึ่ง คำรักษาทรัพย์ควรกำหนด
ไว้แต่แรก ถ้าไม่กำหนดศาลต้องทำการไต่สวนและ
กำหนดให้ตามสมควร

๙๒. การถอนการยึดมีกรณีดังนี้ ๑. เจ้าหนี้ขอ
ถอนการยึด ๒. ลูกหนี้ขอถอนการยึดโดยวางเงิน
๓. ลูกหนี้ถอนการยึดโดยหาประกัน ๔. เจ้าหนี้
สละสิทธิการบังคับคดี ๕. ศาลสูงกลับคำพิพากษา
๖. ยกเลิกหมายบังคับคดีเพราะออกฝ่าฝืนต่อ
กฎหมาย ทุกกรณีให้ระงับค่าธรรมเนียมยึดแล้ว
ไม่มีการขายด้วย

๙๓. การเพิกถอนการขายทอดตลาดมีกรณี
ดังนี้ ๑. ยึดทรัพย์หลังงดการบังคับคดีแล้ว ๒. ไม่
แจ้งการยึดหรือขายทอดตลาดแก่ผู้มีส่วนได้เสีย
๓. ปิดประกาศขายทอดตลาดไม่ชอบ ๔. การขาย
ทอดตลาดส่อไปในทางสมรู้กันหรือทำโดยไม่สุจริต
หรือฝ่าฝืนต่อกฎหมาย ๕. เจ้าพนักงานบังคับคดีไม่
แสดงความตกลงขายด้วยการเคาะไม้หรือกรียา
อย่างอื่นตามที่ประกาศไว้ ๖. เจ้าพนักงานบังคับ
คดีไม่ขายทรัพย์ให้แก่ผู้ให้ราคาสูงสุด

๙๓. กรณีที่เจ้าพนักงานบังคับคดีไม่สามารถ
โอนโฉนดมาจากจำเลยหรือผู้ครอบครองโฉนด
ทำให้เจ้าพนักงานบังคับคดีไม่สามารถโอนที่ดินให้

ผู้ซื้อทรัพย์(ที่ดิน)จากการขายทอดตลาดได้ ศาล
สั่งออกไปโฉนดแทนได้ (ฎีกา ๗๓๑/๒๔๘๑) กรณี
โฉนดหายเจ้าพนักงานที่ดินออกไปแทนได้ ตาม
กฎกระทรวงฉบับที่ ๕ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๙๗
โดยไม่ต้องสอบสวน

๙๔. आयัดเงินเดือนไม่ได้ (๑๓๘๑/๒๕๑๓) เงิน
ช่วยพิเศษที่ให้เมื่อตาย ไม่ใช่มรดกอายุัดไม่ได้
(๑๙๓๕/๒๕๑๕) เงินเดือนของพนักงานรถไฟ
บังคับคดีส่วนที่เกินกว่าที่กฎหมายกำหนดได้
(๒๔๘๘/๒๕๒๖) หุ่นในสหกรณ์อายุัดได้ (ฎีกาที่
ประชุมใหญ่ ๑๑๙๒/๒๓๕)

๙๕. การขอกันส่วนไม่ใช่คำฟ้องไม่ต้องเสียค่า
ขึ้นศาล (ฎีกา ๔๖๖/๒๕๐๖) ร้องขอกันส่วนหลัง
ขายทอดตลาดได้ แต่ต้องก่อน ๕ ปี ตามมาตรา
๓๒๓ (ฎีกา๓๑๓๙/๒๕๒๙) ผู้มีกรรมสิทธิ์รวมต้อง
ขอกันส่วนไม่ใช่ร้องขັดทรัพย์ (ฎีกา ๒๔๘๓/๒๕๒๘)
แต่ถ้าปกครองเป็นลัดส่วนต้องร้องขັดทรัพย์ (ฎีกา
๓๑๓๙/๒๕๓๗) ลินสมรสเป็นหนี้ร่วม ขอกันส่วน
ไม่ได้ (ฎีกาที่ ๕๕๓๑/๒๕๓๔) สิทธิตามสัญญา
จะซื้อจะขายขอกันส่วนไม่ได้ (ฎีกาประชุมใหญ่
๑๗๑๓/๒๕๑๘)

๑๐๐. การขอรับชำระหนี้บุริมสิทธิ ต้องชำระ
ค่าขึ้นศาลอย่างคดีมีทุนทรัพย์ (ฎีกา ๑๗๓/๒๔๙๕)
ต้องยื่นก่อนพนักงานบังคับคดีบอกกล่าวตาม
มาตรา ๓๑๙(ฎีกา ๓๐๔๓/๒๕๒๘) ลำดับการรับ
ชำระหนี้เป็นไปตาม ป.พ.พ. คำสั่งนี้อุทธรณ์ฎีกา
ได้ (ฎีกา ๑๐๘๒/๒๕๐๔) มีใช้คำขอฝ่ายเดียว (ฎีกา
ที่ ๕๑๐/๒๕๒๗) ค่าฤชาธรรมเนียมที่ศาลสั่งชดใช้
ไม่ใช่หนี้บุริมสิทธิ (ฎีกา ๗๕๖/๒๕๐๘) เว้นแต่บังคับ
จำนองหรือจำนำ (ฎีกาที่ ๑๓๘๕/๒๕๒๐)

ปัญหาทั้ง ๒๐๐ ข้อนี้ เป็นฝ่ายคดีอาญา ๑๐๐ ข้อ
ฝ่ายคดีแพ่ง ๑๐๐ ข้อ เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมาเป็นการ
ด่วนที่ไม่ใช่การปฏิบัติงานตามปกติ หรือเป็นปัญหาที่
นานๆจะพบในการพิจารณาตัดสินคดี หรืออาจตีความ
หรือเข้าใจไปในทางอื่นได้ ถ้ามิวินิจฉัยให้แล้วเสร็จไป
ทันที จะทำให้การดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไปอาจ
ติดขัดหรือมีปัญหาได้

อริปไตย...อับลักษณ์

เป็นมนุษย์เลอเลิศล้ำ	เดรัจฉาน
จำรัสจิตวิญญาน	ล่องรู้
สรรพดีชั่วสืบสาน	เกิดก่อ
พันธุ้เผ่าสายเลือดผู้	ต่ำช้าละวาง
สะสางชำระล้าง	ตัวตน
มาดมุ้งแสงมวลชน	ดาบหน้า
หลงประจักษ์ฉาวฉล	ฉมชัว
ยวนยั่วกิเลสบ้า	ตื่นพื้นคืนตัว
เมาเมาตำแหน่งพลั้ง	หลงไหล
เหมือนดังหลับฝันไป	เช่นนั้น
ลืมนตาตื่นจริงโย	เป็นอื่น
“ยิ่งลักษณ์-ทักษิณ” ปั้น	เชิดให้ไทยชู
ฟูฟองลอยล่องฟ้า	การเมือง
ตำแหน่งนายกาเรื่อง	เทิดไว้
มวลไทยพรรคการเมือง	รองรับ
“อริปไตย” จริงไว้	ค่าแท้บริบูรณ
พูนเพียบคุณค่าล้น	อดีตกาล
ยุคก่อเกิดสืบสาน	ต่อสู้
พลีชีวีวิญญาน	สิงสถิต
ขอแต่เพียงพึงรู้	“ลักษณ์แท้ไทยจริง”.

๗

หนังสือ

พระพุทธเจ้า กับ มังสวิรัต

ขนาด ๑๔.๖ x ๒๑ ซม.

กระดาษถนอมสวยงาม

จำนวน ๕๖ หน้า

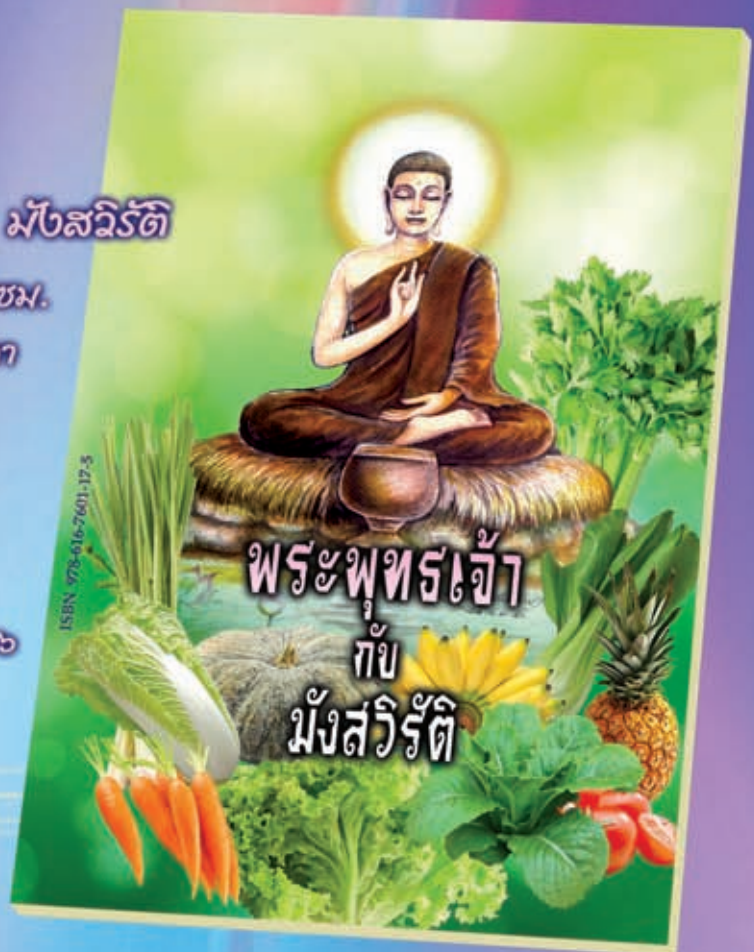
ราคา ๓๐ บาท

จัดจำหน่ายโดย

ธรรมทัศน์สมาคม

โทร. ๐-๒๓๗๕-๔๕๐๖

๐๘-๙๙๖๗-๗๙๑๒

เจ้าชายสิทธัตถะทรงเป็นเชื้อสายกษัตริย์
ทรงเป็นชาวฮินดูชั้นสูง ซึ่งถือปฏิบัติเคร่งครัดในลัทธิฮินดู คือ
การไม่กินเนื้อสัตว์ตลอดชีวิต

ที่ปัจจุบันนี้เรียกว่า **มังสวิรัต**(งดเว้นบริโภคเนื้อสัตว์)

เจ้าชายจึงไม่ได้เสวยเนื้อสัตว์เลยตั้งแต่เล็กจนโต
ทรงมีพระเมตตาต่อสัตว์ตั้งแต่ทรงพระเยาว์แล้ว
ครั้งทรงออกบวช แล้วได้ตรัสรู้(รู้แจ้งสัจธรรม)

เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงบัญญัติศีลข้อที่ ๑ ขึ้นมา คือ

“ละการฆ่าสัตว์ เว้นขาดจากการฆ่าสัตว์

วางทัณทะ(ท่อนไม้) วางศาสตรา(ของมีคม)แล้ว

มีความละอาย มีความเอ็นดู(เมตตา) มีความกรุณา(ลงมือช่วยเหลือ)

หวังเกิดประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่”

นี่เป็นพระมหากรุณาเพื่อช่วยเหลือสรรพสัตว์ให้พ้นภัย

พันทุกข์ทรมานจากน้ำมือคนทั้งหลายในโลก

เพลง“แท้จริงๆ”นี้ ประวัติมีมายาวนานและซับซ้อนอยู่พอควรทีเดียว อาตมาแต่งขึ้นครั้งแรกเมื่อ ๒๕๑๒ เพื่อประกอบละครวิทยุต่อต้านคอมมิวนิสต์ของยูนิส ทำงานร่วมกับคุณสุภัทร สวัสดิรักษ์ ซึ่งมีทั้งภาคภาษาอีสาน ทั้งภาคภาษาไทยกลาง ก็ช่วยกันจัดการ แม้แต่การเขียนเรื่องเขียนไดอะล็อกอาตมากับคุณสุภัทรต่างก็ต้องช่วยกันเป็นพลวันเพื่อทำให้ทันกับงานเร่งวันต่อวันทุกวัน นานอยู่เป็นปี เหน็ดเหนื่อยน่าดู แต่ก็เป็นที่ประสพการณ์ที่วิเศษมีประโยชน์แท้

อาตมาเป็นคนอีสานก็รับผิดชอบหนักมาทางอีสาน ส่วนภาคกลางทั้งคุณสุภัทรและทั้งอาตมาต่างก็อยู่ในวงการสื่อสารบันเทิงอยู่แล้ว ก็ได้นักแสดงที่วิยุคนั้นแหละ มาเป็นทีมละครวิทยุกัน กำธร สุวรรณปิยะศิริ, นงลักษณ์ โรจนพรรณ, สมจินต์ ธรรมทัต, ลินินาฏ โปธิเวส เป็นต้น ส่วนภาคภาษาอีสานก็น้องนุ่นของอาตมา ทั้งกิ่งรัก ทั้งบัวบูชา ทั้งผู้เป็นพระเอกชื่อน่าจะเป็น“สมศักดิ์”นามสกุล“เครือสิง” และญาติๆ เพื่อนๆ น้องๆ โดยเฉพาะอาตมานั้นเหมาหมดทั้ง ๒ ภาษา ทั้งแสดงเอง ทั้งเขียนบท ทั้งแต่งเพลง ทั้งดูแลเพลงประกอบ ทั้งเป็นผู้อำนวยความสะดวกผู้จัดการ

เอาละ..ดูมันจะยาวไป และดูจะคุยเชื่องมากไป ก็ขอสรุปเอาเฉพาะวันเวลาการเกิดเพลงและผู้ร่วมงานก็แล้วกัน

หะแรกเพลงนี้ชื่อว่า“ดาวเหนือ” ใช้ประกอบละครวิทยุต่อต้านคอมมิวนิสต์ ทำนองแต่งเสร็จ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๑๒ คำร้องเสร็จ ๑๓ มิ.ย.๑๒ ให้ซุ่ม สามะเสน arrange โยกิน คุณากร นักร้องประกวด“ขวัญดาว”ในยุคนั้นขับร้อง อัดเสียงเสร็จ ๑๖ มิ.ย.๑๒ ใช้ในละครวิทยุ และยังมีอัดเสียงอีกครั้ง ๒๗ ก.ค.๑๒ เพื่อลงในลองเพลย์แผ่นเดียวกันรวมกับเพลง อื่นๆที่ประกอบภาพยนตร์เรื่อง“โพน” มีเพลง“ชื่นรัก-ฟ้าต่ำแผ่นดินสูง-เริงรถไฟ-หยาดอรุณ-อย่าบอ-ขุนทอง-นางฟ้า ฯ” แม้แต่“กระต่ายเพื่อ”เป็นต้น ซึ่งชายดีเป็นเทน้ำเทท่า

จากทำนอง“ดาวเหนือ”นั้นแหละ ก็เอามาใส่คำร้องเป็นเพลง“แท้จริงๆ”นี้เองเมื่อ ๑๖ ก.ค.๓๐ ออกขายในรูปของเทปคาสเซ็ท อัลบั้มชื่อว่า“ฟ้าฟ้าสังคมฝัน”และแผ่นลองเพลย์ โดยมี กรองทอง ทศนพันธ์ ขับร้อง มีธนิต เชิญพิพัฒน์สกุล เรียบเรียงเสียงประสาน นั้นเวอร์ชันหนึ่ง และยังมีอีกเวอร์ชันที่ ๒ โดยมี สุเทพ วงศ์กำแหง ขับร้องภายใต้ชื่อว่า“ถึงจริงๆ” ก็เนื้อร้องเดียวกันกับ“แท้จริงๆ”นี้เอง ไม่มีอะไรแตกต่าง โดยมีสมาน กาญจนะผลิน arrange รวมอยู่ในอัลบั้มเดียวกันด้วย วางตลาด พ.ศ. ๒๕๓๐ นั้นแหละ

สาระแท้ของเพลงก็ไม่อยากเลยที่จะเข้าใจหมายถึงคน“ใจถึง”ที่ชื่อสัตย์-กล้า-ตรง-เด็ดขาด-เอาจริง-กล้าสุภาพได้ใจสุดๆ สังคมไทยนับตั้งแต่ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ไม่ว่าในด้านการเมืองการบริหารโดยเฉพาะด้านข้าราชการ ด้านธุรกิจบางส่วน และที่ไม่เคยมีมาก่อนเลยก็ด้านศาสนา ไม่น่าเชื่อว่า ชาตินี้จะมีบุคคลที่น่า“แท้จริงๆ” ต่างช่วยกันมากท่าน มากผู้ มากคน เป็นพลังรวมที่สร้างสรรบ้านเมือง ให้ประเทืองประทีปไทย สุดต้นต้นเร้าใจชาวซึ่งนำสรรเสริญเทิดทูนกันจริงๆ

• “สมณะโพธิรักษ์”
(๓๐ กรกฎาคม ๒๕๖๐)

เพลง ที่แท้จริง

ที่ตะลึงซาบซึ่งจับใจ

ดูโฉนเขาก็คนเช่นเราทุกอย่าง

กายเล็กใหญ่ ไม่เห็นต่าง

แต่ใจโลโหยห่างกันหนักหนา

ที่ตะลึงชายซึ่งแปลกใจ

ดูโฉนใจเขาจึงต่างคนทั้งหล้า

ใจเขาชื่อ ใจเขากล้า

ท่าทีที่ทำ น้ำใจเลิคน

ท่ามกลางแหวดวง

หลงเกียรติกามลาภยศลับสน

สังคมจมขี้ จนบีปน

ทนแทบไม่ไหว

ที่ตะลึงที่เขากล้าฟัน

ยื่นหยัดยันพื้นสังคมล่มจมนั้นได้

ใจเขายอด ใจยิ่งใหญ่

ฝึกใจอย่างไร ถึงจริง ที่จริง ..[แท้จริงๆ]

..[ถึงจริงๆ]

ฟังและดาวน์โหลดเพลง“แท้จริงๆ” ได้ฟรีที่ <http://archive.org/search.php?page>

(ค้นหา เพลงสังฆกรรมชีวิต)

